

Pygmalion

George Bernard Shaw

První dějství

Londýn ve čtvrt na dvanáct večer. Letní liják. Ze všech stran zuřivý pískot píšťalek přivolávajících volné taxi. Chodci úprkem hledají úkryt pod portikem svatopavelského kostela, kde už je několik lidí, mezi nimi dáma s dcerou, obě ve večerních šatech. Všichni zachmuřeně vyhlížejí do deště kromě jediného muže, který je k nim otočen zády, zcela zaujatý zápisníkem, do něhož si píše.

DCERA (*mezi prostředními sloupy, blíže k pravému*) : Jsem prostydlá na kost. To by mě zajímalo, kde ten Fred lítá! Už je pryč dvacet minut.

MATKA (*po pravici své dcery*) : Přeháníš. Ale taxíka nám zatím mohl sehnat.

ČUMIL (*po pravici dceři*) : Paní, do půl dvanáctý vo taxíka nezavadí. Až rozvezou lidi z divadla.

MATKA : Ale co my si bez něho počnem? Přece tu nebudeme postávat do půl dvanácté! Kdo to má vydržet!

ČUMIL : Já za to nemůžu, paní.

DCERA : Kdyby byl Freddy co k čemu, sehnal nám ho, sotva jsme vyšli z divadla.

MATKA : Co měl dělat, chudák malá?

DCERA : Když ho sehnali jiní, proč ne on? (*Od Southampton Street vběhne deštěm Freddy, stoupne si mezi ně a zavírá deštník, ze kterého crčí voda. Je to asi dvacetiletý mladík ve fraku s promáčenými nohavicemi*)

Kde máš taxík?

FREDDY : Toho neseženeš, kdyby ses rozkrájela.

MATKA : Ale Freddy, jeden se přece vždycky najde! Špatně ses koukal.

DCERA : To už přestává všecko! To se máme sebrat a sehnat si ho samy?

FREDDY : Říkám ti, že jsou všechny obsazené. Rozpršelo se z ničeho nic, nikdo s tím nepočítal, a tak každý shání taxík. Došel jsem až na Charing Cross a zpátky skorem na Ludgate Circus, a všechny obsazené.

MATKA : Koukal ses na Trafalgarském náměstí?

FREDDY : Na Trafalgarském náměstí nebyl ani jeden.

DCERA : Koukal ses?

FREDDY : Koukal, dokonce až u nádraží. Měl jsem zlítat celý Londýn?

DCERA : Ty ses vůbec nekoukal.

MATKA : Freddy, ty si vážně neumíš poradit. Hezky běž a bez taxíka se nevracej.

FREDDY : Promoknu, a nic z toho.

DCERA : A co my? To tu máme trčet celou noc, v tom průvanu? Člověk je jen tak nalehko, a ty sobče sobecká -

FREDDY : Řek jsem něco? Už jdu, už jdu. *(Rozevře deštník a vystřelí směrem ke Strandu, srazí se však s květinářkou, která utíká před deštěm, a vyrazí jí košík z rukou. Oslnivý záblesk, a po něm rachot hromu, doprovází tento incident)*

KVĚTINÁŘKA : 'se ženeš, F'rdo? Č'm na cestu, mlouši!

FREDDY : Promiňte. *(Odběhne)*

KVĚTINÁŘKA *(sbírá rozházené květiny a rovná je zpátky do košíku)* : T'máš ale móresy! 'va p'gáty f'jalek 'upčený do bláta. *(Usedne na patu sloupu a po pravici dámy si třídí květiny. Žádná romantická kráska to není. Možná je jí osmnáct, možná dvacet, ale sotva jí bude víc. Na hlavě má černý slamáček, který už dlouho odolává londýnskému prachu a popílku a do styku s kartáčem přišel málokdy nebo vůbec ne. Její vlasy by naléhavě potřebovaly umýt; jejich myší barva bude sotva od přírody. Na sobě má ošoupaný vypasovaný černý kabátek, který jí jde skorem až po kolena. Pod ním hnědou sukni a zástěru z hrubé látky. Šněrovací boty jsou nadranc. Bezpochyby je tak čistá, jak jen si to může dovolit; ale v porovnání s přítomnými dámami je hrozná špindíra. Tvářičku nemá o nic horší, ale rozhodně by se dala vylepšit, a také návštěva u zubaře by jí prospěla)*

MATKA : Dovolte prosím, jak to, že znáte mého syna jménem?

KVĚTINÁŘKA : Jó, t'byl tea váš synáček, jo? Tvám tea něco pov'm, jo, k'byste ho vyc'povala 'ko řádná máma, 'k by neňčil 'bohý holce kvítí a pak nesdrch besplaceni. 'slipa to tet' zatáhnete? *(Na tomto místě je třeba pokusu zachytit její žargón bez pomoci fonetické abecedy s omluvou zanechat pro nebezpečí nesrozumitelnosti)*

DCERA : Ani nápad, mami! To zrovna!

MATKA : Dovol mi to, Kláro. Nemáš drobné?

DCERA : Ne. Nejmenší mám šestipenci.

KVĚTINÁŘKA *(v naději)* : Já vám toho tipla rozměním, miospaní.

MATKA *(Kláře)* : Dej mi ji. *(Klára minci neochotně vydá)* Tak. *(Dívce)* Tumáte, za ty květiny.

KVĚTINÁŘKA : Děkuju uctivě, dámo!

DCERA : Ať ti dá zpátky. Svazek stojí jenom penci.

MATKA : Budeš zticha, Kláro. (*Dívce*) Drobné si nechte.

KVĚTINÁŘKA : Děkuju, dámo.

MATKA : A teď mi vysvětlete, odkud znáte toho mladého pána.

KVĚTINÁŘKA : Neznám.

MATKA : Dobře jsem slyšela, jak jste ho oslovila. Mě neošidíte.

KVĚTINÁŘKA (*protestuje*) : Kdo vás šidí. Přece taky říkáte cizímu muskýmu Ferdo nebo Tondo, dyž na něj chcete bejt milá. (*Usedne vedle svého košíku*)

DCERA : Takhle vyhodit peníze! Fakt, mami, to jsi mohla Freddymu ušetřit! (*Znechuceně se uchýlí za sloup*) (*Postarší důvěryhodný pán vojenského držení těla vběhne do úkrytu a zavírá odkapávající deštník. Je stejně postižený, jako byl Freddy: nohavice má promáčené. Přes frak má převlečník. Zaujme místo, které opustila Dcera*) Fuj!

MATKA (*Pánovi*) : Promiňte, pane, nevypadá to, že by přestalo?

PÁN : Sotva. Zrovna se spustil ještě větší liják. (*Přejde ke květinářce, dá nohu na patu sloupu a skloní se, aby si narovnal manžety u kalhot*)

MATKA : Bože můj! (*Smutně se uchýlí k dceři*)

KVĚTINÁŘKA (*využívá pánovy blízkosti k tomu, aby s ním navázala přátelské styky*) : Vono dyž je nejhůř, tak brzy přestane. Nemračte se, pane řiditel, a kupte si vod chudý holky kytku.

PÁN : Bohužel nemám drobné.

KVĚTINÁŘKA : Já vám rozměním, pane řiditel.

PÁN : Libru? Menší nemám.

KVĚTINÁŘKA : Helejte, kupte si vode mě kytičku, pane řiditel, já vám rozměním půlkorunu. Vemte si tudletu za dvě pence.

PÁN : Přestaňte se vnucovat, přece víte, co se patří. (*Prohledává si kapsy*) Vážně nemám drobné. - Moment, tady jsou tři půlpence, jestli nepohrdnete. (*Ustoupí k druhému sloupu*)

KVĚTINÁŘKA (*zklamaná, ale říká si, že tři půlpence jsou lepší než nic*) : Děkuju.

ČUMIL (*dívce*) : Bacha na věc, dejte mu za to kytku. Támhle ten chlápek vzadu si píše každý vaše slovo. (*Všichni se obrátí k muži, který si dělá poznámky*)

KVĚTINÁŘKA (*zděšeně vyskočí*) : Co je na tom špatného, že sem s pánem mluvila? Mám povolíno prodávat kytky, dyž nezavazím na chodníku. (*Hystericky*) Pámbuví, že sem slušná holka, akorát sem se ho ptala, esli si vode mě koupí kytku.

(*Všeobecný rozruch, který je většinou výrazem sympatií ke květinářce, ale také odsudkem jejího přehnaného rozčilení. Výkřiky jako: "Co řvete, ženská? Nikdo vám nic nedělá. Copak vám někdo ublížil? Má to cenu, dělat takovej kravál? Jenom pomalu. Klid, klid," atd. se ozývají od starších a rozváznějších lidí, kteří ji chlácholí. Ti méně trpělivi ji žádají, aby držela jazyk za zuby, a neurvale se jí dotazují, co se jí stalo. Vzdálenější skupina, která neví, oč jde, se přihrne a stupňuje rámus svými otázkami a odpověďmi: "Co se děje? Co vyvedla? Kde je ten chlápek? Něakej fízl si ji zapisuje. Cože! Tamten? Jo, támhleten. Vobrala toho pána o peníze," atd. Květinářka, rozrušená a uzavřená ve shluku lidí, si proklestí cestu ven k Pánovi a křičí jako smyslů zbavená*) Pane, pane, ať mě neudá! Vy nemáte pojem, jak bysem na to doplatila. Vemou mi vosvědčení a vyženou na ulici, že vobtěžuju pánové. Zničej -

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*vystoupí do popředí, je po její pravici, ostatní se tlačí za ním*) Ale, ale, ale! Kdo vám ubližuje, káčo jedna hloupá? Za koho mě máte?

ČUMIL : Nic se neděje, je to nákej lepší pán, mrkněte mu na perka. (*Vysvětluje muži se zápisníkem*) Víte, vona vás měla za frňouse.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*s náhlým zájmem*) : Co je to frňous?

ČUMIL (*neschopen definice*) : Jak bych vám to řek - zkrátka, takovej frňous, dalo by se říct. Jak by se to jinak řeklo? Takovej fízl, no.

KVĚTINÁŘKA (*stále hysterická*) : Při všeckom, co je mi svatý, ani slovíčkem sem -

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*pánovitě, ale v dobrém*) : Buďte už zticha! Vypadám snad na policajta?

KVĚTINÁŘKA (*zdaleka si není jistá*) : Proč ste si teda psal, co sem řekla? Můžu já vědět, že ste si mě psal správně? Koukejte mi vokázat, co ste si vo mně napsal!

(*Muž otevře svůj zápisník a drží jí ho rovnou před nose, ačkoli dav, který se mu tlačí na záda a snaží se mu číst přes ramena, by slabším jedincem otrásl*)

Co je to? Todle není pořádný písmo. Todle já nepřečtu.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Ale já ano. (*Čte a přesně reprodukuje její výslovnost*) " Nemrčte se, paj řiditel, a kupte si vod ch'dý holky kytku."

KVĚTINÁŘKA (*hrozně nešťastná*) : Všecko jen kvůli tomu, že sem mu řekla pane řiditel. Dyt já to nemyslela ve zlým. (*Pánovi*) Pane, pane, ať von mě neudá pro jedno pitomý slovíčko. Vy přeci -

PÁN : Jaképak udání. To bych si musel stěžovat. (*Muži se zápisníkem*) Pane, jste-li detektiv, nemusíte mě chránit před obtěžováním ze strany mladých žen, dokud vás o to nepožádám. Každý vám dosvědčí, že ta dívka nic neprovedla.

KOLEMSTOJÍCÍ (*demonstrující proti policejnímu donašečství*) : Toseví. Co je vám do toho? Hleďte si svýho! Chce dostat přidáno, šplhoun. Von si bude psát, co lidi řeknou! Holka na něj ani nepromluvila. A co kdyby? To jsou věci, dneska se už holka ani před deštěm schovat nemůže, aby ji někdo neurážel, atd., atd.

(*Soucitnější demonstranti doprovodí květinářku zpět k patě sloupu, kde opět usedne a snaží se ovládnout*)

ČUMIL : To není žádný špicl. Vobyčejnej šantala je to, já ho mám prokouknutýho. Říkám vám, mrkněte mu na perka.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*ho žoviálně osloví*) : A jakpak se má vaše příbuzenstvo v Selsey?

ČUMIL (*podezíravě*) : Vodkad' víte, že mám příbuzenstvo ze Selsey?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Na tom nesejde. Prostě máte. (*Dívce*) Jak jste se octla tak daleko na východ od Lisson Grove? Tam jste se přece narodila?

KVĚTINÁŘKA (*zdešená*) : A co je na tom špatnýho, že sem vocamtad' vodtáhla? Prase by tam nebydlelo, a eště sem musela klopat skorem pět šilasů tejdně. (*V slzách*) Buhuhú

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Bydlete si kde chcete, jenom nevříскеjte.

PÁN (*dívce*) : Notak, notak, však on na vás nesmí ani sáhnout; můžete si bydlet, kde se vám líbí.

IRONIK (*se vtiskne mezi muže se zápisníkem a pána*) : Příkladmo v apartmá s vyhlídkou do Hyde Parku. Taky bych si s váma zahrál na adresy.

KVĚTINÁŘKA (*upadne nad svým košíkem do hluboké melancholie a nešťastně si brumlá pro sebe*) : Já sem náhodou slušná holka.

IRONIK (*si jí nevšímá*) : Jestlipak uhádnete, vodkad' jsem já?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*promptně*) : Severovýchodní Londýn, Hoxton. (*Všeobecné poचेhtávání. Obecný zájem o výkony muže se zápisníkem vzrůstá*)

IRONIK (*užasle*) : Teda, já se nehádám. To jsem blázen! Vy jste hotovej děd vševěd.

KVĚTINÁŘKA (*stále si hýčká pocit křivdy*) : Má von zapotřebí se vo mě votírat?

ČUMIL (*k ní*) : Bodejt' že nemá. Nenechte si to vod něj líbit. (*Muži se zápisníkem*) Helejte, máte vy zapotřebí vědět věci vo lidech, který se vo vás ani nevoteřeli? Kdo vám dal na to právo?

KVĚTINÁŘKA : Ale, ať si radši říká co chce. Jen dyž mě nechá bejt.

ČUMIL : My jsme vám za oušlapek, co? Troufněte si tady na pána!

IRONIK : Správně, jemu řekněte, vodkad' přišel, dyž se chcete dát na věštění.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Cheltenham, Harrow, Cambridge a Indie.

PÁN : Zcela správně. (*Hurónský smích. Reakce ve prospěch muže se zápisníkem. Výkřiky jako "Ten se vyzná. Ten mu to dal! Slyšeli jste, jak tomu flancmajorovi řek, vodkad' je" atd*).

Dovolíte mi otázku, pane: živíte se tím u cirkusu?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Taky jsem na to myslel. Třeba to jednou zkusím.

(*Přestalo pršet, a lidé na okraji davu začínají odpadávat*)

KVĚTINÁŘKA (*neschvaluje všeobecnou reakci*) Žádněj lepší pán to néjni, to teda ne, dyž si začíná s chudou holkou.

DCERA (*dojde jí trpělivost, neurvale se protlačí davem a odstrčí Pána, který se zdvořile uchýlí na druhou stranu sloupu*) Kde ten pitomej Freddy lítá? Eště chvíli a uženu si tady regma.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*k sobě, spěšně si dělá poznámku o její výslovnosti:*

"*regma*") : Earls court.

DCERA (*zuřivě*) : Pane, ty drzé poznámky si nechte laskavě pro sebe!

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Řekl jsem něco nahlas? To tedy nerad. Prosím za prominutí. Vaše paní matka je bezpochyby z Epsomu.

MATKA (*postoupí mezi dceru a muže se zápisníkem*) : To snad není možné! Vyrostla jsem poblíž Epsomu, ve Velkodámském parku.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*se náramně baví*) : Chacha! Fantastický název! Promiňte. (*Dceři*) Sháníte taxík, vidíte?

DCERA : Neopovažujte se mě oslovovat.

MATKA : Ale Kláro! (*Dcera vyjádří své opovržení zlostným pokrčením ramen a vznešeně odtáhne*) Byly bychom vám velmi zavázány, vážený pane, kdybyste nám sehnal taxi. (*Muž se zápisníkem vytáhne píšťalu*) Děkuji vám srdečně. (*Připojí se k dceři*) (*Muž se zápisníkem pronikavě zapíská*)

IRONIK : Co jsem říkal! Já věděl, že je tajnej !

ČUMIL : To není policejní píšťalka, tu má na psa.

KVĚTINÁŘKA (*se stále zabývá svou křivdou*) : Von mi nemá co kazit reputaci. Já si na svý reputaci zakládám jako každá jiná.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Pokud jste si nevšimli, tak před chvílkou přestalo pršet.

ČUMIL : Namouduši! Co to neřeknete dřív? Člověk poslouchá vaše kecy a jenom s váma utrácí čas! (*Odejde směrem ke Strandu*)

IRONIK : Já vám řeknu, vodkad' vy jste přišel. Vy jste utek z cvokhauzu. Koukejte se tam vrátit.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*přívětivě*) : Do cvokhauzu.

IRONIK (*předstírá obzvlášť, výraznou řeč*) : Tak vám d', učitelскеj. Tě péro, ingouste! (*Dotkne se posměšně klobouku na výraz úcty a odkráčí*)

KVĚTINÁŘKA : Takhle strašit lidi! Co dyby se to stalo jemu?

MATKA : Kláro, už se vyčasilo. Můžeme jít na autobus. Pojd'. (*Podkasá si sukni nad kotníky a vydá se směrem ke Strandu*)

DCERA : Ale co bude s taxíkem - (*Její matka už není na doslech*) Bóže, to je otrava! (*Vztekle jde za ní*) (*Všichni odešli kromě muže se zápisníkem, pána a květinářky, která si vsedě dává do pořádku svůj košík a stále se polohlasem lituje*) .

KVĚTINÁŘKA : Chudá holka nemá zastání! Život na draka, a eště ji votravujou a sekýrujou!

PÁN (*se opět obrátí k levici muže se zápisníkem*) : Mohu se zeptat, jak to děláte?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Pouhá fonetika. Věda o řeči. Moje profese a zároveň můj koníček. Šťastný člověk, kterému koníček vydělává na živobytí! Vy rozpoznáte Ira nebo řekněme Angličana ze severního hrabství podle jeho nářečí. Já dokážu zařadit kohokoliv s přesností šesti mil. V Londýně s přesností dvou mil. Někdy dvou ulic.

KVĚTINÁŘKA : Že se nestydí, poseroutka!

PÁN : A dá se z toho vyžít?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Ale ovšem. Docela pohodlně. Žijeme v době zbohatlíků. Lidi začnou na periférii s ročním příjmem osmdesát liber, a skončí v centru se sto tisíci. Chtějí se periférie zbavit, jenže ona se nezapře; stačí, když otevrou pusu. A já je naučím -

KVĚTINÁŘKA : Ať se stará vo sebe a nechá ubohou holku -

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*vybuchne*) : Ženská, okamžitě s tím ohavným skuhráním přestaňte, nebo si hledejte útočiště na jiné posvátné půdě!

KVĚTINÁŘKA (*se chabě brání*) : Já mám právo tady bejt zrovna jako vy.

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Ženská, která vydává tak otravné a ohavné zvuky, nemá právo na nic - ani na život. Pomněte, že jste lidská bytost, v níž sídlí duše a božský dar artikulované mluvy; že vaše mateřština je jazykem Shakespeara, Milтона a bible, a nebublejte tu jako holub na báni!

KVĚTINÁŘKA (*zcela vyvedena z míry, vzhlíží k němu se směsicí úžasu a bázně, aniž se opováží zdvihnout hlavu*) : Áááooooúúú!

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*vytasí sešit*) : Pane na nebi! To je vokál! (*Zapisuje, pak čte ze sešitu; reprodukuje hlásky přesně*) Áááooooúúú!

KVĚTINÁŘKA (*pobavena jeho reprodukcí, neudrží se smíchy*) : Páni!

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Vezměte například tady toho tvora: mluví jako dlaždič a tak se bude brodit blátem až do smrti. Věřte mi, drahý pane, že za pouhé tři měsíce bych ji mohl na diplomatickém koktejlu vydávat za vévodkyni. Dokonce bych jí moh dohodit místo komorné nebo prodavačky, a na to už musí nějak ovládat jazyk!

KVĚTINÁŘKA : Co to vykládáte?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Ano, ty kedlubnový chráste, ty skvrno na ušlechtilé architektuře těch sloupů zde, ty ztělesněná urážka anglického jazyka - moh bych tě vydávat za královnu ze Sáby! (*Pánovi*) Nevěříte?

PÁN : Ale věřím. Zabývám se výzkumem indických jazyků, takže -

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM (*dychtivě*) : Vážně? Neznáte náhodou plukovníka Pickeringa, autora Hovorového sanskrtu?

PÁN : Já jsem plukovník Pickering. A vy račte být?

MUŽ SE ZÁPISNÍKEM : Henry Higgins, autor Higginsovy univerzální abecedy.

PICKERING (*nadšeně*) : Přijel jsem za vámi z Indie.

HIGGINS : A já se tam za vámi chystal.

PICKERING : Kde bydlíte?

HIGGINS : Wimpole Street 27A. Stavte se zítra.

PICKERING : Já bydlím v Oarltonu. Stavte se teď, povečeříme a poklábosíme.

HIGGINS : Jde se.

KVĚTINÁŘKA (*Pickeringovi, když ji míjí*) : Kupte si kytku, hodnej pane. Nemám na činži.

PICKERING : Když já opravdu nemám drobné. Lituji. (*Odchází*)

HIGGINS (*dotčen, že dívka zalhala*) : Lhářko prolhaná! Říkala jste, že můžete rozměnit půlkorunu.

KVĚTINÁŘKA (*vyskočí, zoufale*) : Vás by teda měli vycpat hřebíkama! (*Mrskne mu košík pod nohy*) Navalte šest pencí a sežerte si celej košík. (*Hodiny na kostele bijí půl*)

HIGGINS (*vidí v tom hlas boží, který ho napomíná, že farizejsky lakotí na chudé dívce*) :
Menetekel. (*Smekne obřadně klobouk, pak vhodí hrst mincí do košíku a odchází za Pickeringem*)

KVĚTINÁŘKA (*sebere půlkorunu*) : Áóú! (*Sebere několik dvoušilinků*) Ááoú! (*Sebere několik mincí*) Ááááóú! (*Sebere jednu půllibrovku*) Aááááóúúú!

FREDDY (*vyskočí z taxíku*) : Konečně jsem ho sehnal. Haló! (*Prodavačce*) Kam se poděly ty dvě dámy, co byly tady?

KVĚTINÁŘKA : Vodklusaly na autobus, dyž přestalo pršet.

FREDDY : A taxíka mě nechají na krku! Krucifix!

KVĚTINÁŘKA (*velkopansky*) : Jen klid, mladej! Taxíka si beru domů já. (*Odpluje k vozu. Taxikář dá ruku za záda a drží dvířka zavřená. Květinářka, která naprosto chápe jeho nedůvěru, mu ukáže hrst drobných*) Někejch pár šupů mě nerozhází, Karlíku. (*Taxikář se zazubí a otevře dveře*) No prosím. Kam s tím košíkem?

TAXIKÁŘ : Dej ho sem. Dvě pence příplatek.

LÍZA : Tůdle. Nechci, aby ho někdo viděl. (*Nacpe košík do taxíku a nastoupí. Pokračuje v konverzaci oknem vozu*) Ahoj, Ferdo.

FREDDY (*celý bez sebe, smekne*) : Ahoj.

TAXIKÁŘ : Kam to bude?

LÍZA : Baknemskej plac. (*Buckinghamský palác*)

TAXIKÁŘ : Cože?

LÍZA : Ty nevíš, kde to je? V Zeleném parku, tam co bydlí pan král. Ahoj, Ferdo. Nebudu tě zdržovat. Ahoj.

FREDDY : Ahoj. (*Odejde*)

TAXIKÁŘ : Hele? Co bylo s tym Baknemským plácem? Co ty máš co pohledávat v Baknemským pláci?

LÍZA : Seví, že nic. Ale nechtěla sem, aby to věděl von. Hoď mě domů.

TAXIKÁŘ : A kde to má bejt?

LÍZA : Drury Lane, Andělskej dvůr, na rohu je koňskej řezník.

TAXIKÁŘ : To už zní líp, holka. (*Odjedou*)

(Sledujme taxi až ke vchodu do Andělského dvora, úzkého průchodu mezi dvěma krámy, z nichž jeden je koňský řezník. Taxi zastaví, Líza vystoupí, košík táhne s sebou)

LÍZA : Kolik to dělá?

TAXIKÁŘ (*ukazuje na taxametr*) : Neumíš číst? Šilink.

LÍZA : Šilink za dvě minuty!!

TAXIKÁŘ : Za dvě nebo za deset, to máš fuk.

LÍZA : To je teda pěkná levota!

TAXIKÁŘ : Už jsi někdy jela taxíkem?

LÍZA (*důstojně*) : Miliónkrát, mladíče.

TAXIKÁŘ (*směje se jí*) : Vidíš, holka, jak ti to svědčí. Ten šilink si nech, berunko. Že se necháme poroučet. Měj se! (*Odjede*) (*pokořená*) : Drzoun jeden!

Sebere košík a táhne se s ním uličkou do svého bytu: je to malý pokojík s velmi starými tapetami, které se na vlhkých místech odchlípují. Rozbitou tabulku v okně vyspravil kus papíru. Na zdi je připíchnutý portrét populárního herce a stránka dámské módy, obojí je vytrženo z novin a obojí daleko přesahuje Líziny možnosti. V okně visí ptačí klec, ale její nájemník už dávno zemřel - je to už pouhá památka.

To jsou jediné luxusní předměty - zbytek je očividně dále neredukovatelné minimum základních potřeb: mizerná postel, naložená pokrývkami všeho druhu, jen když mohou zahřát, velká bedna s přehozem, se džbánem a umyvadlem a s malým zrcátkem nad ní, jedna židle a stůl, vyhozené odněkud z předměstské kuchyně, a budík na polici nad nepoužívaným krbem - to vše osvětluje plynová lampa za pencí hozenou do automatu. Líza, utahaná, ale příliš vzrušená, než aby si mohla jít lehnout, tu usedne, počítá své nové bohatství a plánuje, jak s ním naloží, dokud dávka plynu nedojde: tu poprvé vychutná, co to je, když může do automatu bez reptání vhodit další pencí. Tato rozhazovačná nálada však neutlumí její neodbytný cit pro hospodárnost natolik, aby si neuvědomila, že laciněji i tepleji může snít a sprádat plány v posteli, místo aby vysedávala v zimě. A tak si sundá šátek a sukni, přidá je do sbírky přikrývek, skopne boty a zaleze do postele, aniž se převléká dál.

Druhé dějství

Druhý den dopoledne v jedenáct hodin. Higginsova laboratoř ve Wimpole Street. Je to místnost v patře s okny do ulice, původně zamýšlená jako salón. Dvoukřídlové dveře jsou uprostřed zadní stěny; návštěvník, který jimi vstoupí, najde vpravo od nich dvě vysoké registratury přiřazené ke stěnám, takže svírají pravý úhel. V tomto rohu je plochý psací stůl, na něm fonograf, laryngoskop, sada malých varhanních píšťal s měchy, souprava cylindrů pro pyrofon s hořáky napojenými na plynový vývod ve stěně kaučukovou hadičkou, několik různě velkých ladiček, model lidské hlavy v životní velikosti s vyznačenou částí mluvidel v průřezu a krabice se zásobními voskovými válečky do fonografu. Ještě dále na téže straně je v pokoji krb, u něho kbelík na uhlí a na straně nejbližší dveřím pohodlné kožené křeslo. Na křesle římse hodiny. Mezi krbem a fonografem stojí na noviny.

Na druhé straně dveří, po levici návštěvníka, je komoda s mělkými zásuvkami, na ní telefon a telefonní seznam. Vedlejší roh a většinu postranní stěny zaujímá veliký klavír s klávesnicí na straně nejdál od dveří a sedačkou pro klaviristu zděli celé klaviatury. Na klavíru je dezertní mísa plná ovoce a cukroví, většino bonbónů.

Prostředek pokoje je volný. Kromě křesla, sedačky u klavíru a dvou židlí u stolu s fonografem je v pokoji ještě jedna zbloudilá židle, která stojí poblíž krbu. Na stěnách jsou rytiny: většinou Piranesiové a mezzotintové portréty. Žádné malby.

Pickering sedí za stolem, odkládá několik lístků a ladičku, které právě používal. U něho stojí Higgins a zasouvá dvě či tři kartotéční zásuvky, které jsou dosud povytaženy. V dopoledním světle se jeví jako robustní, vitální a přitažlivý typ muže asi čtyřicetiletého, na sobě má černý žaket, který mu přidává na důstojnosti, bílý límeček a černou hedvábnou vázanku. Je to typ energického vědce, upřímně, dokonce vášnivě zaujatého vším, co lze studovat jako předmět vědeckého zájmu, který nedbá na sebe ani na jiné lidi, nevyjímaje jejich city. Nebýt jeho stáří a rozměrů, je to vlastně takové velmi nepokojné dítě, které dychtivě a hlučně "poznává svět" a které je také třeba téměř stejně pozorně hlídat, aby nepřišlo do neštěstí. Když je v dobré náladě, vesele pouští na lidi hrůzu, a když je něco v nepořádku, nedůtklivě řádí; ale je tak dokonale upřímný a vzdálený vši zlobě, že si ho člověk nezprotiví ani v jeho nejméně rozumných chvílích.

HIGGINS (*zavírá poslední zásuvku*) : A to je celý ten krám.

PICKERING : Opravdu úžasné. Stejně mi dobrá polovina unikla.

HIGGINS : Chcete si něco probrat ještě jednou?

PICKERING : (*vstane a přejde ke krbu, kde se uvelebí zády k ohništi*) : Děkuju, teď rozhodně ne. Pro dnešní dopoledne toho mám až po krk.

HIGGINS (*jde za ním a postaví se vedle něho po jeho levici*) : To vás tak unavilo poslouchat zvuky?

PICKERING : Unavilo. Je to strašný nápor. Dost jsem si zakládal na tom, že dokážu vyslovit čtyřadvacet různých samohlásek, ale vašich sto třicet mi vzalo dech. Většinou je vůbec sluchem nerozpoznám.

HIGGINS (*se pochechtává, jde ke klavíru a jí cukroví*) : To chce cvik. Nejdřív žádný rozdíl neslyšíte, ale stačí se zaposlouchat, a najednou zjistíte, že se všechny liší jako á od bé.

(*Vejde paní Pearceová, Higginsova hospodyně*) Co je? .

PEARCEOVÁ (*váhá, zřejmě si neví rady*) : Přišla za vámi nějaká mladá žena, pane Higginse.

HIGGINS : Mladá žena! Copak chce?

PEARCEOVÁ : Říkala, že budete mít z její návštěvy radost, jen co se dovíte, proč přišla. Je to docela obyčejná holka, pane Higginse. Opravdu hrozně obyčejná. Já bych ji poslala pryč, ale povídám si, co když si ji budete chtít namluvit, do těch přístrojů. Snad jsem nic neprovedla, ale když k vám, s prominutím, kolikrát chodí takoví divní lidé. Kdybyste náhodou -

HIGGINS : Nic se neděje, paní Pearceová. Výslovnost má zajímavou?

PEARCEOVÁ : Spíš hroznou: pane Higginsi, namouduši. Já nevím, jak vás něco takového vůbec může zajímat.

HIGGINS (*Pickeringovi*) : Sem s ní. Klidně ji přiveďte, paní Pearceová. (*Jde rychle ke svému pracovnímu stolu a vybere jeden váleček do fonografu*)

PEARCEOVÁ (*jen zpola smířená*) : Prosím, pane Higginsi. Je to vaše přání. (*Odejde*)

HIGGINS : Jde jako na zvanou. Aspoň vám ukážu, jak si dělám záznamy. Necháme ji mluvit, já si to nejdřív zaznamenám Bellovou optickou řečí, pak širokou románskou, a nakonec si ji chytíme na fonograf, takže si ji pak můžete pouštět, jak často budete chtít, a současně sledovat písemný záznam.

PEARCEOVÁ (*se vrací*) : Tady je ta mladá žena, pane Higginsi. (*Květinářka vejde v plné parádě. Na hlavě má klobouk se třemi pštrosími péry: oranžovým, modrým a červeným. Zástěru má skorem čistou a chatrný kabát trochu vylepšený. Jímavost této žalostné postavičky, její nevinná marnivost a sebejistota zapůsobí na Pickeringa, který se napřímil už v přítomnosti paní Pearceové. Higgins však reaguje zcela jinak: jediný rozdíl, který dělá mezi mužem a ženou, spočívá v tom, že pokud zrovna na ně nepouští hrůzu nebo nevznáší protest k nebesům kvůli nějakému jako píрко lehkému kříži, který musí nést, lísá se k ženám jako dítě ke své chůvě, když po ní něco chce*)

HIGGINS (*ji pozná s neskryvaným zklamáním, a hned z toho dětinsky dělá nesnesitelnou křivdu na své osobě; bryskně*) : Ale to je ta holka, co ji mám poznamenanou od včerejška! Ta je k ničemu; ze severozápadního Londýna mám všechny záznamy, které potřebuju. Přece kvůli ní nezničím další váleček. (*Dívce*) Koukejte mazat, já vás nechci.

KVĚTINÁŘKA : Jen si nevytahujte triko. Eště nevíte, proč sem tady. (*Pearceové, která čeká u dveří na další rozkazy*) Řekla ste mu, že sem přífrčela taxíkem?

PEARCEOVÁ : Ale děvče! Snad si nemyslíte, že takový pán se stará, čím jste přijela!

KVĚTINÁŘKA : My sme ňáká honorace! Ale dávat hodiny, to mu nejní zatěžko, dobře sem ho slyšela. Já se ho vo žádný prezenty neprosim, a dyž mu moje mergle nejsou dost dobrý, můžu jít ke konkurenci.

HIGGINS : Dost dobrý pro co?

KVĚTINÁŘKA : Dost dobrý pro váás! Už vám to došlo, jo? Přišla sem si vyjednat hodiny, abyste věděl. A taky je zacvaknout, aby nebyla mejlka.

HIGGINS (*omráčen*) : No ne!!! (*Popadne dech*) Co vám na to mám říct?

KVĚTINÁŘKA : Dybyste byl slušně vychovanej, třeba byste mi nabídnul židli. Přeci mám pro vás kšeft, ne?

HIGGINS : Pickeringu, nabídnem té couře židli - nebo s ní vyrazíme dveře?

KVĚTINÁŘKA (*zděšeně uprchne ke klavíru, kde se otočí, zahnaná do kouta*) : Ááááooúúú! (*Ublíženě nařiká*) Já si nenechám nadávat do cour, když chci platit jako dáma! (*Oba muži na ni z druhého konce místnosti užasle zírají*)

PICKERING (*jemně*) : A co byste vlastně chtěla, děvče?

KVĚTINÁŘKA : Já bysem chtěla dělat slečnu v květinářství, a né prodávat na ulici. Ale voni mě nevemou, dokad' nebudu šveholit spisovnějc. Von řek, že by mě naučil. Tak sem tady, chci mu solit - já se ho vo nic neprosim - a von se mnou zachází jako s handrou.

PEARCEOVÁ : To jste tak hloupá? Vy si myslíte, že si můžete dovolit platit hodiny u pana Higginse?

KVĚTINÁŘKA : Co bych nemohla? Vím, nač takový hodiny přídou, zrovna jako vy, a můžu klopit.

HIGGINS : Kolik?

KVĚTINÁŘKA (*se vrací k němu, triumfálně*) : To je řeč! Já tušila, že přestanete dělat haura, sotva zmerčíte, že byste moh trhnout něco z toho, co ste mi včera večír vysolil. (*Důvěrně*) Že ste měl zakalenej chobot, že jo?

HIGGINS (*kategoricky*) : Sedněte si.

KVĚTINÁŘKA : Jó, dyž mi to chcete dát prezentem ...

HIGGINS (*zahřmí*) : Sednout!

PEARCEOVÁ (*přísně*) : Sedněte si, děvče. Koukejte poslechnout.

KVĚTINÁŘKA : Ááááooúúú! (*Zůstane stát se smíšenými pocity vzdoru a rozpaků*)

PICKERING (*velmi zdvořile*) : Neposadíte se prosím? (*Postaví osamělou židli poblíž krbové předložky mezi sebe a Higginse*)

KVĚTINÁŘKA (*upejpavě*) : Dyž jinak nedáte. (*Posadí se. Pickering se vrátí na krbovou předložku*)

HIGGINS : Jak se jmenujete?

KVĚTINÁŘKA : Líza Doolittlová.

HIGGINS (*vážně deklamuje*) : Bětka a Alžběta, Bětuška, Líza, vyšly si do lesa na ptačí hnízda.

PICKERING : Čtyři tam vajíčka v hnízdečku byla.

HIGGINS : Vzaly si po jednom, tři ještě zbyla. (*Upřímně se smějí vlastnímu vtipu*)

LÍZA : Co blbnete?

PEARCEOVÁ : Takhle s panem Higginsem nesmíte mluvit.

LÍZA : A proč von teda nemluví rozumně se mnou?

HIGGINS : Vraťme se k obchodním věcem. Kolik mi nabízíte za hodinu?

LÍZA : Já to mám na chlup spočítaný. Jedna moje přítelkyně se učí fráninu, jo - a platí půldruhého šilasu za hodinu vopravdickému Francouzovi. Vy mě máte učit můj rodnej jazyk, tak byste přeci po mně nechtěl toliká jako tamten za fráninu. Dám vám šilas; berte, nebo nechte bejt.

HIGGINS (*přechází po pokoji sem a tam, chrastí v kapse klíči a drobnými*) : Víte, Pickeringu, když vezmete jeden šilink ne prostě jako šilink, ale jako procento z jejího příjmu, tak plně odpovídá takovým šedesáti, sedmdesáti librám od milionáře.

PICKERING : Jak to?

HIGGINS : Jen si to spočítejte. Takový milionář si přijde na stopadesát liber denně. Ona vydělá asi tak půlkorunu.

LÍZA (*vznešeně*) : Kdo vám řek, že mám jenom -

HIGGINS (*pokračuje*) : Nabízí mi za hodinu dvě pětiny svého denního příjmu. Dvě pětiny milionářského denního příjmu jsou asi tak šedesát liber. To je slušné. To je balík peněz! Tolik mi ještě nikdo nenabíd.

LÍZA (*vstane, zděšena*) : Šedesát liber! Co to žvaníte? Já vám žádnéjch šedesát liber nenabízela. Kde bysem schrastila -

HIGGINS : Buďte zticha.

LÍZA (*pláče*) : Já přeci nemám šedesát liber. Áááá -

PEARCEOVÁ : Nebrečte, holka hloupá. A posad'te se. Nikdo vám vaše peníze nevezme.

HIGGINS : Někdo ale vezme tebe, a koštětem, jestli nepřestaneš fňukat. Sednout!

LÍZA (*pomalou poslechne*) : Ááááooúú! Děláte, jako byste byl můj táta.

HIGGINS : Jestli se rozhodnu tě učit, budu na tebe horší než dva tátové dohromady. Tumáš. (*Nabídne jí svůj hedvábný kapesník*)

LÍZA : Na co to je?

HIGGINS : Na oči. Na každou partii tvého obličejce, která je mokrá. Pamatuj si: tohle je tvůj kapesník, a tohle je tvůj rukáv. Když se chceš stát slečnou prodavačkou, tak si je neplet'. (*Dočista popletená Líza na něho bezmocně zírá*)

PEARCEOVÁ : Takhle se s ní nedomluvíte, pane Higginsi: ona vám nerozumí. Kromě toho jste na omylu: tak ona nesmrká. (*Bere jí kapesník*)

LÍZA (*ho popadne*) : Moment! Navalte ten kapesník. Dal ho mně, a ne vám!

PICKERING (*se směje*) : To je pravda. Mám dojem, že ten kapesník je třeba pokládat za její majetek, paní Pearceová.

PEARCEOVÁ (*rezignuje*) : Patří vám to, pane Higginsi.

PICKERING : Higginsi, nasadil jste mi brouka do hlavy - s tím diplomatickým koktejlem. Jestli to dokážete, prohlásím vás za největší pedagogickou kapacitu na světě. Vsadím se s vámi o všechny náklady na ten pokus, že to nesvedete. A zaplatím hodiny.

LÍZA : Jé, vy jste ale prima! Děkuju, pane ředitel.

HIGGINS (*v pokušení, dívá se na ni*) : Pokušení je téměř neodolatelné.

Je tak nádherně sprostá - tak šíleně ušňupaná -

LÍZA (*vehementně protestuje*) : Ááááooóúúú!!! Já nejsem ušňupaná. Náhodou sem si na cestu umyla vobličej i ruce, to je fakt!

PICKERING : Lichotkami jí rozhodně hlavu nepopletete, Higginsi.

PEARCEOVÁ (*neklidně*) : Jen to nezakřikněte, pane plukovníku. Ono je víc možností, jak děvčeti poplést hlavu, a pan Higgins je na to kadet, i když třeba ani nechce. Pevně doufám, pane plukovníku, že ho v žádných hloupostech podporovat nebudete.

HIGGINS (*bere nápad vážně a rozpaluje se*) : Co jiného je život než série hloupých nápadů? Potíž je na ně přijít. Jenom nepromeškat šanci: nenaskytne se každý den. Udělám z té ucourané poběhlice vévodkyni.

LÍZA (*zásadně neuznává toto hodnocení vlastní osoby*) : Ááááooóúúú!

HIGGINS (*unesen*) : Ano, za půl roku - kdepak, za čtvrt, jestli má dobrý sluch a mrštný jazyk - za čtvrt roku ji vezmu kamkoliv a prohlásím ji za kohokoliv. Začneme dneska, teď! hned! Odved'te ji a umyjte, paní Pearceová. Vydrhněte ji rejžákem, když to nepustí jinak. Máte v kuchyni zatopeno?

PEARCEOVÁ (*protestuje*) : Mám, ale -

HIGGINS (*bouří dál*) : Vysvlečte ji, a všechno, co má na sobě, spalte. Nové šaty můžete objednat telefonicky. Než přijdou, omotejte ji třeba balícím papírem.

LÍZA : Vy nejste žádný džentlas, to teda nejste, dyž mluvíte vo takovejch věcech. Já sem náhodou slušná holka, a takový ptáčky mám prokouknutý.

HIGGINS : Ženská, vaši periferní stydlavost tady nemůžeme potřebovat. Musíte si osvojit chování vévodkyně. Odved'te ji, paní Pearceová. Když se bude cukat, klidně jí nařežte.

LÍZA (*vyskočí a v běhu hledá ochranu střídavě u Pickeringa a paní Pearceové*) : Ne!!! Zavolám na vás policajty.

PEARCEOVÁ : Ale kam ji uložím?

HIGGINS : Strčte ji do popelnice.

LÍZA : Aáááooúúú!

PICKERING : Ale Higgins! Mějte rozum!

PEARCEOVÁ (*rezoltně*) : Musíte mít rozum, pane Higgins, to skutečně musíte. Nemůžete takhle po lidech šlapat. (*Higgins, takto napaden, ochladne. Po hurikánu následuje mírný vánek překvapení*)

HIGGINS (*s profesionálně dokonalou modulací hlasu*) : Já že po lidech šlapu! Milá paní Pearceová, milý Pickeringu, nikdy mě ani nenapadlo po někom šlapat. Já pouze navrhuji, abychom té ubohé dívce prokázali laskavost. Musíme jí pomoci, aby byla s to zaujmout v životě nové postavení. Pokud jsem se nevyjádřil dost jasně, bylo to jen z ohledu na její - nebo i váš - jemnocit. (*Líza, kterou to uspokojí, se odkrade zpátky k židli*)

PEARCEOVÁ (*Pickeringovi*) : Tak co, slyšel jste v životě něco takového, pane plukovníku?

PICKERING (*se srdečné směje*) : Ne, paní Pearceová, jakživ ne.

HIGGINS (*trpělivě*) : O co jde?

PEARCEOVÁ : Jenom o to, pane Higgins, že nemůžete děvče sebrat jen tak, jako kamínek se země.

HIGGINS : Proč?

PEARCEOVÁ : Proč! Vždyť vy o ní nic nevíte! Co její rodiče? Třeba je vdaná.

LÍZA : Blbost!

HIGGINS : Vidíte! Jak to ta dívka velmi přiléhavě vyjádřila: Blbost! Vdaná, to tak! Jako byste nevěděla, že žena z její vrstvy vypadá rok po svatbě jako utahaná padesátnice.

LÍZA : Kdo by si mě vzal?

HIGGINS (*náhle se uchýlí k nejsvůdnějšímu šepotavému rejstříku ve svém nejvýmluvnějším slohu*) : Přisámbůh, Alžběto, než s vámi skončím, budou ulice posety mrtvolami mužů, kteří se kvůli vám zastřelili.

PEARCEOVÁ : Hlouposti. Takové řeči si musíte odpustit, pane Higgins.

LÍZA (*vstane a rozhodnuta se narovná*) : Já du. Von spad z višně. Přeci se nenechám učit vod nějakýho cvoka.

HIGGINS (*raněn na nejcitlivějším místě, že odolala jeho výmluvnosti*) : Tak vy takhle? Já jsem tedy blázen, co? Dobře. Paní Pearceová, žádné nové šaty ji objednávat nemusíte. Vyhod'te ji.

LÍZA (*fňuká*) : Neee! Nešahejte na mě!

PEARCEOVÁ : Aspoň vidíte, jak se drzost nevyplácí. (*Ukazuje*) Prosím, tamhle je východ.

LÍZA (*téměř v slzách*) : Já se vo žádný hadry neprosila. Stejně bysem si je nevzala. (*Zahodí kapesník*) Můžu si je koupit sama.

HIGGINS (*pohotově zachrání kapesník a zadrží ji na váhavé cestě ke dveřím*) : Jste nevděčná, zlobivá holka. To mám za to, že jsem vás chtěl vytáhnout z kanálu, vyparádít a udělat z vás dámu.

PEARCEOVÁ : Už je toho dost, pane Higginsi. Vy zlobíte, ne ona. Jděte hezky domů k rodičům, děvenko, a řekněte jim, ať na vás dají lepší pozor.

LÍZA : Já žádný rodičové nemám. Řekli mi, že sem dost velká, abysem se živila sama, a vyrazili mě.

PEARCEOVÁ : Kde máte maminku?

LÍZA : Žádnou nemám. Ta, co mě vyrazila, byla moje šestá macecha. Ale já se vobešla bez nich. Já sem náhodou slušná holka.

HIGGINS : No prosím, tak nač ten kravál? Holka nikomu nepatří - nikdo o ni nestojí, jenom já. (*Jde k paní Pearceové a lízá se k ní*) Můžete ji třeba adoptovat, paní Pearceová; s dcerou byste si jistě užila hodně legrace. A přestaňte dělat kravál. Vemte ji dolů, a -

PEARCEOVÁ : Ale co z ní bude? Budete jí něco platit? Mějte rozum, pane Higginsi.

HIGGINS : Ale plaťte jí co chcete. Zaneste to do výdajů na domácnost. (*Netrpělivě*) Proboha, co by dělala s penězi? Najíst dostane a šaty taky. Peníze by mohla jedině propít.

LÍZA (*se obrátí k němu*) : Vy ste ale grobián! Že vám jazyk neupadne: jakživa jsem se kořalky netkla. (*Pickeringovi*) Pane řiditel, vy ste slušnej pán, ať se mnou takle nemluví!

PICKERING (*dobromyslně Higginse napomíná*) : Nenapadlo vás, Higginsi, že to děvče má nějaké city?

HIGGINS (*si ji kriticky prohlíží*) : Ani bych neřek. Rozhodně si s nimi nemusíme lámat hlavu. (*Vesele*) Vid'te, Lízo?

LÍZA : Mám svý city jako každej jinej.

HIGGINS (*Pickeringovi*) : Vidíte ten problém?

PICKERING : Cože? Jaký problém?

HIGGINS : Naučit ji mluvit správně gramaticky. Copak výslovnost, to je maličkost.

LÍZA : Já nechci mluvit gramaticky. Já chci mluvit jako slečna v květinářství.

PEARCEOVÁ : Mohl byste se držet věci, pane Higginsi? Ráda bych věděla, za jakých podmínek tady to děvče zůstane. Bude dostávat mzdu? A co potom, až skončíte s výukou? Musíte se dívat trochu dopředu.

HIGGINS (*nervózně*) : Co z ní bude, když ji nechám v kanále? To mi laskavě řekněte, paní Pearceová.

PEARCEOVÁ : To je její věc, a ne vaše, pane Higginsi.

HIGGINS : Dobrá, až s ní skončím, můžeme ji hodit zpátky do kanálu, a pak to zase bude její věc. Takže je všechno v pořádku.

LÍZA : Teda vy nemáte žádné srdce, vám na nikom nezáleží, akorát na vás. (*Vstane a rezolutně se chopí slova*) Tak! Už toho mám plný zuby! Vodcházím. (*Jde ke dveřím*) Teda, že se nestydíte!

HIGGINS (*sebere s klavíru čokoládový bonbón; oči se mu najednou začnou rozpustile blýskat*) : Vezměte si bonbón, Lízo.

LÍZA (*se zastaví, v pokušení*) : Víím já, co je v něm? Slyšela jsem, že páni, jako ste vy, takhle vomámili nejednu, holku! (*Higgins vytáhne kapesní nůž, rozpůlí bonbón, polovičku si dá do úst a polkne, druhou polovičku nabídne jí*)

HIGGINS : Důkaz dobré vůle, Lízo. Já půl, vy půl. (*Líza otevře ústa, aby mu odsekla; Higgins jí do nich vstrčí půl bonbónu*) Budete jich mít denně plné krabice, bedny bonbónů. K snídani, k večeři. Tak co?

LÍZA (*kteřá konečně bonbón zlikvidovala, když se předtím málem udávila*) : Já bysem ho nepolkla, ale dyž se nesluší ho vyplivnout.

HIGGINS : Poslouchejte, Lízo. Říkala jste tuším, že jste přijela taxíkem.

LÍZA : A co má bejt? Já si můžu vzít taxíka jako každěj.

HIGGINS : To můžete, Lízo, a napříště kolikrát budete chtít. Budete si jezdit po městě sem a tam a kolem dokola každý den. Dovedete si to představit, Lízo?

PEARCEOVÁ : Pane Higginsi, vy to děvče pokoušíte. To se nesluší. Měla by myslet na budoucnost.

HIGGINS : V jejím věku? Hlouposti! Na budoucnost máme myslet, až nás už žádná budoucnost nečeká. Kdepak, Lízo dělejte to jako tady ta paní: myslíte na budoucnost jiných lidí, ale nikdy ne na svou vlastní. Myslete na bonbóny, na taxíky, na zlato a brilianty.

LÍZA : Ne. Já vo žádný zlato ani brilianty nestojím. Já sem náhodou slušná holka. (*Opět si sedne a snaží se tvářit důstojně*)

HIGGINS : A slušná zůstanete, Lízo, pod dohledem paní Pearceové. A jednou si vezmete důstojníka královské gardy, s náramným knírem; bude to syn markýze, který ho kvůli vám vydědí, ale až uhlídá vaši spanilost a dobrotu, změkne, a -

PICKERING : Promiňte, Higginsi, ale musím vám skočit do řeči. Paní Pearceová má naprostou pravdu. Když se má to děvče na půl roku svěřit do vašich rukou k pedagogickému pokusu, musí mít zcela jasnou představu o tom, co dělá.

HIGGINS : Kde by ji sebrala? Ta nemá představu o ničem. A co my? Máme my snad představu o tom, co děláme? A kdybychom ji měli, dělali bychom to?

PICKERING : Chytré, ale není to k věci. (*Líze*) Slečno Doolittlová -

LÍZA (*vyvedena z míry*) : Ááóú!

HIGGINS : Prosím. Víc z ní nedostanete. Ááóú! Jaképak vysvětlování. Jako voják byste to měl vědět. Ta potřebuje jenom plnit rozkazy. Lízo - budete tu příští půlrok bydlet a budete se učit mluvit jako slečna v květinářství. Když budete hodná a poslechnete, co se vám řekne, budete spát v pořádné ložnici, jídla a peněz na bonbóny a na taxíky budete mít habaděj. Když budete zlobivá a líná, budete spát se šváby v komoře a paní Pearceová vás vyplatí koštětem. Až uplyne půl roku, pojedete krásně nastrojená kočárem do Buckinghamského paláce. Jestli král zjistí, že nejste žádná dáma, sebere vás policie, odveze do Toweru, a tam vám useknou hlavu na výstrahu jiným troufalým květinářkám. Když vás nikdo neprokoukne, dostanete dárek ve výši sedmi šilinků a šesti pencí jako počinek do života slečny prodavačky. Jestli tuhle nabídku odmítnete, jste ta nejnevděčnejší a nejzkaženější holka pod sluncem, a andělé nad vámi zalomí rukama. (*Pickeringovi*) Spokojen, Pickeringu? (*Paní Pearceové*) Moh jsem to snad vyložit prostěji a věcněji, paní Pearceová? .

PEARCEOVÁ (*trpělivě*) : Snad bude lepší, když si s ní hezky popovídám o samotě. Já nevím, jestli si ji mohu vzít na starost a jestli vůbec mohu s tím plánem souhlasit. Samozřejmě vím, že jí nechcete ublížit, ale jak vás jednou popadne, čemu vy říkáte zájem o lidskou výslovnost, ani si nevzdychnete, jaké důsledky by to pro ty lidi nebo pro vás mohlo mít. Pojd'te se mnou, Lízo.

HIGGINS : V pořádku. Děkuji vám, paní Pearceová. Šup s ní do koupelny.

LÍZA (*váhavě a ostražitě vstane*) : Strašit lidi, to teda umíte. Ale dyž se mi nebude chtít, tak mě tady nikdo neudrží. A řezat mě taky nikdo nebude. Nikoho sem se neprosila, aby mě vozil do Baknemskýho pláce. S policajtama sem jaktěživo náhodou nic neměla. já sem slušná holka.

PEARCEOVÁ : Žádné odmlouvání, děvče. Vy pánovi nerozumíte. Pojd'te se mnou. (*Jde napřed ke dveřím, otevře je a čeká na Lízu*)

LÍZA (*na odchodu*) : Já náhodou vím, co mluvím. Já k žádnému králi nepudu, i dybysem měla vo hlavu přijít! Vědět, do čeho to lezu, tak bysem sem nešla. Dycky sem byla slušná holka, nikdá sem vo něj slovíčkem nezavadila, a nic sem mu nezůstala dlužná, a je mi to putna, a rajtovat na mně taky nikdo nebude, a já mám svý city jako každej - (*Paní Pearceová zavře dveře, takže Lízín nářek není už slyšet*)

Paní Pearceová odvádí Lízu nahoru do druhého patra - k jejímu velkému překvapení, protože počítala, že půjdou dolů do prádelny. Tam paní Pearceová otevře dveře a uvede ji do hostinského pokoje.

PEARCEOVÁ : Musím vás uložit tady. Tohle bude váš pokoj.

LÍZA : Jé, tady já bysem neusnula, mlospaní. To je pro našince moc nóbl. A měla bysem strach na něco šáhnout. Dyk já eště žádná vévodkyně nejsem.

PEARCEOVÁ : Nejdřív musíte být tak čistá jako ten pokoj, pak se ho nebudete bát. A neříkejte mi milostpaní, ale paní Pearceová. (*Otevře dokořán dveře do přilehlé komory, adaptované na koupelnu*)

LÍZA : Jů! Co to je? Tady jako perete? To je ale divnej kotel.

PEARCEOVÁ : To není žádný kotel. To je vana, Lízo, tady se koupeme, a já v ní teď vykoupu vás.

LÍZA : To mám do toho vlízt a celá se namočit?! Tůdle! Zнала jsem jednu, kerá se koupala každou sobotu večír, a měla z toho smrt.

PEARCEOVÁ : Pan Higgins má svou koupelnu dole, a koupe se každé ráno. Ve studené vodě.

LÍZA : Uf! Ten chlap musí bejt ze železa.

PEARCEOVÁ : Když se máte s ním a s panem plukovníkem stýkat a učit se, budete se muset koupat taky. Jinak byste jim nevoněla. Ale můžete si pustit vodu teplou, jak budete chtít. Tady jsou dva kohoutky, na horkou a na studenou.

LÍZA (*pláče*) : To já nedokážu. To já nemůžu. Dyk je to proti přírodě, eště mi to zabije. Dyk já sem se jakživo nekoupala, teda pořádně, podle vašeho.

PEARCEOVÁ : Copak nechcete být čistá a voňavá jako dáma? Přece nemůžete být slušné děvče vevnitř, když jste špindíra navenek.

LÍZA : Buhů!

PEARCEOVÁ : Přestaňte brečet, jděte do pokoje a všechno ze sebe svlékněte. Pak si natáhněte tohle (*sundá z háčku župan a podává jí ho*) a vraťte se ke mně. Já vám zatím napustím vanu.

LÍZA (*v slzách*) : Já nemůžu. Ne a ne. Nejsem na to zvyklá. jakživo jsem si všecy šaty nesvlíkla. To se nepatří! To se nesluší!

PEARCEOVÁ : Co to povídáš, děvče. Přece se svlékáš každý večer, když si jdeš lehnout.

LÍZA (*užasne*) Co? Proč? Dyk bych z toho měla smrt. Sukni si svlíknu, toseví.

PEARCEOVÁ : Snad nespíš v prádle, co nosíš přes den?

LÍZA : A v čom mám spát?

PEARCEOVÁ : Dokud budeš bydlet tady, víckrát se to už nestane. Opatřím ti noční košili.

LÍZA : To se mám převlíkat do studenýho a celou noc se klepat zimou? Vy mě chcete voddělat!

PEARCEOVÁ : Chci udělat z ucourané špindíry čistou slušnou dívku, která může v pánské společnosti vysedávat v pracovně. Tak co: poslechněš a uděláš, co ti říkám, nebo tě mám vyhodit a poslat zpátky k tvému košíku?

LÍZA : Dyk vy nevíte, jak já nemůžu zimu vystát!

PEARCEOVÁ : Tady ti v posteli zima nebude. Dám ti do ni zahřívací láhev. (*Strká ji do pokoje*)
Běž se svléknout, běž.

LÍZA : Dybysem věděla, co je to za hrůzu, bejt čistá, tak bysem sem nelezla. Já nevěděla, jak mi je dobře. Já - (*Paní Pearceová ji vystrčí ze dveří, ale nechá je pootevřené, kdyby se zajatec dal na útěk*)

Paní Pearceová si navlékne bílé gumové rukavice, napustí vanu horkou a studenou vodou a o výsledku se přesvědčí koupelovým teploměrem. Provoní lázeň hrstí koupelové soli a přidá hrstku hořčičných semínek. Pak vezme hrozitánsky dlouhý kartáč a bohatě ho namydlí parfémovaným mýdlem.

Líza se vrací: nemá na sobě nic než koupací plášť, přitážený těsně kolem těla - žalostná postavička, zničená hrůzou.

PEARCEOVÁ : Tak pojď. Sundej si to.

LÍZA : Nemůžu, paní Pearceová. Fakt ne. Jakživo jsem to neudělala.

PEARCEOVÁ : Hlouposti. Stoupni si do vody a řekni, jestli je dost teplá.

LÍZA : Aú! Aú! Dyk je vařící!

PEARCEOVÁ (*obratně s ní strhne župan a povalí Lízu na záda*) : Však ona ti neublíží. (*Pustí se s kartáčem do díla*) (*Líza ječí, jako když ji na nože bere*)

Zatím si plukovník vyjasňuje s Higginsem, jak to bude s Lízou. Pickering přešel od krbu k židli a usedl na ni obkročmo, ruce na opěradle. Pouští se do křížového výslechu.

PICKERING : Dovolte mi přímou otázku, Higgins. Jste charakterní muž ve styku s ženami?

HIGGINS (*nevrle*) : Znáte nějakého charakterního muže, ve styku se ženami?

PICKERING : Jistě, celou řadu.

HIGGINS (*zarputile, opře se rukama o klavír a s žuchnutím na něj vysedne*) : Vidíte, a já ne. Já jsem zjistil, že jakmile si pustím nějakou ženskou k tělu, začne žárlit, podezírat, vnucovat se a šíleně otravovat. Zjistil jsem, že jakmile se já spustím s nějakou ženskou, je ze mne sobec a tyran. Ženské všecko obrátí vzhůru nohama. Jak si je pustíte do života, zjistíte, že ženská táhne čehý, a vy hot.

PICKERING : Například kam?

HIGGINS (*nepokojně seskočí s klavíru*) : Pánbuví kam! Ženská si chce asi žít svůj život, mužský taky svůj, a jeden se druhého snaží svést z cesty. On má namířeno na sever, ona na jih, a nakonec to dopadne tak, že oba musí na východ, ačkoli nemohou východní vítr ani vystát. (*Posadí se na sedačku u klavíru*) Tady mě máte, jsem zapřísáhlý starý mládenec, a sotva se už změním.

PICKERING (*přejde k němu a vážně nad ním stane*) : Podívejte, Higginsi, vy dobře víte, jak to myslím. Když už si mám přisadit, budu se cítit za tu dívku zodpovědný. Doufám, že se jejího postavení nezneužije.

HIGGINS : Prosím vás! Takový subjekt! Zaručuji vám její nedotknutelnost. (*Vstane, aby podal vysvětlení*) Chápejte, bude to moje žačka, a učit můžete, jen když jsou žáci nedotknutelní. Učil jsem mluvit anglicky spoustu amerických milionářek: a to jsou nejpřitažlivější ženy na světě. Jsem zocelen. Jako by byly ze dřeva. Jako bych já byl ze dřeva. To je - (*Paní Pearceová otevře dveře. V ruce drží Lízín klobouk. Pickering se vrátí ke křeslu a usedne do křesla*)

HIGGINS (*zvědavě*) : Tak co, paní Pearceová, všecko v pořádku?

PEARCEOVÁ (*u dveří*) : Kdybyste dovolil na slovíčko, pane Higginsi.

HIGGINS : Ale jistě. Pojd'te dál. (*Pearceová postoupí dopředu*) Ten klobouk nepalte, paní Pearceová. Nechám si ho na památku. (*Vezme klobouk*)

PEARCEOVÁ : Prosím vás, pane Higginsi, opatrně s ním. Musela jsem jí slíbit, že ho nespálím, ale aspoň bych ho měla dát na chvíli do trouby.

HIGGINS (*ho rychle odloží na klavír*) : Aha, děkuji. Tak copak máte na srdci?

PICKERING : Nepřekážím?

PEARCEOVÁ : Vůbec ne, pane plukovníku. Pane Higginsi, prosím vás, dávejte si před tím děvčetem pozor na jazyk.

HIGGINS (*upjatě*) : Jistě. Vždycky si dávám pozor na jazyk. Proč mi to říkáte?

PEARCEOVÁ (*nezviklána*) : Mýlíte se, pane Higginsi. Když si něco někam založíte nebo když vám dochází trpělivost, nedáváte si vůbec pozor. Když to uděláte přede mnou, nevádí: já si už zvykla. Ale před tím děvčetem opravdu klít nesmíte.

HIGGINS (*pohoršeně*) : Já že kleju? (*Co nejdůrazněji*) Já nikdy nekleju! Mně se to hnusí! Co tím ksakru chcete říct?

PEARCEOVÁ (*bezbarvě*) : Právě to. Klejete trochu přespříliš. Vaše sakrování a zatracování mi nevadí, ani vaše proboha, uboha a zaboha -

HIGGINS : Paní Pearceová, takové výroky z vašich úst. Pamatujte se!

PEARCEOVÁ (*se nedá odradit*) : - ale jeden výraz byste si laskavě měl odpustit. Ta dívka ho sama použila, když jsem odmítla dát její věci do prádla. Ten výraz začíná velmi podobně. Ona za to nemůže: zná ho od malička. Ale z vašich úst ho slyšet nesmí.

HIGGINS (*vznešeně*) : Nemohu si vyčítat, že bych takový výraz někdy přenesl přes rty, paní Pearceová. (*Pearceová na něj upřeně hledí. Higgins dodá, zakrýváje špatné svědomí nonšalantním výrazem*)

Leda ve chvíli krajního a spravedlivého rozhořčení.

PEARCEOVÁ : Jenom dnes dopoledne jste s ním spojil průvan a dopravní problémy, pane Higginsi.

HIGGINS : Ach tak! To je ovšem pouhá aliterace, paní Pearceová, přirozená u básníka.

PEARCEOVÁ : Říkejte si tomu jak chcete, pane Higginsi, ale hlavně ho před tím děvčetem neopakujte.

HIGGINS : Dobře, dobře. Je to všecko?

PEARCEOVÁ : Není prosím. Budeme muset úzkostlivě dbát i na osobní hygienu té dívky.

HIGGINS : Rozhodně. Zcela správně. To je velice důležité.

PEARCEOVÁ : Mám tím na mysli, aby dbala o svůj zevnějšek a nenechávala po sobě válet věci.

HIGGINS (*jde k ní, slavnostně*) : Přesně tak. Sám jsem vás chtěl na to upozornit. (*Přejde k Pickeringovi, který se ohromně baví*) Na maličkostech nejvíc záleží, Pickeringu. Šetrnost začíná u drobných. Totéž platí o osobních návycích. (*Zakotví u předložky před krbem, s výrazem naprosté nezranitelnosti*)

PEARCEOVÁ : Ano, pane Higginsi. Mohu vás tedy požádat, abyste nechodil ke snídani v županu a abyste ho v žádném případě nepoužíval místo ubrousku, jako dosud? A kdybyste laskavě nejedl všecko z jediného talíře a neodkládal použitý příbor rovnou na čistý ubrus, dával byste té dívce lepší příklad. Vzpomeňte si, jak jste se minulý týden málem udusil rybí kostí v marmeládě.

HIGGINS (*poražen u krbu couvá ke klavíru*) : Možná že sem tam něco podobného v roztržitosti provedu, ale rozhodně to nemám ve zvyku. (*Vztekle*) Mimochodem, můj župan šíleně smrdí benzínem!

PEARCEOVÁ : To jistě, pane Higginsi. Ale když si budete otírat prsty -

HIGGINS (*řve*) : Dobře, dobře, příště si je otřu o vlasy!

PEARCEOVÁ : Snad jste se neurazil, pane Higginsi.

HIGGINS (*Přistižen, že je schopen nepřístojné citové reakce, zděšeně*) : Ale ne, co vás napadá! Máte plnou pravdu, paní Pearceová - dám si před tím děvčetem obzvláštní pozor. Je to všechno?

PEARCEOVÁ : Není, pane Higginsi. Mohla by si vzít nějaké ty japonské šaty, co jste přivezl z ciziny? Já jí opravdu nemohu zase navléct její staré věci.

HIGGINS : Ale jistě. Já dám na vás. Je to už všechno?

PEARCEOVÁ : Ano, pane Higginsi, všechno. (*Odejde*)

HIGGINS : Víte, Pickeringu, ta ženská má o mně zcela kuriózní představu. Já jsem takový nesmělý, plachý člověk. Nikdy jsem se necítil skutečně dospělý a suverénní jako jiní. A ona je přesto skálopevně přesvědčena, že jsem panovačný despota a diktátor. To je mi záhadou.

(*Paní Pearceová se vrací*)

PEARCEOVÁ : Promiňte, pane Higginsi, ale už začínají maléry. Dole čeká popelář jménem Alfréd Doolittle a chce s vámi mluvit. Že prý tu máte jeho dceru.

PICKERING (*vstane*) : Chm! To jsou mi věci! (*Vrátí se ke krbu*)

HIGGINS (*promptně*) : Pošlete toho vyděrače nahoru.

PEARCEOVÁ : Jak si přejete, pane Higginsi.

PICKERING : Třeba to není vyděrač.

HIGGINS : Blbost. To se ví že je.

PICKERING : Ať je nebo ne, potíže nám asi dělat bude.

HIGGINS (*optimisticky*) : Ale ne, ani bych neřekl. Potíže může mít leda on se mnou, ne já s ním. A určitě bude mít zajímavé řeči.

PICKERING : O té dívce?

HIGGINS : Ne, mám na mysli jeho žargón.

PICKERING : Ach!

PEARCEOVÁ (*u dveří*) : Doolittle, pane Higginsi. (*Vpustí Doolittla a odejde*)

(*Alfréd Doolittle je postarší, ale statný popelář, oblečený v pracovním oděvu své profese, včetně čepice s okrajem vzadu, který mu kryje krk a ramena. Má výrazné a dosti zajímavé rysy*)

ve tváři a zdá se, že neví, co je to strach ani svědomí. Jeho hlas je obdivuhodně výrazný; důsledek zvyku dávat volný průchod citům. Nyní nasadí výraz uražené ctnosti a přísného odhodlání).

DOOLITTLE (u dveří, neví, kdo z obou pánů je jeho člověk) : Profesor Higgins?

HIGGINS : To jsem já. Dobrý den. Posad'te se.

DOOLITTLE : Dobrej, šéfe. (*Důstojně usedne*) Přicházím v náramně důležitý záležitosti, šéfe.

HIGGINS (*Pickeringovi*) : Vyrostl v Hounslow. Matka bude zřejmě z Walesu.

(*Doolittle otevře užasle pusu dokořán. Higgins pokračuje*) Copak chcete, Doolittle?

DOOLITTLE (*hrozivě*) : Svou céru, dyž to chcete vědít. Jasný?

HIGGINS : Zcela. Jste její otec, vid'te? Nenapadlo vás, že by ji chtěl ještě někdo jiný, vid'te? Rád slyším, že je ve vás ještě trochu citu pro rodinu. Dcera je nahoře. Okamžitě si ji odveďte.

DOOLITTLE (*vstane, strašlivě vyveden z konceptu*) : Co?!

HIGGINS : Jen si ji odveďte. Snad si nemyslíte, že vám ji budu vydržovat?

DOOLITTLE (*protestuje*) : Nonono, jenom pomálu, šéfe. Je to rozumný? Je to správný, takhle si s čovekem zahrávat? Holka patří mně. A máte ji vy. Jak já k tomu přídu? (*Opět se posadí*)

HIGGINS : Vaše dcera měla tu smělost navštívit mě v mém domě a požádat mě, jestli bych ji nenaučil pořádně mluvit, aby dostala místo v květinářství. Tento pán a moje hospodyně byli po celou tu dobu přítomni. (*Nahání mu hrůzu*) Jak se opovažujete přijít a pokoušet se mě vydírat? Vy jste ji sem poslal!

DOOLITTLE (*vehementně*) : To ne, šéfe.

HIGGINS : Ale poslal! Jinak byste nevěděl, že je tady.

DOOLITTLE : Nechtejte čoveka za slovo, šéfe.

HIGGINS : Vás chytne policie - a za podvod. To je úskok se záměrem získat peníze vyhrožováním. Zavolám policii. (*Rezolutně jde k telefonu a rozevře seznam*)

DOOLITTLE : Řek jsem vám snad vo mizernej měďák? Tady pán ať mi dosvěčí: byla snad řeč vo penězích?

HIGGINS (*odhodí seznam a odpochoduje k Doolittlovi, má na něj chyták*) : Proč jste tedy přišel?

DOOLITTLE (*sladce*) : Proč asi? Trošku lidskosti, šéfe.

HIGGINS (*odzbrojen*) : Alfréde, navedl jste ji?

DOOLITTLE : Chraň pámbu, šéfe, nikdy. Jako je pámbu nade mnou. Poslední dva měsíce jsem holku ani vočkem nezahlíd.

HIGGINS : Jak ale víte, že je tady?

DOOLITTLE (*"jako by v hrdle studánku měl"*) : Všecko vám řeknu, šéfe, jen dyž mě pustíte ke slovu. Jsem připravenej vám to říct. Jsem vochtonej vám to říct. Jsem žádostivej vám to říct.

HIGGINS : Pickeringu, ten chlap má přirozený řečnický talent. Všimněte si rytmu jeho přírodního básnění: "Jsem připravenej vám to říct. Jsem vochtonej vám to říct. Jsem žádostivej vám to říct." Hotová sentimentální rétorika! To dělá ta jeho velšská krev. Odtud taky jeho prolhanost a nepoctivost.

PICKERING : Higginsi, prosím vás - já taky pocházím z Walesu. (*Doolittlovi*) Jak víte, že to děvče je tady, když jste ji sem neposlal?

DOOLITTLE : To máte tak, šéfe. Holka vzala do taxíku jednoho kluka, aby ho jako povozila: syna její domácí. Von tu vočumoval, aby ho zase svezla zpátky. No a vona dyž se dověděla, že se sem může nakvartýrovat, poslala ho pro věci. Já kluka potkal u nás v Soho na rohu Endellovy ulice.

HIGGINS : V hospodě, co?

DOOLITTLE : V chudinským klubu, šéfe - je na tom něco špatnýho?

PICKERING : Nechte ho domluvit, Higginsi.

DOOLITTLE : Kluk mi řek, co se děje. A já se vás ptám, co jsem si měl myslet? Jaká byla moje svatá rodičovská povinnost? Povídám: "Přines ty věci mně," povídám -

PICKERING : Proč jste pro ně nešel sám?

DOOLITTLE : Bába domácí by mi je nesvěřila, šéfe. Vona už je taková, co vám mám líčit. I tomu klukovi mizernýmu jsem musel strčit jednu penci, než mi je svěřil. Tak jsem ty věci přines sám, abysem se vám zavděčil. To je celý.

HIGGINS : Co je to za věci?

DOOLITTLE : Hudební instrument, šéfe. Pár vobrázků, ňáký cingrlátka a klec na ptáka. Šaty že prej nepotřebuje. Co jsem si měl vo tom myslet, šéfe? Ptám se vás jako rodič - co jsem si měl myslet?

HIGGINS : Takže vy jste ji přišel zachránit před záhubou hroznější než smrt, co?

DOOLITTLE (*s úlevou, že byl tak dobře pochopen, oceňuje to*) : Přesně, šéfe. To je vono.

PICKERING : Ale proč jste jí přinesl věci, když jste si ji chtěl odvést?

DOOLITTLE : Řek jsem, že ji chci vodvíst? Řek jsem něco?

HIGGINS (*rozhodně*) : Ale odvedete si ji, a tryskem. (*Přijde ke krbu a zazvoní*)

DOOLITTLE (*vstává*) : To ne, šéfe, to neříkejte. Já přece nebudu bránit své cěři ve štěstí. Tady se před ní votvívá zářná budoucnost, jak se říká, a - (*Paní Pearceová otevře dveře a očekává rozkazy*)

HIGGINS : Paní Pearceová, tohle je Lízín otec. Přišel si pro ni, tak mu ji dejte. (*Vrátí se ke klavíru s výrazem, že tím celá záležitost pro něho končí*)

DOOLITTLE : To bude nějaký nedorozumění. Helejte -

PEARCEOVÁ : Vždyť si ji ani nemůže odvést, pane Higginsi: copak to jde? Řekl jste mi, abych její šaty spálila.

DOOLITTLE : No prosím. Přeci holku nepotáhnu po městě nahatou jako vopici, no ne? To po mně nemůžete chtít.

HIGGINS : Ale vy jste chtěl, abych vám dal vaši dceru. Tak si ji vezte. Když nemá co na sebe, jděte a kupte jí šaty.

DOOLITTLE (*zoufale*) : A kde jsou ty, co v nich přišla? Spálil jsem je já, nebo tady vaše panička?

PEARCEOVÁ : Já jsem tady hospodyně, když dovolíte. A nové šaty jsem už pro vaši dceru objednala. Až je přinesou, můžete si ji odvést. Zatím počkáte v kuchyni. Tudy prosím! (*Značně ustaraný Doolittle ji doprovází ke dveřím, zaváhá a konečně se důvěrně obrátí k Higginsovi*)

DOOLITTLE : Poslyšte, šéfe. My dva jsme přeci chlapi světa znalí, ne?

HIGGINS : Světa znalí, říkáte! Snad abyste radši šla, paní Pearceová.

PEARCEOVÁ : Taky si myslím, pane Higginsi. (*Důstojně odejde*)

PICKERING : Máte slovo, pane Doolittle.

DOOLITTLE (*Pickeringovi*) : Já vám děkuju, šéfe. (*Higginsovi, který se uchýlil na sedačku ke klavíru, trochu vyveden z míry blízkostí svého návštěvníka, neboť Doolittle si sebou nese profesionální oblak prachu*) Věc se má tak, šéfe. Vy jste mi venkoncem sympatickej, a dyž tu holku chcete, nepotáhnu ji mermomocí domů, leda že bysme se my dva nedokázali nějak dohodnout. Jako mladá ženská je to docela pohledná holka. Jako cěra se živit nevyplatí - to vám říkám na rovinu. Já si jen žádám svoje volecký práva, a vy byste přeci byl ten poslední, kerej by mi ji chtěl jen tak vyfouknout; poněvadž, jak vás tak šacuju, vy jste rovnej chlap, šéfe. No co je pro vás jedna pětilibrovka? A co je pro mě Líza? (*Vrátí se ke své židli a posadí se s výrazem sfingy*)

PICKERING : Snad byste měl vědět, Doolittle, že pan Higgins má zcela počestné úmysly.

DOOLITTLE : Samo sebou, šéfe. Dybysem si to nemyslel, řek jsem mu rovnou vo padesátku.

HIGGINS (*pobouřen*) : Mám tomu rozumět, že byste vlastní dceru prodal za padesát liber?

DOOLITTLE : Zásadně ne, ale abysem vyhověl takovému pánovi, to bysem udělal moc, to zas jo.

PICKERING : Člověče, máte vy nějakou morálku?

DOOLITTLE (*poklidně*) : Tu já si nemůžu dovolit, šéfe. Vy byste taky nemoh, třít bídu jako já. Nic špatnýho tím nemyslím, to zas ne. Ale dyž má něco trhnout Líza, proč by nemohlo kápnout taky mně?

HIGGINS (*na rozpacích*) : Já vám nevím, co dělat, Pickeringu. Z mravního hlediska je zcela nesporné, že dát tomu chlapovi šesták je vyložený zločin. A přece v jeho nároku cítím jakousi elementární spravedlnost.

DOOLITTLE : To je vono, šéfe. Něco jako votecký srce.

PICKERING : Ten pocit chápu, ale není přece správné -

DOOLITTLE : To neříkejte, šéfe. Tak se na to nesmíte koukat. Co já jsem, páni šéfové? Ptám se vás, co já jsem? Já jsem asociální živel, jo. Představte si, co to pro čoveka značí. To značí, že se celej život přičí měšťácký morálce. Dyž se něco děje, a já si z toho koukám něco urvat, slyším pořád to samý: "Ty seš asociál, tak nic nedostaneš." Jenže moje potřeba je zrovna tak velká jako potřeba tý nejsociálnější vdovy, kerá v jednom tejdnu tahá prachy ze šesti různějch dobročinnějch spolků za smrt jednoho jedinýho manžela. Já nepotřebuju míň než takovej sociální případ, já potřebuju víc. Já nejsem vo nic menší jedlík než von, a vypiju vo hódně víc. Já se potřebuju drobet povyrazit, poněvadž jsem přemejšlivej čovek. Já si potřebuju trochu zařádit a zazpívat a poslechnout muziku, dyž nejsem ve svý kůži. A každej mi všecko napočítá nachlup stejně jako těm sociálním případům. Co je měšťácká morálka? Akorát vejmluva, aby mi nikdo nic nemusel dát. Pročež vás prosím, jakožto dva džentlmeny, abyste na mě tuhle habaďuru nehráli. Já s váma hraju narovinu. Já ze sebe sociální případ nedělám. Já jsem asociál a asociál zvostanu. Mně se to líbí a šmytec. Snad byste nehřešili na lidskou národu a nevožulili čoveka vo cenu jeho céry, kerou vlastním potem vypiplal, nakrmil a vošatil, dokad' z ní nevyrostla holka hodná pozornosti vás dvou pánů. Je snad pět liber přemrštěná suma? Sud'ťe sami, nechávám to na vás.

HIGGINS (*vstane a přejde k Pickeringovi*) : Vztít si tak toho člověka na čtvrt roku do parády, Pickeringu, moh by si vybrat mezi ministerským křeslem a výnosnou kazatelnu ve Walesu.

PICKERING : Co vy na to, Doolittle?

DOOLITTLE : Depak já, šéfe, děkuju uctivě. Já slyšel kazatelů a ministerskejch předsedů - poněvadž jsem přemejšlivej čovek a takový náboženství, politika nebo sociální reformy jsou sranda jako každá jiná - a řeknu vám, že to je život pro kočku, ať to vezete jak vezete. Já zvostanu ve svý asociálním živlu. Dyž si tak ty společenský štace srovnáte, je to - je to - zkrátka je to ta jediná, kerá má nákej rajc, aspoň pro mě.

HIGGINS : Já myslím, že mu těch pět liber musíme dát.

PICKERING : Když on s nima špatně naloží.

DOOLITTLE : Depak já, šéfe, co vás nemá! Žádný strachy, že je dám do špórkasy a budu lenošně žít z ouroků. Při pondělku z nich nezvostane ani pence: budu muset jít makat, jako bysem je nikdá neměl. Pracovní morálku mi nepokazej, to se spolehněte. Akorát jeden řádnej flámek pro mě a pro paničku: potěšení pro nás, rachota pro druhý a pro vás hřejivej pocit, že jste ty prachy nevyhodili voknem. Líp je investovat ani nemůžete.

HIGGINS (*vytáhne náprsní tašku, přejde mezi klavír a Doolittla*) : Neodolám pokušení. Dám mu deset. (*Nabídne popeláři dvě bankovky*)

DOOLITTLE : To ne, šéfe. Vona by neměla to srce rozfofrovat celou pětku, a já třeba taky ne. Deset liber je hrůza peněz, udělej z čoveka vopatrníka, a pak je štěstí v tahu. Dejte mi, vo co žádám, šéfe; ani míň, ani víc.

PICKERING : Proč se s tou svou paničkou neoženíte? Takovou nemorálnost bych nepodporoval.

DOOLITTLE : Vyložte jí to, šéfe, jen jí to vyložte! Já jsem vochetnej. Já už na to doplácím. Já na ni nemám žádný fousy. Já na ni musím bejt slušnej. Já jí musím nosit dárky. Já ji musím šatit, až to volá do nebes. Já tý ženský votročím, šéfe, a jen proto, že nejsem její zákonnej manžel. A vona to ví. Ta si mě veme tak na svatýho dyndy! Dejte na mou radu, šéfe: vožeňte se s Lízou, dokad' je mladá a neví, co dělá. Dyž to neuděláte, bude vás to pozdějc mrzet. Dyž to uděláte, bude to mrzet ji, ale radši ať na to doplatí vona než vy, poněvadž vy jste muskej a vona jenom ženská, a ženský stejně neuměj bejt šťastný.

HIGGINS : Jestli ho budem poslouchat ještě minutu, Pickeringu, zviklá nám všecy naše zásady. (*Doolittlovi*) Říkal jste tuším pět liber.

DOOLITTLE : Děkuju uctivě, šéfe.

HIGGINS : Určitě si nevezmete deset?

DOOLITTLE : Ted'ka ne. Až příště, šéfe.

HIGGINS (*podává mu pětilibrovou bankovku*) : Prosím.

DOOLITTLE : Díky, šéfe. Poklona. (*Hrne se ke dveřím, aby užuž byl pryč se svou kořistí. Když je otevře, octne se tváří v tvář úpravné a vymydlené japonské slečně v jednoduchém modrém bavlněném kimonu, roztomile potištěném drobnými bílými jasmínovými květy. Doprovází ji paní Pearceová. Ustoupí jí uctivě z cesty a omlouvá se*)

Pardón, slečno.

JAPONSKÁ DÁMA : Páni! Ty nepoznáš vlastní céru?

DOOLITTLE : No né! To je Líza!

HIGGINS A PICKERING (*vykřiknou současně*) : To snad ne! Hrom do toho!

LÍZA : Nevypadám blbě?

HIGGINS : Blbě?

PEARCEOVÁ (*u dveří*) : Prosim vás, pane Higginsi, jenom žádné lichotky, ať si to děvče nemyslí bůhvíco.

HIGGINS (*uvědoměle*) : Aha! Správně, paní Pearceová. (*Líze*) Děsně blbě.

PEARCEOVÁ : Pane Higginsi!

HIGGINS (*se opravuje*) : Totiž, velmi hloupě.

LÍZA : Klobouk to snad spraví. (*Nasadí si svůj klobouk a přejde pokoj ke krbu, tváří se velmi mondénně*)

HIGGINS : Podívejte, nová móda! A vlastně by to mělo vypadat hrozně!

DOOLITTLE (*s otcovskou pýchou*) : Nikdá bysem neřek, že se z ní vymydlí tak pěkná holka, šéfe. Ta mi dělá čest, co?

LÍZA : Řeknu ti, tady de koupačka jako po másle. Votočíš jeden kohoutek, teče studená, votočíš druhéj, teče teplá, a natočíš si kolik chceš, fakt. Froťáky, na ručníky horkej sušák, div tě nespálí. Měkký kartáče na drbání, a mejdlo v dřevěný misce voní petrklíčema. Teď je mi jasný proč sou paničky takový vymydlený. Mytí je pro ně balada. Dyby tak viděly, co to vobnáší pro našince!

HIGGINS : Těší mě, že jste našla v koupelně zalíbení.

LÍZA : Houby; teda ne ve všeckom; říkejte si co chcete. Zeptejte se paní Pearceový.

HIGGINS : Co nebylo v pořádku, paní Pearceová?

PEARCEOVÁ (*mírně*) : Ale nic. To nestojí za řeč.

LÍZA : Měla sem sto chutí rozsekat ho na cimprcampr. Čovek nevěděl, kam s vočima. Aspoň sem přes něj přehodila ručník.

HIGGINS : Přes koho?

PEARCEOVÁ : Přes zrcadlo, pane Higginsi.

HIGGINS : Doolittle, vychoval jste svou dceru příliš přísně.

DOOLITTLE : Já? Já ji nevychovával vůbec, akorát sem ji čas vod času líznul řemenem. Na mě to nesvádějte, šéfe. Vona není zvyklá, chápete? To je to celý. Však vona brzy vomrkne vaše volnější móresy.

LÍZA : Já sem náhodou slušná holka, a žádný volnější móresy vomrkávat nebudu.

HIGGINS : Lízo, jestli ještě jednou prohlásíte, že jste slušná holka, vezme si vás tatínek domů.

LÍZA : Von? To ho teda neznáte. Ten vás akorát přišel pumpnout vo nějaký prachy na chlast.

DOOLITTLE : No a? Co jinýho bysem s nima dělal? To je mám vrazit v kostele do kasičky? (*Líza na něj vyplázne jazyk, Doolittla to tak podráždí, že Pickering pokládá za nutné vstoupit mezi ně*) Ty si na mě nevtvírej hubu; a koukej, ať neslyším, že si ji votvíráš tady na pány, nebo eště vo mně uslyšíš. Jasný?

HIGGINS : Nedáte jí, Doolittle, na rozloučenou ještě nějakou radu do života? Nebo třeba požehnání?

DOOLITTLE : To ne, šéfe. Takovej plevák zase nejsem, abysem svejm dětem vyžvanil všecko, co vim. Vono dá rachotu držet je zkrátka i bez toho. Dyž chcete Lízu inštruovat, udělejte to sám řemenem. Služebník, páni. (*Odchází*)

HIGGINS (*důrazně*) : Okamžik! Budete svou dceru pravidelně navštěvovat. Je to přece vaše povinnost. Můj bratr je farář, může vám v rozhovorech s ní asistovat.

DOOLITTLE (*vyhýbavě*) : Samo sebou. Přidu, šéfe. Teda tenhle tejden ne, mám rozdělanou takovou fušku, a je to z ruky. Ale pozdějc se můžete spolehnout. Poklona, páni. Poklona, milospaní. (*Dotkne se klobouku před paní Pearceovou, která jeho pozdrav přehlíží, a odchází. Cestou mrkne na Híggínse - patrně ho pokládá za spolutrpitele, oběť nesnadné povahy paní Pearceové - a odejde za ní*)

LÍZA : Nevěřte mu, starýmu prolhanci! S farářem na něj! To ste na něj moh rovnou poštvat buldoka. Toho hned tak nevidíte.

HIGGINS : Ani po tom netoužím, Lízo. Vy ano?

LÍZA : Já? Ať mi víckrát neleze na voči. Dělá mi leda vostudu, fakt; hrabat se v popelu, místo aby se držel svýho kopyta.

PICKERING : Které to je, Lízo?

LÍZA : Přendávat prachy z kapes jinejch lidí do svejch. Správně je kopáč; vobčas si taky eště kopne - aby jako nevyšel ze cviku - a přide si na slušný peníze. To už mi nebudete říkat slečno Doolittlová?

PICKERING : Promiňte, slečno Doolittlová. To mi jenom uklouzlo.

LÍZA : Ale to nic. Dyž vono to znělo tak nóbl. Teď bysem si nejradši vzala taxíka, zajela na roh Tottenhamský ulice, vystoupila a poručila, ať počká - abysem holkám drobátko vyrazila dech. Jináč bysem si jich ani nevšimla, to si pište.

PICKERING : Radši s tím počkejte, až vám pořídíme nějaké parádní šaty.

HIGGINS : A pak, neměla byste se přece zříkat svých starých přátel, když jste se vyšvihla. Tomu říkáme snobismus.

LÍZA : Doufám teda, že teď to pro vás nebudou žádný moje přátelé. Kolikrát já jim byla pro srandu, dyž se jim to šiklo, a teď jim to míním drobátko voplatit. Ale dyž dostanu parádní

šaty, tak to počkám. Už se na ně třesu. Paní Pearceová říká, že mi na noc dáte do postele něco jiného, než co budu nosit ve dne, ale to je přeci vyhazování peněz! Dyť se místo toho může koupit něco pro parádu. A pak se mi v zimě jakživo nechtělo převlíkat do studenýho.

PEARCEOVÁ (*se vrací*) : Lízo, pojd' si zkusit nové šaty.

LÍZA : Aááooooúú! (*Vyběhne ven*)

PEARCEOVÁ (*jde za ní*) : Takhle běhat nesmíš, děvče. (*Zavře za ní dveře*)

HIGGINS : To jsme si zavařili, Pickeringu.

PICKERING (*přesvědčivě*) : To tedy ano, Higginsi.

Někdo bude asi zvědavý, jak asi probíhaly hodiny, které Higgins dával Líze. Tady je ukázka: první z nich.

Představte si Lízu v nových šatech a s pocitem, že oběd, večeře a snídaně takového druhu, na který vůbec není zvyklá, ji úplně vyvedly z životního rytmu, jak sedí s Higginsem a plukovníkem v pracovně a připadá si jako pacient v nemocniční ambulanci při svém prvním setkání s doktorem.

Higgins, který není způsobilý klidně sedět, ji navíc ještě znepokojuje tím, jak nervózně pochoduje sem a tam. Nebýt uklidňující přítomnosti a rozvahy jejího přítele plukovníka, zachránila by se útekem, třeba i zpátky do Drury Lane.

HIGGINS : Odříkejte abecedu.

LÍZA : Abecedu já umím. Si myslíte, že neumím nic? Nemusíte mi učit jako nějakýho haranta.

HIGGINS (*zahřmí*) : Odříkejte abecedu!

PICKERING : Poslechněte, slečno Doolittlová. Hned pochopíte, proč. Udělejte, co vám říká, a nechte ho, ať vás učí po svém.

LÍZA : Dyž teda myslíte - É, boé, coé, doé -

HIGGINS (*zařve jako poraněný lev*) : Dost! Slyšel jste, Pickeringu? Kvůli tomu přispíváme na základní školní vzdělání. Tohle nešťastné stvoření zavřeli devět let do školy na naše útraty, aby je naučili mluvit a číst jazyk Shakespeara a Milтона. A výsledek je é, boé, coé. (*K Líze*) A, bé, cé, dé.

LÍZA (*téměř v slzách*) : Dyž to říkám. É, boé, coé -

HIGGINS : Dost! Řekněte láhev vína.

LÍZA : Léefina.

HIGGINS : Opřete špičku jazyka o hranu dolních zubů a spodní ret zatáhněte trochu pod hranu horních zubů.

LÍZA : V -v-v- Já nemůžu. Víno.

PICKERING : Dobře! Výborně, slečno Doolittlová!

HIGGINS : Krucinál, ona to trefila napoprvé! Pickeringu, my z ní tu vévodkyni uděláme. (*Lize*) Co myslíte, dokázala byste říct láhev? Ne léef, a jestli ještě jednou řeknete é, boé, coé, doé, budu vás třikrát dokola za vlasy vláčet po pokoji. (*Fortissimo*) Lá, lá, lá, lá.

LÍZA : (*v breku*) : Já žádnéj rozdíl neslyším, akorát že když to řeknete vy, zní to ňáko nóblejc.

HIGGINS : Když ten rozdíl slyšíte, tak proč ksakru řvete? Pickeringu, dejte jí bonbón.

PICKERING : Ne, ne. Jen si trochu poplakejte, slečno Doolittlová. Jde vám to dobře a nebolí to. Nebojte se, já vás za vlasy vláčet po pokoji nenechám.

HIGGINS : Mažte k paní Pearceové a hezky si jí postěžujte. A myslete na to! Zkoušejte si to sama, a držte jazyk v puse pěkně vpředu a nesnažte se ho smotat a spolknout. Odpoledne v půl páté pokračujem. Už ať jste pryč! (*Liza, stále ještě vzlykajíc, vyběhne z pokoje*)

A takový byl Lízín úděl po celé měsíce, než jsme se s ní setkali znova u příležitosti jejího prvního vstupu do londýnské společnosti.

Třetí dějství

Paní Higginsová má přijímací den. Dosud se nikdo nedostavil. Její salón na Chelsea Embankment má tři francouzská okna s vyhlídkou na řeku, a strop není tak vysoký jako ve starších domech téže společenské kategorie. Okna jsou dokořán a lze jimi projít na balkón ozdobený květinami v květináčích. Postavíte-li se čelem k oknům, máte po levici krb a po pravici dveře poblíž rohu s okenní stěnou.

Vkus paní Higginsové třibil Morris a Burne Jones; její pokoj, krajně nepodobný pokoji jejího syna ve Wimpole Street, není přeplněn nábytkem, stolečky a bytovými doplňky. Uprostřed pokoje je velký otoman, a ten - spolu s kobercem, morrisovskými tapetami a morrisovskými kašmírovými závěsy na oknech a brokátovými povlaky na otomanu a jeho polštářích - je příliš pěkný, než aby ho zakrývaly různé tretky. Na stěnách je několik dobrých olejů z výstavy v Grosvenor Gallery před třiceti léty (*z její jonesovské, nikoliv whistlerovské partie*). Jediná krajina je ze štětce Cecila Lawsona, rubensovské velikosti. Je tu rovněž portrét paní Higginsové, zamlada, kdy ještě vzdorovala módě; je oblečena v jednom z těch krásných rosettiovských kostýmů, které, zkarikovány nechápavými lidmi, vedly v sedmdesátých letech k absurditám populárního estétství.

V rohu úhlopříčně proti dveřím sedí u elegantního jednoduchého psacího stolku s tlačítkem zvonku na dosah ruky paní Higginsová, nyní šedesátnice, která se už dávno vzdala námahy oblékat se proti módě. Mezi ní a oknem nejbližším její straně je dále v hloubi pokoje chippendaleská židle. Na druhé straně pokoje, spíše vpředu, je alžbětinské křeslo, hrubě řezané ve slohu Iniga Jonese. Na téže straně klavír s dekorativním korpusem. V rohu mezi krbem a okny je divan s polštáři potištěnými morrisovským kašmírem.

Je mezi čtvrtou a pátou hodinou odpolední.

Dveře se prudce rozlétnou, a vstoupí Higgins s kloboukem na hlavě.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*polekána*) : Henry! (*Hubuje ho*) Co tu dneska děláš! Mám přijímací den. Přece jsi slíbil, že nepřijdeš. (*Když se shýbne, aby ji políbil, vezme mu klobouk s hlavy a podá mu ho*)

HIGGINS : Ále! (*Odhodí klobouk na stůl*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Seber se a jdi domů.

HIGGINS (*ji libá*) : Já vím, mami. Jdu sem schválně.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ale to nesmíš. Vážně, Henry. Urážíš moje známé. Jak tě poznají, přestanou ke mně chodit.

HIGGINS : To jsou řeči! Já vím, že mi společenská konverzace neseď, ale lidem je to fuk. (*Posadí se na pohovku*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Myslíš? Kdyby společenská konverzace! Ale co tvoje nespolečenská konverzace? Vážně, Henry, tady zůstat nemůžeš.

HIGGINS : Musím. Mám pro tebe práci. Fonetickou.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Marná snaha, Henry. Lituji, ale já tvoje vokály nedokážu zvládnout, a i když od tebe ráda dostávám lístky psané tvým patentním těsnopisem, vždycky si musím přečíst překlad do normálního jazyka, který mi tak pozorně přikládáš.

HIGGINS : Tohle není fonetická práce.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Říkal jsi, že je.

HIGGINS : Ale ty ji dělat nebudeš. Sebral jsem jedno děvče.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Má to znamenat, že nějaké děvče sebralo tebe?

HIGGINS : Dovol? Nemám na mysli erotický vztah.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Škoda!

HIGGINS : Proč?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Když ty se nikdy nezamiluješ do ženy pod pětadvacet. Kdypak si všimneš, že se na světě najdou také dost pěkná děvčata?

HIGGINS : Prosím tě, nemůžu utrácet čas s mladýma holkama. Žena, kterou bych dokázal milovat, by se musela co nejvíc podobat tobě. Mladé holky se mi nikdy líbit nebudou. Zvyk je železná košile. (*Náhle vstane, prochází se po pokoji a chrastí drobnými a klíči v kapse u kalhot*) A pak, jsou to kačeny.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Víš, co bys udělal, kdybys mě skutečně měl rád, Henry?

HIGGINS : Co prosím tě? Oženil se, vid'?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ne. Přestal by ses tu promenovat a vytáhl bys ruce z kapes.

(*Higgins s gestem zoufalce poslechne a opět se posadí*)

Tak se to patří. A teď mi povídej o té dívce.

HIGGINS : Přijde tě navštívit.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Já jsem ji pozvala?

HIGGINS : Ty ne, já ji pozval. Od tebe bych to nemohl žádat.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Prosím tě! Proč?

HIGGINS : Víš, to je tak. Ona je docela obyčejná květinářka. Sebral jsem ji na ulici.

PANÍ HIGGINSOVÁ : A pozval ji na můj přijímací den!

HIGGINS (*vstane a jde se k ní lísat*) : Jen se neboj. Naučil jsem ji slušně mluvit, a co se týká chování, dostala přesné pokyny. Má se držet dvou témat: počasí a zdravotního stavu - To máme dnes hezky a Jak se vám vede, chápeš - a nepouštět se do všeobecných úvah. To je bez rizika.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Bez rizika! Mluvit o zdravotním stavu! O našem vnitřku. A snad dokonce o našem zevnějšku! Taková lehkomyšlnost, Henry!

HIGGINS (*netrpělivě*) : O něčem snad mluvit musí. (*Ovládne se a opět usedne*) Však ona to zvládne, jen se neplaš. Pickering v tom lítá se mnou. Já se vsadil, že z ní za půl roku udělám vévodkyni. Začal jsem na ní dělat, je to pár měsíců, a jí to jde, jako když hrom bije. Výhru mám v kapse. To děvče má ohromný sluch, a učení jí šlo líp než mým žákům z měšťanských rodin, protože ona se musela učit zcela neznámý jazyk. Mluví anglicky skorem jako ty francouzsky.

PANÍ HIGGINSOVÁ : To je rozhodně uspokojivé.

HIGGINS : Je, a není.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Jak to myslíš?

HIGGINS : To máš tak, výslovnost jsem s ní nadřel, ale člověk musí vzít v úvahu, nejenom jak to děvče vyslovuje, ale taky co vyslovuje, a tady --

(*Přeruší je komorná, která ohlašuje hosty*)

KOMORNÁ : Paní Eynsford-Hillová s dcerou. (*Vzdálí se*)

HIGGINS : Kristepane! (*Vstane, popadne ze stolu klobouk a zamíří ke dveřím, ale než k nim dojde, už ho jeho matka představuje. Paní a slečna Eynsford-Hillovy jsou matka a dcera, které hledaly úkryt před deštěm v Covent Garden. Matka má dobré chování, mírné vystupování a je úzkostlivě snaživá: důsledek stísněných poměrů. Dcera si osvojila nezávažné vystupování člověka, který je v každé společnosti jako doma: bravura lesklé bídy*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Dobrý den, paní Higginsová! (*Podají si ruce*)

SLEČNA EYNSFORD-HILLOVÁ : Brýden. (*Podá jí ruku*)

PANÍ HIGGINSOVÁ (*představuje*) : Můj syn Henry.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Váš slavný syn! Tolik jsem toužila se s vámi seznámit, pane profesore.

HIGGINS (*zabručí, aniž se pokusí vyjít jí vstříc*) : Těší mě. (*Couvá ke klavíru, a překotně se ukloní*)

SLEČNA EYNSFORD-HILLOVÁ (*jde k němu s důvěrnou familiárností*) : Jak se pořád máte?

HIGGINS (*na ni civí*) : Vy jste mi nějak povědomá. Nemám páru, odkud, ale váš hlas znám. (*Otráven!*) To je fuk. Víte co, sedněte si.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Bohužel musím říci, že můj slavný syn se neumí chovat. Doufám, že vám to nevadí.

SLEČNA EYNSFORD-HILLOVÁ (*bujaře*) : Mně ne! (*Posadí se do alžbětinského křesla*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*trochu zmatená*) : Ani v nejmenším. (*Posadí se na otoman mezi svou dceru a paní Higginsovou, která si obrátila židli od psacího stolu*)

HIGGINS : Snad jsem nebyl hrubý? Nerad. (*Jde k prostřednímu oknu a pozoruje jím, zády ke společnosti, řeku a květiny v Battersea Park, na protějším břehu, jako by to byla ledová pustina*)

(*Vrátí se komorná a uvádí Pickeringa*)

KOMORNÁ : Plukovník Pickering. (*Vzdálí se*)

PICKERING : Dobrý den, paní Higginsová.

PANÍ HIGGINSOVÁ : To je od vás hezké, že jste přišel. Znáte se s paní Eynsford-Hillovou - se slečnou Eynsford-Hillovou?

(*Výměna poklon. Plukovník si přisune chippendaleskou židli trochu dopředu mezi paní Hillovou a paní Higginsovou a usedne*)

PICKERING : Řekl vám Henry, proč jsme tady?

HIGGINS (*přes rameno*) : Přerušily nás, ksakru!

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ale Henry! Už je toho dost!

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*se nadzvedne*) : Nepřekážíme?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*vstane a opět ji usadí*) : Ne, ne. Přišly jste zvlášť vhod; chtěli bychom vám představit jednu naši známou.

HIGGINS (*se obrátí, pookřeje*) : To je fakt! Potřebujem pár lidí. Jestli jste to vy nebo někdo jiný, to už je fuk.

(*Vrátí se komorná; uvádí Freddyho*)

KOMORNÁ : Pan Eynsford-Hill.

HIGGINS (*takřka nahlas, už je to k nevydržení*) : Pro Kristovy rány! Další exemplář!

FREDDY (*si podává ruce s paní Higginsovou*) : 'kulíbám.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Mám radost, že jste přišel. (*Představuje*) Plukovník Pickering.

FREDDY (*klaní se*) : 'brydén.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Tuším, že se neznáte s mým synem - profesor Higgins.

FREDDY (*jde k Higginsovi*) : 'brydén.

HIGGINS (*si ho prohlíží asi jako kapsáře*) : Vás už jsem někde viděl, na to vezmu jed. Kde asi?

FREDDY : To snad bude omyl.

HIGGINS : To máte jedno. Sedněte si. (*Stiskne Freddymu ruku, téměř ho srazí na otoman, tváří k oknům, pak otoman obejde na druhou stranu*)

HIGGINS : No, to jsme se tu pěkně sešli! (*Posadí se na otoman vedle paní Eynsford-Hillové*) A o čem teď ksakru budeme mluvit, než přijde Líza?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Henry, na večírcích Královské akademie jsi jistě duší společnosti, ale při méně závažné příležitosti jsi prostě nemožný.

HIGGINS : Vážně? Promiň. (*Najednou se rozzáří*) Asi budeš mít pravdu. (*Hlučně*) Chacha!

SLEČNA EYNSFORD-HILLOVÁ (*kteřá shledává Higginse zcela přijatelným z hlediska možného sňatku*) Máte moje sympatie. Já například konverzovat neumím. Kdyby lidi byli upřímní a říkali, co si doopravdy myslí!

HIGGINS (*se opět zachmuří*) : Proboha, jen to ne.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*rozvíjí myšlenku své dcery*) : Ale proč?

HIGGINS : Ono stačí, co si myslí, že by si měli myslet, už to je hrůza; ale kdyby říkali, co si myslí doopravdy, byla by to úplná katastrofa. Předpokládáte, že by bylo příjemné, kdybych já teď vyrukoval s tím, co si doopravdy myslím?

SLEČNA EYNSFORD-HILLOVÁ (*vesele*) : Je to tak strašně cynické?

HIGGINS : Cynické? Co vás nemá! Sprosté by to bylo.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*vážně*) : Ale pane Higginsi, vy to tak jistě nemyslíte.

HIGGINS : Víte, všichni jsme víceméně barbaři. Prý jsme civilizovaní a kulturní lidi - známe prý poezii a filozofii a umění a vědu a tak dále, ale kdo z nás aspoň ví, co ta slova znamenají? (*Slečně Hillové*) Co vy víte o poezii? (*Paní Hillové*) Co vy víte o vědě? (*Ukazuje na Freddyho*) Co ten ví o umění a o vědě nebo vůbec o něčem? Co si prokristapána myslíte, že já vím o filozofii?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*varovně*) : Nebo o slušném chování, Henry?

KOMORNÁ (*otvírá dveře*) : Slečna Doolittlová. (*Vzdálí se*)

HIGGINS (*kvapně vstane a běží ke své matce*) : To je ona, mami. (*Stojí na špičkách a dává přes hlavu své matky Líze znamení, která z dam je hostitelka*)

(*Líza, která je skvěle oblečena, vzbudí dojem tak nevšední krásy, že při jejím příchodu všichni zcela rozechvěni vstanou. Vedena Higginsovými signály, přejde s vybranou grácií k paní Higginsově*)

LÍZA : (*hovoří s pedanticky správnou výslovností a velmi krásným tónem hlasu*) : Ruku líbám, paní Higginsová. (*Maličko se nadechla v pauze mezi "rukulíbám" a protáhne délky, ale zvládla to znamenitě*) Pan Higgins mi řekl, že vás mohu navštívit.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*srdečně*) : Jistě, jsem velmi ráda, že vás vidím.

PICKERING : Dobrý den, slečno Doolittlová.

LÍZA (*mu podá ruku*) : Vy zde, plukovníku?

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : My jsme se už museli někde vidět, slečno Doolittlová. Vaše oči jsou mi povědomé.

LÍZA : Těší mě. (*Posadí se graciézně na otoman, na místo, které právě uvolnil Higgins*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*představuje*) : Moje dcera Klára.

LÍZA : Těší mě.

KLÁRA (*vyhrkne*) : Těší mě. (*Posadí se na otoman vedle Lízy a může na ní oči nechat*)

FREDDY (*přejde na jejich stranu otomanu*) : Určitě jsem měl to potěšení.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*představuje*) : Můj syn Freddy.

LÍZA : Těší mě.

(*Freddy se uklání a jako ve snách usedne do alžbětinského křesla*)

HIGGINS (*náhle*) : Hrom do toho! Už mi to došlo! (*Ostatní na něj zírají*) Covent Garden! (*Žalostně*) Ztracená práce!

PANÍ HIGGINSOVÁ : Henry, prosím tě!

(*Higgins se chystá sednout na okraj stolu*)

Nesedej mi na psací stůl, ještě ho rozbiješ.

HIGGINS (*mrzutě*) : Promiň.

(*Jde k divanu, cestou klopýtne o krbovou mřížku a náčiní, vyprostí se s polohlasnými kletbami, a dovrší svou cestu zkázy tím, že sebou praští na divan, který se pod ním div nerozpadne. Paní Higginsová se na něj podívá, ale ovládne se a neřekne ani slovo. - Následuje dlouhá, trapná pauza*)

PANÍ HIGGINSOVÁ (*konečně konverzačním tónem*) : Co říkáte, bude pršet?

LÍZA : Nevýrazná brázda nižšího tlaku vzduchu na západě britských ostrovů se zvolna posunuje směrem k východu. Neočekáváme žádné výraznější změny.

FREDDY : Hehe! To je psina!

LÍZA : Co je na tom k smíchu, mladíku? O co, že jsem to řekla správně?

FREDDY : Já prasknu!

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Jen aby se neochladilo. Všude řadí chřipka. U nás v rodině si ji každé jaro všichni svorně proděláme.

LÍZA (*temně*) : Moje teta zemřela na chřipku; prý.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*na výraz sympatií*) : Ts, ts!

LÍZA (*týmž tragickým tónem*) : Ale já jsem přesvědčená, že tu starou ženskou sejmuli.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*zmatena*) : Sejmuli?

LÍZA : No to vám búúúh řekl! Proč by právě ona umírala na chřipku? Když se před rokem vylízala ze záškrtu. Na vlastní oči jsem ji viděla. Pěkně z něho zmodrala, to vám řeknu.

Všichni si mysleli, že je po ní, ale táta jí ládoval do krku rum, až se vzpamatovala takovým fofrem, že překousla lžičku.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*zděšena*) : Bože můj!

LÍZA (*vrší obvinění*) : Co by taková udělaná ženská potřebovala umírat na chřipku? Kam se poděl její nový slamák, který jsem měla podědit? Někdo ho seknul, a kdo ho seknul, ten ji také sejmul, to vám říkám já.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ Co to znamená, někdo ji sejmul?

HIGGINS (*si pospíší*) : Ale to je nový konverzační výraz. Někoho sejmout znamená zabít.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*Líze, zděšena*) : Snad si nemyslíte, že někdo vaši paní tetu zabil!

LÍZA : Aby ne! Ti její spolubydlíci by ji bývali zabili pro jehlici, natož pro celý klobouk.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ Ale váš pan otec jí rozhodně neměl takhle lít do krku alkohol. Mohla z toho mít smrt.

LÍZA : Teta? Ta byla rumem odkojená. A pak, můj otec se v tom nejlépe vyznal, když si ho tolik naládoval do vlastního krku.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Chcete říci, že pil?

LÍZA : Pil? To mě podržte! Chlastal!

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Ale to muselo být pro vás hrozné!

LÍZA : Naopak. Co já vím, nikdy mu to nebylo na škodu. A pak, on nebyl žádný notorák. (*Vesele*) On měl, jak se říká, čas od času tyto kvartály. A vždycky s ním šlo lépe vyjít, když měl nabráno. Když byl bez práce, dala mu máma čtyři pence a řekla mu, ať jde a nevrací se zpět, dokud se nezhuľáká do nálady. Takových ženských je, co si musí muže nacamrat, aby s ním vůbec vyšly. (*Nyní zcela uvolněna*) To máte totiž tak. Jestli má chlap kouska svědomí, vždycky ho rafne, když je střízlivej, a to je pak celej nesvůj. Kapka šňáby ho vykurýruje, a je mu hej.

(*Freddymu, který se svíjí potlačovaným smíchem*)

Hele, čemu se to křeníte?

FREDDY : Nové společenské konverzaci. Vy ji šíleně válíte.

LÍZA : Co je na tom k smíchu, když mi to jde? (*Higginsovi*) Řekla jsem snad něco, co jsem neměla?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*se do toho vloží*) : Ale kdež, slečno Doolittlová.

LÍZA : To mi spadl kámen ze srdce. (*Útočně*) Vždycky říkám, že -

HIGGINS (*vstane a podívá se na hodinky*) : Ehm!

LÍZA (*se na něj ohlédne, zaregistruje pokyn a vstane*) : Budu muset jít.

(*Všichni vstanou. Freddy jde ke dveřím*)

Bylo mi potěšením. Na shledanou.

(*Podá si ruce s paní Higginsovou*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Na shledanou.

LÍZA : Na shledanou, pane plukovníku.

PICKERING : Na shledanou, slečno Doolittlová. (*Podají si ruce*)

LÍZA (*pokyne ostatním*) : Na shledanou.

FREDDY (*jí otvírá dveře*) : Nepůjdete pěšky přes park, slečno Doolittlová? Jestliže ano -

LÍZA : (*s perfektně elegantní dikcí*) : Pěšky? Doprčic, nikoliv. (*Rozruch*) Já si беру taxíka. (*Odejde*)

(*Pickering zalapá po dechu a sedne si. Freddy odejde na balkón, aby Lizu ještě jednou zachytil pohledem*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*se vzpamatovává z otřesu*) : Tedy já si na ty nové způsoby nikdy nezvyknu.

KLÁRA (*se vrhne nespokojeně do alžbětinského křesla*) : Náhodou na nich nic špatného není, mami, ale vůbec nic. Lidi si ještě pomyslí, že nikam nechodíme a s nikým se nestýkáme, když budeš tak staromódní.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Jsem jistě velmi staromódní, Kláro, ale doufám jenom, že tamtoho výrazu nezačneš používat. Zvykla jsem si, že mluvíš o mužích jako o chlapech, že všechno je pro tebe volovina a blbost, i když mi to připadá hrozná a pro dámu nevhodná. Ale ten poslední výraz je opravdu přespříliš. Co myslíte, pane plukovníku?

PICKERING : Mě se na to neptejte. Strávil jsem několik let v Indii a zatím se tu společenské mravy tak změnil, že kolikrát nevím, jestli sedím ve slušné společnosti nebo v námořnické kantýně.

KLÁRA : Všecko je zvyk. Na tom není ani nic dobrého, ani nic špatného. Nikdo tím prostě nic nemyslí. A má to takový šmrnc; věci, které samy nejsou zvlášť vtipné, se tak elegantně prodají! Mně se ten nový konverzační styl zdá rozkošný a naprosto nezávadný.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*vstane*) : Po tomhle nám snad už nezbyvá než odejít. (*Pickering a Higgins vstanou*)

KLÁRA (*vstává*) : To je fakt, máme před sebou ještě tři návštěvy. Na shledanou, paní Higginsová. Na shledanou, pane plukovníku. Na shledanou, pane profesore.

HIGGINS (*se spiklenecky k ní připojí a doprovází ji ke dveřím*) : Na shledanou. Nezapomeňte ten nový styl na dalších třech návštěvách vyzkoušet. Jen žádnou trému. Zmáčkněte to jaksepatří.

KLÁRA (*rozzářend*) : Zkusím to. Na shledanou. Ať jdou se svou viktoriánskou morálkou do háje!

HIGGINS (*ji navádí*) : Ať jdou někam!

KLÁRA : Ať jdou doprčic!

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*křečovitě*) : Kláro!

KLÁRA : Hehe! (*Vyjde celá rozzářená, s přesvědčením, že je na výši doby, a jak sestupuje po schodech dolů, je slyšet její zvonivý smích*)

FREDDY (*se obrací k nebesům*) : To mě teda - (*Vzdá to a jde k paní Higginsové*) 'shledanou.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*mu podává ruku*) : Na shledanou. Chtěl byste se ještě někdy vidět se slečnou Doolittlovou?

FREDDY (*dychtivě*) : To bych teda chtěl, děsně rád.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Víte přece, kdy přijímám.

FREDDY : Víím. Jste hrozně hodná. 'shledanou. (*Odejde*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Na shledanou, pane Higginsi.

HIGGINS : Na shledanou. Na shledanou.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*Pickeringovi*) : Kdepak, já to slovo nikdy nedokážu vyslovit.

PICKERING : To nic. Víte, není to nezbytné. Docela dobře se bez něho obejdete.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Víte, ona Klára na mne tak zahlíží, když zrovna nepáchnu nejnovější hantýrkou. Na shledanou.

PICKERING : Na shledanou. (*Stisknou si ruce*)

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ (*Paní Higginsové*) : Musíte Kláru omluvit. (*Pickering, který z jejího sníženého hlasu vyrozuměl, že to nebude určeno pro jeho uši, se diskrétně připojí k Higginsovi u okna*)

Jsme takoví nuzáci. A ona přijde tak zřídkka do společnosti, chudinka malá! Tak neví, co by.

(Paní Higginsová si všimne, že její oči vlhnou, vezme ji soucitně za ruku a jde s ní ke dveřím)

Ale chlapec je milý. Co říkáte?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Opravdu milý. U mne má vždycky otevřené dveře.

PANÍ EYNSFORD-HILLOVÁ : Děkuji vám, drahá paní Higginsová. Na shledanou. *(Odejde)*

HIGGINS *(dychtivě)* : Tak co? Je Líza zralá do společnosti?

(Popadne ji a odtáhne k otomanu, kde paní Higginsová usedne místo Lízy, Higgins po její levici. Pickering se vrátí na svou židli po její pravici)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Chlapče hloupá, samozřejmě že ne. Je to mistrovský výtvar tvého umění a řemesla její švadleny, ale jestli tě jenom napadlo, že se v každé větě neprozradí, musíš být do ní zblázněný.

PICKERING : Ale dá se s ní něco udělat, co myslíte? Totiž - aby se z jejího projevu odstranil ten sangvinický prvek.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Pokud ji má v rukou Henry, nedá se dělat vůbec nic.

HIGGINS *(dotčeně)* : Chceš snad říct, že moje výrazy jsou nevhodné?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ale ne, miláčku: jsou docela vhodné - řekněme pro převozníka, ale pro ni by se na koktejlu asi nehodily.

HIGGINS *(hluboce raněn)* : To už tedy -

PICKERING *(ho přeruší)* : Higgins, trochu sebekritiky. Takové výrazy, jako používáte vy, jsem naposledy slyšel před dvaceti lety v Hyde Parku na defilérce od dobrovolníků.

HIGGINS *(mrzutě)* : Když myslíte. Jako páter vždycky nemluví, to je fakt.

PANÍ HIGGINSOVÁ *(uklidní Henryho pohlazením)* : Pane plukovníku, mohl byste mě informovat, jak to vlastně v Henryho domácnosti chodí?

PICKERING *(radostně, jako by tento dotaz převedl hovor na jiné pole)* : Víte, já jsem se k Henrymu nastěhoval. Pracujeme spolu na mých indických jazycích, a tak nám připadalo pohodlnější -

PANÍ HIGGINSOVÁ : Jistě. To všechno vím: to je výborné řešení. Ale kde bydlí to děvče?

HIGGINS: S námi, samozřejmě. Kde by měla bydlet?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ale jako co? Je snad služebná? A když není, co je vlastně?

PICKERING *(zvolna)* : Tuším, kam míříte, paní Higginsová.

HIGGINS : Ale já jsem z toho jelen! Dělán na holce denně, už kolik měsíců, abych ji vytáh na dnešní úroveň. A pak, je užitečná. Ví, kde co mám, pamatuje si, kdy mám jaké jednání, a tak.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Jak s ní vychází tvoje hospodyně?

HIGGINS : Myslíš paní Pearceovou? Prosím tě, ta je ráda, že jí ubylo tolik práce. Než přišla Líza, všechno mi musela hledat a připomínat, co jsem si sjednal, ona. Jenomže Líza jí nasadila brouka do hlavy. Pořád mele: "Vy snad nemyslíte, pane Higginsi," vidíte, Picku?

PICKERING : Ano, to je její oblíbená fráze. "Vy snad nemyslíte, pane plukovníku." Tím každý rozhovor o Líze končí.

HIGGINS : Jako bych na to děvče a na ty její pitomé vokály a konsonanty nemyslel v jednom kuse. Jsem celý utahaný, jak na ni myslím, jak pozoruju její rty a zuby a jazyk - o duši, která je z toho ze všeho největší zmatkář, ani nemluví.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Vy jste zkrátka takové dvě hodné dětičky a hezky si hrajete s živou panenkou.

HIGGINS : My si tak hrajeme! Jen si nemysli, mami: To je největší fuška, jakou jsem si v životě uvázal na krk. Ale nemáš ponětí jak je to děsně zajímavé; vzít člověka a předělat ho na úplně jinou lidskou bytost tím, že mu vytvoříš novou řeč. Zarovnáš nejhlubší propast, která dělí jednu vrstvu od druhé, a jednu duši od druhé.

PICKERING (*si přitáhne židli k paní Higginsové a dychtivě se k ní naklání*) : Ano, je to neobyčejně zajímavé. Bereme Lízu vážně, paní Higginsová, to vás ujišťuji. Každý týden - téměř každý den - se něco změní. (*Ještě blíže*) Zaznamenáváme každé stadium - máme desítky gramofonových desek a fotografií -

HIGGINS (*útočí na její druhé ucho*) : To bych prosil: do žádného experimentu jsem se tak nezažral. Doslova vyplňuje náš život, vidíte, Picku?

PICKERING : Mluvíme jenom o Líze.

HIGGINS : Lízu učíme.

PICKERING : Lízu strojíme.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Prosím?

HIGGINS : Vynalézáme nové Lízy.

PICKERING (*mluví oba současně*) : Ujišťuji vás, drahá paní Higginsová, že to děvče je -

HIGGINS : Rozumíš, ona má úžasně citlivý sluch -

PICKERING : hotový génius. Ona třeba překrásně hraje na klavír.

HIGGINS : jako papoušek. Zkoušel jsem na ní každý myslitelný -

PICKERING : Vodili jsme ji na koncerty i do kabaretu -

HIGGINS : zvuk, který lidská bytost umí vydávat -

PICKERING : a jí je to jedno; zahraje všecko -

HIGGINS : evropské jazyky, africké jazyky, skřeky -

PICKERING : co slyší, z hlavy, hned jak přijde domů, ať -

HIGGINS : hotentotů, mně trvalo léta, než jsem je zvládl, a -

PICKERING : je to Beethoven nebo Lehár -

HIGGINS : ona je pochytila na to tata, jako by -

PICKERING : ačkoli ještě před půl rokem klavír ani neviděla.

HIGGINS : u toho byla odmalička.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*si zacpe uši, když teď už překřikují jeden druhého, a oba tropí nesnesitelný rámus*) : Dost! (*Oba přestanou*)

PICKERING : Prosím za odpuštění. (*Omluvně odtáhne svou židli*)

HIGGINS : Promiň. Ale když se Pickering rozeře, nikdo se nedostane ke slovu.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ticho, Henry. Pane plukovníku, vy si neuvědomujete, že když Líza přišla do Wimpole Street, přišlo ještě něco s ní?

PICKERING : Její otec. Ale toho se Henry brzy zbavil.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Škoda že nepřišla její matka. Ale právě proto přišlo něco jiného.

PICKERING : Ale co?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*bezděky se tím zařazuje do jisté doby*) : Problém.

PICKERING : Ach tak. Problém, jak z ní udělat dámu.

HIGGINS : Ten problém vyřeším. Polovinu už mám za sebou.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ne, vy dva nekonečně tupí mužští: problém, co s ní pak.

HIGGINS : Já v tom žádný problém nevidím. Může jít po svém, a využít všech výhod, které jsem jí poskytl.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Jaképak má ta chudák holka výhody! Že se chová a vystupuje jako dáma, která si na živobytí vydělávat nesmí, a přitom nemá příjem jako dáma. Taks to myslel?

PICKERING (*shovívavě, trochu znuděn*) : Ale to se srovná. paní Higginsová. (*Chystá se k odchodu*)

HIGGINS (*rovněž vstává*) : Najdem jí nějaké lehčí zaměstnání.

PICKERING : Děvče je celé šťastné. Nedělejte si s ní starosti. Na shledanou. (*Stiskne jí ruku, jako by chlácholil vystrašené dítě, a rozejde se ke dveřím*)

HIGGINS : Teď už je stejně na starosti pozdě. Na shledanou, mami. (*Políbí jí a jde za Pickeringem*)

PICKERING (*se obrátí k ní s poslední útěchou*) : Možností je spousta. Uděláme, co se patří. Na shledanou.

HIGGINS (*Pickeringovi, jak spolu odcházejí*) : Víte co? Vezmeme ji na shakespearovskou výstavu.

PICKERING : Výborně. Už se těším na její komentáře.

HIGGINS : Až přijdeme domů, zahraje nám každého, s kým se potkala.

PICKERING : Prima.

(*Je slyšet, jak se smějí, když scházejí po schodech dolů*) .

PANÍ HIGGINSOVÁ (*prudce a nervózně vstane a vrátí se pracovat ke svému stolku. Smete si před sebou neuspořádané papíry, vytáhne z přihrádky jeden list a rezolutně se snaží psát. Při třetí řádce se vzdá, odhodí pero, sevře vztekle desku stolu a vykřine*) : Ach, ti muži!!!

Je jasné, že Líza by ještě jako vévodkyně neobstála a Higgins že by svou sázku nevyhrál. Ale šest měsíců ještě neuplynulo, a Líza udělala dojem princezny přesně včas. Abyste měli představu, jak to dokázala, představte si letní večer a jedno londýnské vyslanectví. Nad vchodem do haly je plátěný kryt a napříč chodníku je položen koberec, poněvadž právě se pořádá velká recepce. Shromážděný hlouček sleduje, jak přijíždějí hosté. Předjede rolls-royce. Vystoupí Pickering ve fraku, s medailemi a řády, a pomáhá ven Líze ve večerní toaletě s krátkou pláštěnkou, s diamanty, vějířem, květinami a veškerou výbavou. Po nich vystoupí Higgins. Vůz odjede, a společnost vyjde po schodech do domu; dveře se před nimi otvírají. Uvnitř se octnou v rozlehlé hale, ze které vede nahoru velkolepé schodiště. Nalevo odkládají pánové své klobouky a převlečníky.

Napravo jsou dveře, které vedou do dámské šatny. Tam odcházejí dámy zahalené a vycházejí nádherné. Pickering šeptá Líze a ukazuje jí k dámské toaletě. Líza tam zajde. Higgins a Pickering si odloží svrchníky a od šatnáře si vezmou lístky.

Jeden z hostů, který je podobně zaneprázdněn, stojí k nám zády. Vezme si lístek od šatny, otočí se, a my vidíme impozantního, neuvěřitelně zarostlého mladého muže. Jeho obrovitý knír se vlévá do bujných vousů a chomáče vlasů mu spadají do čela. Jinak je velmi elegantní. Na prsou má několik bezvýznamných řádů. Zřejmě je to cizinec, hádali bychom na bradatého maďarského pandura, ale vzdor svému divokému kníru je milý, přátelský a hovorný.

Když pozná Higginse, rozpřáhne doširoka náruč a nadšeně k němu přistoupí.

VOUSÁČ : Maestro, maestro! (*Obejme Higginse a políbí ho na obě tváře*) Pamatujete mě?

HIGGINS : Nepamatuju. Co vy jste zač?

VOUSÁČ : Já jsem váš žák, váš první žák, váš nejlepší a největší žák! Já jsem malý Nepomuk, to zázračné dítě. Proslavil jsem vaše jméno po celé Evropě. Vy mě učil fonetiku. Na mě přece nemůžete zapomenout.

HIGGINS : Proč se neholíte?

NEPOMUK : Nemám váš impozantní zjev, vaši bradu, vaše čelo. Nikdo mě nevšimne, když se holím. Teď jsem slavný: říkají mi Zarostlý Dick.

HIGGINS : A co děláte tady, mezi tou snobárnou?

NEPOMUK : Já jsem tlumočník. Já mluvím dvaatřicet jazyků. Beze mě se žádná mezinárodní společnost neobejde. Vy jste velký expert na žargóny: jak člověk otevře pusku, poznáte, ze které části Londýna pochází. Já to dělám v evropském měřítku. (*Po schodech seběhne dolů lokaj a přistoupí k Nepomukovi*)

LOKAJ : Nahoře je po vás sháňka. Její Excellence se nemůže domluvit s tím Řekem.

NEPOMUK : Ano, jistě, hned. (*Lokaj odejde a ztratí se v davu. Nepomuk k Higginsovi*) Tep řecký diplomat dělá, že nemluví ani nerozumí anglicky. Mne nenapálí. Je to syn hodináře z Clerkenwellu. Mluví anglicky tak příšerně, že se neopováží ani žblebhnout, aby neprozradil svůj původ. Pomáhám mu to zatloukat, ale musí klopat. Všichni musejí klopat. Chacha! (*Spěchá nahoru*)

PICKERING : Vážně je ten chlap odborník? Co když Lízu prokoukne a bude ji vydírat?

HIGGINS : Uvidíme. Když ji prokoukne, prohrál jsem sázku. (*Líza vyjde z šatny a připojí se k nim*)

PICKERING : Tak, a jdem na to, Lízo. Jste připravená?

LÍZA : Máte trému, pane plukovníku?

PICKERING : Děsnou. Přesně tak mi bylo před mou první bitvou. Když má člověk něco zažít poprvé, vždycky má strach.

LÍZA : Já to nedělám poprvé, pane plukovníku. Já to zažila už padesátkrát - stokrát - ve svém chlívku v Andělském dvoře. Ve snu. Teď se mi to zase zdá. Prosím vás, ať mě profesor Higgins neprobudí. Nebo všechno zapomenu a budu mluvit jako v Drury Lane.

PICKERING : Ani muk, Higginsi! (*Líze*) Můžem?

LÍZA : Můžem.

PICKERING : Jde se. (*Jdou nahoru po schodech, Higgins jako poslední. Pickering pošeptá lokajovi na prvním odpočívadle*)

LOKAJ NA PRVNÍM ODPOČIVADLE : Slečna Doolittlová, plukovník Pickering, profesor Higgins.

LOKAJ NA DRUHÉM ODPOČIVADLE : Slečna Doolittlová, plukovník Pickering, profesor Higgins. (*Nahoře přijímá hosty vyslanec se svou ženou, s Nepomukem u jejího lokte*)

HOSTITELKA (*stiskne Líze ruku*) : Těší mě.

HOSTITEL (*totéž*) : Těší mě. Brývečer, plukovníku.

LÍZA (*s krásnou důstojností, která šokuje její hostitelku*) : Dobrý večer, Vaše Excellence. (*Pokračuje dál do salónu*)

HOSTITELKA : To je ta vaše adoptivní dcera, pane plukovníku? Vzbudí tu hotové pozdvižení.

PICKERING : Díky za laskavost, že jste ji kvůli mně pozvala. (*Jde dál*)

HOSTITELKA (*k Nepomukovi*) : Zjistěte mi o ní všechno.

NEPOMUK (*uklání se*) : Excellence - (*Vmísí se do davu*)

HOSTITEL : Tezdráv, pane Higgins. Máte tu dneska večer konkurenta. Představil se jako váš žák. Je k něčemu?

HIGGINS : Naučí se cizí jazyk za čtrnáct dní - zná jich už několik desítek. Podle toho poznáte blázna. Jako fonetik nestojí za nic.

HOSTITELKA : 'brý večer, pane profesore.

HIGGINS : Dobrý večer. Musí to být pro vás šílená otrava. Za sebe se omlouvám. (*Jde dál*) V přijímacím salóne a v dalších místnostech je recepce v plném proudu. Líza jimi prochází. Je tak soustředěná na svůj úkol, že jde jako náměsíčná po poušti, a ne jako debutantka v mondénním davu. Hosté umlkají, aby si ji mohli prohlédnout, obdivovat její šaty, její šperky, i její zvláštním způsobem atraktivní osobnost. Někteří mladší si vzadu stoupají na židle, aby lépe viděli.

Hostitel s hostitelkou se vzdálí od schodiště a připojují se ke svým hostům. Zamračený Higgins, který celým tím podnikem hluboce pohrdá, přijde ke skupince, kde si právě povídají.

HOSTITELKA : Á, tady je profesor Higgins! Ten nám to řekne. Povídejte nám o té úžasné mladé dámě, pane profesore!

HIGGINS (*skorem nabručeně*) : O jaké úžasné mladé dámě?

HOSTITELKA : Však vy dobře víte. Tady se říká, že takovou ženu Londýn nezažil od té doby, co si lidé stoupali na židle, aby zahlédli paní Langtryovou.

(*K hloučku se připojí Nepomuk, nabitý čerstvými zprávami*) Konečně, Nepomuku! Zjistil jste něco o té slečně Doolittlové? .

NEPOMUK : Všecko jsem o ní zjistil. Je to podvodnice.

HOSTITELKA : Podvodnice? Ale ne!

NEPOMUK : Ale ano, ano! Já se ošidit nedám. Rozhodně se nemůže jmenovat Doolittlová.

HIGGINS : Proč?

NEPOMUK : Protože to je anglické jméno. A ona není Angličanka.

HOSTITELKA : Prosím vás? Vždyť mluví anglicky perfektně.

NEPOMUK : Příliš perfektně! Znáte nějakou Angličanku, která mluví anglicky jak se patří? Jenom cizinci, kteří se anglicky učili, mluví dobře.

HOSTITELKA : Pravda je, že mě úplně vyděsila, jak řekla "Dobrý večer". Takhle mluvila jedna moje učitelka, a já z ní měla děsný vitr. Ale co je, když není Angličanka?

NEPOMUK : Maďarka.

VŠICHNI : Maďarka!

NEPOMUK : Maďarka. Z královské krve. Sám jsem Maďar. Taky z královské krve.

HIGGINS : Vy jste na ni mluvil maďarsky?

NEPOMUK : Jistě. Reagovala velice chytře. Řekla "Prosím vás, mluďte se mnou anglicky, já francouzsky neumím". Francouzsky! Dělalala, že nezná rozdíl mezi maďarsky a francouzsky. Vyloučeno: umí obojí.

HIGGINS : A co ta královská krev? Jak tu jste zjistil?

NEPOMUK : Instinkt, maestro, instinkt. Jen maďarská rasa dokáže působit tak božsky vyrovnaným dojmem. Ten rezolutní pohled! Je to princezna.

HOSTITEL : Co vy na to, profesore?

HIGGINS : Já tvrdím, že je to obyčejná londýnská holka z ulice, kterou naučil mluvit nějaký specialista. Původ odhaduji na Drury Lane.

NEPOMUK : Ha, ha, ha! Maestro! maestro! Vy jste posedlý londýnskými žargonami. Londýnské ulice jsou celý yáš svět.

HIGGINS (*k hostitelce*) : Co soudíte vy, Excellence?

HOSTITELKA : Já samozřejmě souhlasím s Nepomukem. Je to princezna, přinejmenším.

HOSTITEL : Nemusí být ovšem legitimní. Třebaje morganatického původu. Ale to na věci nic nemění.

HIGGINS : Trvám na svém mínění.

HOSTITELKA : Vy jste paličák! (*Hlouček se rozptýlí, Higgins zůstane sám. Pickering se k němu připojí*)

PICKERING : Kde je Líza? Musíme na ni dávat pozor. (*Přidá se k nim Líza*) .

LÍZA : Já už to asi nevydržím. Lidi na mě pořád civí. Zrovna mi řekla jedna stará dáma, že mluvím přesně jako královna Viktorie. Mrzí mě, jestli jsem vám prohrála sázku. Dělal jsem, co jsem mohla, ale marná sláva: nikdy se jim nevyrovnám.

PICKERING : Nic jste mu neprohrála, děvče. Vyhrála jste mu ji desetkrát.

HIGGINS : Pojd'te, vypadnem. Už jsem se s těma bláznama nažvanil dost.

PICKERING : Líza je unavená, a já mám hlad. Zmizíme a dáme si někde ještě něco k jídlu.

Čtvrté dějství

Laboratoř ve Wimpole Street. Půlnoc. Nikde nikdo. Hodiny na krbové římse odbíjí dvanáct. Oheň nehoří: je letní noc. Vzápětí je na schodech slyšet Higginse a Pickeringa.

HIGGINS (*volá dolů na Pickeringa*) : Picku, prosím vás, zamkněte! Já už ven nepůjdu.

PICKERING : Dobře. Může jít paní Pearceová spát? Snad už nic nepotřebujem?

HIGGINS : Chraň bůh!

(*Líza otevře dveře a my ji vidíme ve světle na chodbě v celé té parádě, v níž právě vyhrála Higginsovi sázku. Přejde ke krbu a otočí vypínačem. Je unavená: s bledostí její tváře nápadně kontrastují tmavé oči a vlasy. Tváří se téměř tragicky. Svlékne pláštěnku, odloží vějíř a rukavice na klavír a posadí se, zamyšlená a ztichlá, na sedačku. Vstoupí Higgins, ve fraku a plášti, s kloboukem na hlavě; v ruce má domácí kabátek, který si vzal dole. Sundá si klobouk a plášť, ledabyle je odhodí na stojánek na noviny, stejně se zbaví fraku, oblékne si domácí kabátek, a unaveně padne do křesla u krbu. Vejde podobně oblečený Pickering. Také on si sundá klobouk a plášť, málem je odhodí na stejné místo jako Higgins, ale rozmyslí si to*)

PICKERING : Higginssi, jestli ty věci necháme válet po pokoji, bude Pearceová zuřit.

HIGGINS : Ále, shod'te je přes zábradlí do haly. Ráno je tam najde a uklidí. Řekne si, že jsme byli opilí.

PICKERING : To trochu jsme. Přišla nějaká pošta?

HIGGINS : Nedíval jsem se.

(Pickering sebere pláště a klobouky a odejde dolů, Higgins si začne polo zpívat polo zívát operetní melodii. Náhle přestane a zařve)

Krucinál, kde mám bačkory?!

(Líza se na něj zachmuřeně podívá, pak náhle vstane a odejde z pokoje. Higgins opět zívne a pokračuje ve zpěvu. Vráti se Pickering, v ruce obsah poštovní schránky)

PICKERING : Samé prospekty, a pro vás jedno milostné psaníčko.

(Hodí prospekty do krbu a postaví se na předložce, zády ke krbové mříži)

HIGGINS *(prohlíží obálku milostného psaníčka)* : Upomínka. *(Zahodí dopis k prospektům)*

(Vráti se Líza s párem velkých sešlapaných bačkor. Položí je na koberec před Higginse a opět beze slova usedne)

HIGGINS *(opět zívá)* : Ach jó! To byl večer! To byla sešlost! To byla šaškárna! *(Zvedne nohu, aby si rozšněroval botu, a všimne si bačkor. Přestane ji rozvazovat a dívá se na ně, Jako by se tam octly samy od sebe)* Heleme se, tady jsou!

PICKERING *(se protahuje)* : Řeknu vám, že mám toho dost. Táhneme to hezky dlouho: koktejl, večere, recepce. Všeho moc škodí. Ale vyhrál jste, Higginsí. Líza to dokázala, a s přehledem, co?

HIGGINS *(horoucně)* : Zaplat' pámbu, že to máme za sebou!

(Líza sebou prudce trhne, ale nikdo si jí nevšimne, takže se stačí ovládnout a opět sedí jako socha)

PICKERING : Neměl jste trému, na tom koktejlu? Já měl. A na Líze nebylo vůbec nic znát.

HIGGINS : Ta neví, co to jsou nervy. Já věděl, že to zvládne. Ale padla na mě únava z celých těch měsíců práce. Ze začátku, když jsme dělali fonetiku, to bylo dost zajímavé, ale pak mi to lezlo krkem. Nebýt té sázky, tak jsem celý ten krám zabalil už před dvěma měsíci. Byl to hloupý nápad a děsná otrava.

PICKERING : Ale jděte. Ten koktejl byl ohromně napínavý. Měl jsem srdce až v krku.

HIGGINS : První tři minuty určitě. Ale jak jsem zjistil, že vyhraju levou rukou, připadal jsem si jako medvěd v kleci: jen jsem přešlapoval z nohy na nohu. A ke všemu ta večere, sedět přes hodinu na jednom fleku, jen se cpát a konverzovat s tou pitomou nafintěnou ženskou! Říkám vám, Pickeringu, nikdy více! Již dosti umělých vévodkyň. Byl to hotový očištěc.

PICKERING : Když vy jste nikdy pořádně nevplul do společenského života. *(Přejde ke klavíru)* Já se v něm občas docela rád omočím; člověk jako by omládl. Ale v každém případě to byl velký úspěch; ohromný úspěch. Jednou nebo dvakrát jsem měl docela nahnáno, právě že Líza byla tak dobrá. Víte, spousta vysoce postavených lidí to vůbec nesvede; oni si blázní myslí, že člověk v jejich postavení má styl od pánaboha, a tak se vůbec neučí. Absolutní dokonalost vždycky zavání profesionalitou.

HIGGINS : To by mě právě čert vzal: ti pitomci neovládají ani své pitomé řemeslo. (*Vstane*)
Ale co, už je to pryč a za námi, a já konečně můžu jít spát bez obav, co bude zítra.

(*Lízina krása nabývá na vražednosti*)

PICKERING : Taky zalehnu. Ale říkejte si co chcete, byla to velká událost a váš triumf. Dobrou noc. (*Odejde*)

HIGGINS (*za ním*) : Dobrou. (*Přes rameno; u dveří*) Zhasněte, Lízo, a řekněte paní Pearceové, ať mi ráno nevaří kávu, budu snídat čaj. (*Odejde*)

(*Líza vstane a jde ke krbu zhasnout: snaží se ovládat a být lhostejná. Ve chvíli, kdy k němu dojde, už div nezařve. Posadí se do Higginsova klesla a pevně sevře opěradlo. Nakonec se vzdá a v tiché zuřivosti se vrhne na podlahu*)

HIGGINS (*v zoufalém hněvu*) : Kde jsem ksakru zase nechal ty bačkory? (*Objeví se ve dveřích*)

LÍZA : (*popadne bačkory a ze všech sil mu jednu po druhé háže na hlavu*) : Tady máte ty svoje bačkory! A tady! Koukejte si je obout a co nejdřív se v nich přerazit!

HIGGINS (*ohromen*) : Co vás to - ? (*Jde k ní*) Coje s vámi? Vstaňte. (*Zvedne ji*) Stalo se něco?

LÍZA : (*bez dechu*) : Vám - nic. Přece jsem vám vyhrála sázku. To vám stačí. Na mně přece nezáleží.

HIGGINS : Vy že jste mi vyhrála sázku! Vy! Brabenče jeden drzá! Já jsem ji vyhrál. Proč jste po mně hodila bačkorama?

LÍZA : Protože jsem vám chtěla rozbít nos. Nejradši bych vás zabila, vy sobče jeden. Proč jste mě nenechal na ulici, proč jste mě odtamtud tahal? Teď si říkáte zaplat'pámbu, že je po všem a že ji tam můžu zase hodit, co? (*Křečovitě si svírá prsty*)

HIGGINS (*se na ni dívá s chladným podivem*) : Holka je přeci jenom nervózní.

(*Líza tlumeně vykřikne zuřivostí - instinktivně mu vletí nehty do tváře. Higgins ji chytne za zápěstí.*)

Ale copak? Schovejte drápky, kočičko. Co se to opovažujete, vylévat si na mně svou mizernou náladu? Sednout a ticho! (*Hrubě ji hodí na pohovku*) .

LÍZA : (*rozdrcena silou a váhou jeho osobnosti*) : Co ze mě bude? Co ze mě bude?

HIGGINS : Proboha, vím já, co z vás bude? Copak na tom záleží?

LÍZA : Vám je to jedno. Já vím, že vám je to jedno. Vám by bylo fuk, i kdybych umřela. Já jsem pro vás nula - míň než tydlencty bačkory.

HIGGINS (*zahřmí*) : Tyto bačkory!

LÍZA (*se holce poddává*) : Tyto bačkory. Netušila jsem, že na tom ještě záleží.

(*Pauza. Líza je zoufalá a zdrcená. Higgins poněkud nesvůj*)

HIGGINS (*co nejvznešeněji*) : Proč ten výstup? Smím se zeptat; máte-li nějaké stížnosti, jak se tu s vámi zachází?

LÍZA : Ne.

HIGGINS : Choval se k vám někdo špatně? Plukovník Pickering? Paní Pearceová? Někdo ze služebnictva? .

LÍZA : Ne.

HIGGINS : Nechcete doufám předstírat, že jsem s vámi špatně zacházel já?

LÍZA : Ne.

HIGGINS : To rád slyším. (*Zmírní svůj tón*) Jste možná unavená. Měla jste perný den. Dáte si sklenku šampaňského? (*Jde ke dveřím*)

LÍZA : Ne. (*Upamatuje se na dobré vychování*) Děkuji.

HIGGINS (*opět v dobré náladě*) : Zřejmě se to ve vás hromadilo kolik dní. Ale teď je po všem.

(*Laskavě jí popláca po ramenou. Líza ucukne*) Jaképak teď starosti. .

LÍZA : Ovšem. Jaképak vy byste si dělal starosti. (*Náhle vstane, odejde od něho ke klavíru, usedne na sedačku a skryje tvář v dlaních*) Ach bože! Nejradši bych se neviděla.

HIGGINS (*na ni zírá upřímně překvapen*) : Proč? Proboha vás prosím, proč? (*Jde k ní, rozumně*) Poslouchejte, Lízo. Celé to vaše rozrušení je čistě subjektivní.

LÍZA : Já vám nerozumím. jsem na to hloupá.

HIGGINS : Zjitřená představitost. Deprese, nic jiného. Nikdo vám neublíží. Nic se nestalo. Hezky půjdete do postele a vyspíte se z toho. Trochu se vybrečíte, pomodlíte, a ono se vám uleví.

LÍZA : Slyšela jsem vaši modlitbičku: "Zaplat' pámbu, že to máme za sebou. "

HIGGINS (*netrpělivě*) : A vy snad nejste ráda že to máte za sebou? Teď jste volná a můžete si dělat, co vás napadne.

LÍZA : (*v zoufalství sbírá všechny síly*) : K čemu já se hodím? Co mi teď zbývá? Kam já se poděju? Co mám dělat? Co ze mě bude?

HIGGINS (*pochopí, ale neudělá to na něj žádný dojem*) : To vás tedy trápí! (*Strčí si ruce do kapes a prochází se s obvyklým chrastěním jejich obsahu, jako by se laskavě uvolil pohovořit na triviální téma*) Na vašem místě bych to pustil z hlavy. Já bych řek, že nějak si zařídit existenci nebude pro vás žádný problém, ačkoli jsem si plně neuvědomil, že vlastně odcházíte.

(*Líza se na něj kvapně podívá: on na ni ne, zkoumá jenom dezertní mísu na klavíru a rozhodne se pro jablko*) . Můžete se přece vdát. (*Ukousne si pořádný kus jablka a začne ho hlučně chroupat*) Víte, Lízo, všichni muži nejsou zatvrzelí staří mládenci jako já nebo pan plukovník. Většina se jich žení (*chudáci!*), a vy nevypadáte zle; někdy je radost se na vás podívat - teď ovšem ne, protože jste ubrečená a šeredná jako čarodějnice, ale když jste ve formě, jste, jak bych to řekl, docela přitažlivá. To jest pro potenciální ženáče, abyste rozuměla. Jděte si lehnout, hezky si odpočiňte; pak vstanete, podíváte se do zrcadla a hned se přestanete cítit mizerně.

(*Líza se na něj opět podívá, nesehopna slova, a ani se nehne. Jenže Lízín pohled se Higginse ani nedotkne: kouše si jablko se zasněně šťastným výrazem, protože mu docela chutná. Higginse konečně napadne geniální myšlenka*)

Moje matka by vám nejspíš mohla sehnat nějakou slušnou partii.

LÍZA : Na rohu Tottenhamské ulice jsme byli nad něco takového povzneseni. .

HIGGINS (*se vzbudí*) : Jak to myslíte?'

LÍZA : Prodávala jsem kytky. Neprodávala jsem sebe. Vy jste ze mne udělal dámu - takže nic jiného prodávat nesmím. Měl jste mě nechat tam, kde jste mě našel.

HIGGINS (*mrští rezolutně ohryzek do krbu*) : Ale jděte, Lízo. Neznevažujte lidské vztahy: netahejte do nich kupeckou termi nologii. Když ho nebudete mít ráda, nemusíte si ho brát.

LÍZA : Co jiného mi zbývá? .

HIGGINS : Ále, možností je! Co třeba váš starý sen o květinářství? Pickering by vám ho mohl zařídit: peněz má jako šlupek. (*Pochechtává se*) Bude muset zatáhnout ten váš dnešní ohoz, a to mu s půjčenými šperky, přijde málem na dvě stovky liber. Prosím vás, před půl rokem se vám o vlastním květinářství ani nesnilo! Však ono to nějak dopadne. Musím zalézt do postele; chce se mi šíleně spát. Mimochodem, pro něco jsem se vrátil. Ale pro co?

LÍZA : Pro bačkory. .

HIGGINS : No ovšem. Vy jste je po mně mrskla.

(*Sebere je a odchází. Líza však vstane a osloví ho*)

LÍZA : Než odejdete, pane profesore -

HIGGINS (*překvapením, že ho oslovila tak obřadně, upustí bačkory*) : E?

LÍZA : Patří moje šaty mně, nebo plukovníku Pickeringovi?

HIGGINS (*se vrací do pokoje s výrazem, jako by tato otázka byla už vrchol nerozumy*) :
Proboha, co by s nimi Pickering dělal?'

LÍZA : Mohl by je upotřebit, až si vyberete další pokusnou holku.

HIGGINS (*šokován a dotčen*) : Tak takový máte k nám citový vztah?

LÍZA : O citu nechci už nic slyšet. Jenom bych ráda věděla, jestli mi něco patří. Moje šaty jste spálili. .

HIGGINS : Ale co na tom záleží? To s tím musíte začínat zrovna v půl jedné v noci?

LÍZA : Chci vědět, co si mohu odnést. Nechci riskovat obvinění z krádeže.

HIGGINS (*nyňi hluboce raněn*) : Z krádeže! To jste neměla říkat, Lízo. To svědčí o nedostatku citu.

LÍZA : Promiňte. Jsem jenom obyčejná hloupá holka, a tak si musím dávat pozor. Mezi lidmi, jako jsem já, a lidmi, jako jste vy, nemá žádný cit co pohledávat. Řeknete mi laskavě, co mi patří a co ne?

HIGGINS (*velmi žlučovitě*) : Můžete si odnést třeba celý barák. Kromě šperků; ty jsou půjčené. Stačí? (*Obrátí se na podpatku a v krajním rozhořčení se chystá odejít*)

LÍZA : (*saje jeho pocity jako nektar a dopaluje ho dál, aby dostala větší dávku*) : Okamžik, prosím! (*Sundává si šperky*) Vzal byste si je laskavě a schoval u sebe v pokoji? Co kdyby se mi ztratily.

HIGGINS (*zuřivě*) : Dejte je sem!

(*Líza mu je dá do ruky*)

Kdyby byly moje, nejradši bych je nacpal do vašeho nevděčného chřtánu. (*Ledabyly si je strčí do kapes, takže se bezděky ozdobí vyčuhujícími konečky řetězů*)

LÍZA : (*si svléká prsten*) : Tenhle prstýnek není půjčený; ten jste mi koupil v Brightonu. Už ho nechci.

(*Higgins vztekle hodí prsten do krbu, a obrátí se k ní tak výhruzně, že Líza se nad klavírem přikrčí, zakryje si tvář a vykřikne*)

Nebijte mě!

HIGGINS : Já a bít vás! Ženská bídná, jak se opovažujete takhle mě obvinít! Vy jste mi dala ránu! Vy jste mě ranila až do srdce.

LÍZA : (*s tajnou radostí*) : To jsem ráda. Aspoň jsem vám to trošku oplatila.

HIGGINS (*důstojně, svým nejlepším profesionálním stylem*) : Vaší vinou jsem ztratil rozvahu: a to se mi sotva kdy přihodilo. Pro dnešek jsem skončil. Odcházím spát.

LÍZA : (*drze*) : Snad abyste tu nechal paní Pearceové lístek, protože já jí o té kávě neřeknu.

HIGGINS (*obřadně*) : Čert vem paní Pearceovou, a čert vem kávu, a čert vem vás, a (*zuřivě*) čert vem mou hloupost, že jsem z bůhdarma investoval své pracně získané vědomosti, jakož i doklad své přičinlivosti do bezcitné holky z ulice!

(*Odejde s efektním dekokem, ale zkaží si ho zuřivým bouchnutím dveřmi*)

(*Líza si klekne na krbovou předložku a hledá prstýnek. Když ho najde, uvažuje chvíli, co s ním. Nakonec ho vhodí do dezertní mísy a rozzuřená na nejvyšší míru odejde nahoru*)

Nábytek v Lízině pokoji se rozmnožil o velký šatník a luxusní toaletní stůl. Líza vstoupí a otočí vypínačem. Jde k šatníku, otevře ho, vytáhne vycházkové šaty, klobouk a střevíce, a všecko to naháže na postel. Svlékne si večerní toaletu a zuje si střevíčky; pak vytáhne ze šatníku vycpané ramínko, pečlivě na ně šaty pověsí, uloží a prudce šatník zabouchne. Obuje si vycházkové střevíce, oblékne si vycházkové šaty a nasadí si klobouk. Z toaletního stolku vezme náramkové hodinky a připne si je. Navlékne si rukavice, vezme si kabelku, a než si ji zavěsí na předloktí, přesvědčí se, zda je v ní peněženka. Odchází ke dveřím. Každým pohybem dává najevo zuřivé odhodlání.

Naposledy se prohlíží v zrcadle.

Zničehonic na sebe vyplázne jazyk a odejde z pokoje; cestou zhasne.

Zatím venku na ulici nešťastně zamilovaný Freddy Eynsford-Hill vzhlíží do druhého patra, kde stále ještě jedno okno svítí.

Světlo zhasne.

FREDDY : Dobrou noc, miláčku, drahoušku, láska moje! (*Líza vyjde ven a pořádně za sebou bouchne dveřmi*)

LÍZA : Co tu vyvádíte?

FREDDY : Nic. Chodím sem skorem každý večer. Jedině tady jsem šťastný. Nesmějte se mi, slečno Doolittlová!

LÍZA : Neříkejte mi slečno Doolittlová! Pro mne stačí Líza. (*Přestane se ovládat a popadne ho za ramena*) Freddy, že si nemyslíte, že jsem bezcitná holka z ulice - vidíte, že ne?

FREDDY : Ale drahoušku, co vás to napadá. Vy jste ta nejkrásnější, nejmilovanější -

(*Neovládne se a dusí ji polibky. Líza, která žíznila po útěše, mu je vrací. Stojí tu a objímají se. Objeví se postarší policista*)

STRÁŽNÍK (*pohoršen*) : Copak! Copak!! Copak!!! (*Oba mladí lidé se pustí*)

FREDDY : Promiňte, pane strážník. My jsme se totiž právě zasnoubili.

(*Utečou*) Strážník zavrtí hlavou, vzpomíná na svých námluv a marnosti lidských nadějí. Pomalými profesionálními kroky zamíří opačným směrem.

Milenci se na útěku dostali na Cavendish Square. Tam se zastaví, aby zvážili, co dál.

LÍZA : (*popadá dech*) : Tebe se zrovna leknu, poldo! Ale tys mu dal!

FREDDY : Ještě si kvůli mně zajdeš. Kam jsi vlastně šla?

LÍZA : K řece.

FREDDY : Co tam?

LÍZA : Udělat do ní díru.

FREDDY (*zhrozí se*) : Lízo, miláčku! Co to povídáš? Co se stalo?

LÍZA : Nic. Ted už nic. Ted jsme na světě jen my dva, a nikdo jiný, vid?

FREDDY : Ani živá duše.

(*Dopřejí si další objetí, a opět je překvapí, tentokrát však mnohem mladší strážník.*)

DRUHÝ STRÁŽNÍK : Copak je to tady? Kde si myslíte, že jste? Už ať jste pryč, a fofrem!

FREDDY : Rozkaz - fofrem!

(*A opět se rozeběhnou a když se zastaví k další poradě, jsou na Hanover Square.*)

FREDDY : Nikdy bych si nemyslel, že policie je tak děsně pruderní.

LÍZA : Mají to za úkol, zahánět holky z ulice.

FREDDY : Musíme někam jít. Nemůžeme celou noc bloumat po městě.

LÍZA : Ne? Mně by se líbilo bloumat donekonečna.

FREDDY : Miláčku!

(*Opět se obejmou, nešímajíce si taxíku, který se plazí u chodníku. Taxi zastaví*)

TAXIKÁŘ : Nechcete někam se slečnou svézt, mladej pane?

(*Freddy a Líza od sebe odskočí*)

LÍZA : Freddy, taxík! Jako na zavolanou.

FREDDY : Jenomže já, sakra, nemám peníze.

LÍZA : Já mám spoustu peněz. Plukovník má zásadu, že bez deseti liber v kapse nemá člověk vytáhnout paty z domu. Víš co? Projedíme celou noc, a já ráno zavolám paní Higginsové a zeptám se jí, co mám dělat. V taxíku ti všechno povykládám. A policie tam na nás nemůže.

FREDDY : Prima! Bašta. (*K taxikáři*) Wimbledon. (*Odjedou*)

Páté dějství

Salón paní Higginsové, která sedí za svým psacím stolem jako tenkrát. Vejde komorná.

KOMORNÁ (*ve dveřích*) : Madam, dole je pan Henry s panem plukovníkem Pickeringem.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Tak je uveďte dál.

KOMORNÁ : Když oni telefonují, madam. Tuším, že na policii.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Cože?

KOMORNÁ (*jde dál a sníží hlas*) : Pan Henry je celý bez sebe, madam. Myslela jsem, že vám to radši řeknu. -

PANÍ HIGGINSOVÁ : Kdybyste mi řekla, že pan Henry není celý bez sebe, překvapilo by mě to víc. Vyřídte jim, ať přijdou, až domluví s policií. Asi něco ztratil.

KOMORNÁ : Ano, madam. (*Odchází*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Zajděte nahoru a řekněte slečně Doolittlové, že přišel pan Henry s panem plukovníkem, a požádejte ji, aby nechodila dolů, dokud pro ni nepošlu.

KOMORNÁ : Ano, madam. (*Higgins vtrhne dovnitř. Je, jak se komorná vyjádřila, celý bez sebe*)

HIGGINS : Mami, průšvih!

PANÍ HIGGINSOVÁ : Jistě, Henry. Dobré jitro. (*Higgins potlačí svou netrpělivost a políbí ji, komorná odchází*) Jaký?

HIGGINS : Líza zdrhla.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*chladnokrevně píše dál*) : Tos ji musel pěkně vystrašit. .

HIGGINS : Vystrašit! Nesmysl! Včera večer, jako obvykle, zůstala poslední vzhůru, měla zhasnout a tak, a místo aby si šla lehnout, převlékla se a práskla do bot. Postel zůstala netknutá. Ráno před sedmou si přijela pro věci, ta káča Pearceová jí je dala, a mně o tom ani necekla. Co mám dělat?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Dělej jakoby nic, Henry. Děvče má plné právo odejít, kdy se jí zamane.

HIGGINS (*nervózně bloumá po pokoji*) : Ale já nic nemůžu najít. Nevím, na kdy mám co smluveno. Jsem - (*Pickering vejde. Paní Higginsová odloží pero a odvrátí se od psacího stolu*)

PICKERING (*si podá ruce s paní Higginsovou*) : Dobré jitro, paní Higginsová. Už vám to Henry řekl? (*Posadí se na otoman*)

HIGGINS : Co říkal, ten osel inspektorská? Nabídl jste odměnu?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*užasle a pohoršeně vstane*) : Snad jsi nedal Lízu hledat policií?

HIGGINS : Ovšem. Od čeho tu je? Co nám zbývalo? (*Posadí se do alžbětinského křesla*)

PICKERING : Inspektor dělal jenom potíže. Asi nás podezíral z nějakých nekalých úmyslů.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Divíte se? Kdo vám dal právo chodit s tím na policii a ohlásit ji? Je snad zloděj nebo ztracený deštník nebo co? Co vás to napadlo! (*Opět se posadí, velmi znepokojena*)

HIGGINS : Když my ji chceme najít!

PICKERING : Přece ji nemůžem nechat odejít jen tak, paní Higginsová. Co jsme měli dělat?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Nemáte dohromady víc rozumu než dvě děti. Proč - (*Příchod komorné přeruší rozhovor*)

KOMORNÁ : Pane Henry, nějaký pán chce s vámi mermomocí mluvit. Poslali ho sem z Wimpole Street.

HIGGINS : Ale! Teď nemám na nikoho náladu. Kdo je to?

KOMORNÁ : Nějaký pan Doolittle.

PICKERING : Doolittle! Myslíte toho popeláře?

KOMORNÁ : Popeláře? Kdepak, pane Higginsi, to je nóbl pán.

HIGGINS (*vzrušeně vyskočí*) : Proboha, Pícku, to bude nějaký její příbuzný. Asi k němu utekla. Někdo, o kom nevíme. (*Komorné*) Honem ho pošlete nahoru!

KOMORNÁ : Ano, pane Higginsi. (*Odejde*)

HIGGINS (*dychtivě, jde ke své matce*) : Nóbl příbuzenstvo! Teď se něco dovíme. (*Posadí se na chippendaleskou židli*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Vy znáte někoho z její rodiny? .

PICKERING : Jenom jejího otce, jak jsme vám o něm vypravovali.

KOMORNÁ (*ohlašuje*) : Pan Doolittle. (*Vzdálí se*)

(*Doolittle vstoupí. Je skvěle oblečen jako na velkou svatbu vlastně by mohl být i ženich. Květina v klopě, lesklý hedvábný klobouk a lakýrky doplňují celkový dojem. Je příliš zaujat záležitostmi, se kterou přichází, než aby si všiml paní Higginsové. Jde rovnou k Higginsovi a adresuje mu vážnou výčitku*)

DOOLITTLE (*ukazuje na sebe*) : Jen se koukněte! Vidíte? To je vaše práce.

HIGGINS : Co jsem provedl, člověče?

DOOLITTLE : Dyt' vám říkám - tohle! Koukněte na to! Podívejte na ten klobouk. Podívejte na ten žaket.

PICKERING : To vás šatila Líza?

DOOLITTLE : Líza? To tak! Nač by mě Líza měla šatit?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Dobré jitro, pane Doolittle. Neposedíte se u nás?

DOOLITTLE (*vyveden z konceptu, když si uvědomí, že zapomněl na paní domu*) : Račte vodpustit, milospaní. (*Jde k ní a potřese nabízenou rukou*) Díky. (*Posadí se na otoman, po Pickeringově pravici*) Jsem tak plnej toho, co se mi přihodilo, že nemám na nic jinýho myšlenky.

HIGGINS : A co se vám ksakru přihodilo?

DOOLITTLE : Dyby se mi to jenom přihodilo, vzal to čert, čoveku se může přihodit všelicos, a nikdo za to nemůže, leda Prozřetelnost, jak se říká. Ale tohle jste proved vy mně; jo, vy, Henry Higgins.

HIGGINS : Našel jste Lízu?

DOOLITTLE : Vy jste ji ztratil?

HIGGINS : Ano.

DOOLITTLE : Vy máte ale kliku! Já ji nenašel, ale po tom, co jste mi proved, najde vona mě, a hezky zčerstva.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Co vám vlastně udělal můj syn, pane Doolittle?

DOOLITTLE : Udělal! Zruinoval mě. Zničil moje štěstí. Svázal a hodil do spárů měšťácký morálky.

HIGGINS (*netolerantně vstane a postaví se nad Doolittla*) : Vy jste zešílel. Vy jste opilý. Vy jste blázen. Dal jsem vám pět liber. Potom jsem se s vámi dvakrát sešel; hodina mě přišla na půl koruny. Od té doby jsem vás neviděl.

DOOLITTLE : Já jsem vopilej, co? Já jsem blázen, co? Tak mi hezky vyklopte: psal jste, nebo jste nepsal do Ameriky jednomu starýmu lemplovi, kerej dával pět miliónů dolarů na založení celosvětový Společnosti pro povznesení morálky, a kerej po vás chtěl, abyste mu vynaleznu univverzální řeč?

HIGGINS : Cože! Ezra D. Wannafeller! Ten umřel. (*Lhostejně se posadí*)

DOOLITTLE : Jo: von je mrtvej, a já jsem vyřízenej. Psal jste, nebo jste nepsal v tom dopise, že toho času nejoriginálnější mravokárec v Anglii je podle vašeho nejlepšího vědomí a svědomí jistej Alfréd Doolittle, popelář?

HIGGINS : Ale ano, vzpomínám si, že jsem po vaší první návštěvě tak nějak nejně zažertoval.

DOOLITTLE : Á! To si klidně můžete říkat vy, jenomže mně to vaše nejně žertování zlomilo vaz. Jemu se to zrovna šiklo, aby vokázal, že Američani nejsou jako my: že uznávaj a rešpektujou hodnoty v každé vrstvě, ať si je třeba nejspodnější. Tak to stojí v jeho vypečený poslední vůli, v kerý mi, Henry Higginsi, díky vašemu nejněmu žertování nechává akcie svýho Trustu dietního sejra s výnosem tři tácy ročně - s podmínkou, že budu přednášet v jeho Wannafellerový světový lize pro povznesení morálky tak často, jak mě požádaj, nejvej šestkrát do roka.

HIGGINS : Ten se vytáhl! (*Náhle se rozzáří*) To je psina!

PICKERING : Máte to v suchu, Doolittle. Dvakrát vás nepožádají.

DOOLITTLE : Copak přednášky, ty mně nevaděj. Přednášet jim budu, až zmodraj, ani brvou nehnu. Ale dělat ze sebe pána, to mi neseď. Kdo se ho prosil, aby ze mě dělal pána? Já byl šťastnej. Já byl svobodnej. Dyž jsem potřeboval peníze, tak jsem vo ně někoho pumpnul, třeba jako vás, Henry Higginsi. Teďka jsem nahranej, ruce nohy svázaný, a vo peníze každej pumpuje mě. Máte to fajn, říká můj advokát. Vopravdu? já na to. Vy to máte dobrý, to snad chcete říct, povídám mu. Dyž jsem eště byl chudák a bral jsem si jednou advokáta, poněvadž mi v popelářským voze našli dětskej kočárek, tak mě z toho vysekal, a už koukal, aby von se zbavil mě a já jeho. To samý s doktorama: eště se mi podlamovaly kolena, a už mě vyšoupli ze špitálu, a žádný oučty nebyly. Teďka najednou viděj, že jsem prolezlej nemocema a že bysem zaklepal bačkorama, dyby mě dvakrát denně neprohlídli. Doma pro sebe nesmím ani prstem hnout: dycky se najde nákej pracant, kerej ze mě pumpuje prachy. Eště loni jsem na tom božím světě neměl jedinýho příbuznýho, až na dva tři, kerý se mi vyhejbalí na sto honů. Dneska jich mám padesát, a žádněj si nevydělá ani na slanou vodu. Jsem nucenej žít pro druhý, a ne pro sebe: to je ta vaše měšťácká morálka! Vy mi vykládáte, že se vám ztratila Líza. Žádný strachy: vsadím se s váma, že mi teďka už klepe na dveře: vona, kerá se klidně dokázala uživit jako květinářka, pokavád' jsem nebyl společensky na výši. A vy, Henry Higginsi, vy jste ten příští, kerej mě pumpne. Abysem se vod vás eště učil měšťáckýmu jazyku, místo pořádný angličiny. Teďka jste na řadě vy, a já si troufnu říct - že proto jste to taky spáchal.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Ale milý pane Doolittle, přeci to nemusíte trpět - pokud mluvíte vážně. Nutí vás někdo, abyste ten odkaz přijal? Můžete ho odmítnout. Že je to tak, pane plukovníku?

PICKERING : Jistě.

DOOLITTLE (*z úcty k jejímu pohlaví oslabí svůj projev*) : To je právě ta tragédie, mlospaní. Vono se řekne, vybodni se na to, ale dyž já na to nemám nervy. A kdo z nás je má? Všici jsme zastrašený. Zastrášený, mlospaní, tak je to. Dyž se na to vybodnu, co jinýho mi na starý kolena zbejvá než chudobinec? Už dneska si musím barvit vlasy, abysem nepřišel vo místo popeláře. Jo, takhle bejt sociální případ a mít něco bokem, to bysem se na to moh vybodnout. Ale nač bysem to dělal, dyž takovej sociální případ se klidně může stát milionářem a ani mu to nepříde. Von totiž neví, co je to štěstí. Jenomže mezi mou maličností jakožto asociálním živlem a uniformou chudinskýho chovance nestojí nic, akorát ty zadělaný tři tácy ročně, kerý mě šoupnou do měšťácký třídy! (*Vomlouvám se za ten vejraz, mlospaní, ale bejt tak naštvaná jako já, taky by vám uklouz.*) Dostanou vás, ať se vrtnete kam se vrtnete: máte na vybranou mezi Škýlou chudobince a Charbidou měšťácký třídy: a na chudobinec já nervy nemám. Já jsem zkrátka zastrašenej. Nahranej. Koupenej. Lidi šťastnější než já budou ke mně chodit pro popel a pumpovat mě vo tuzéra; já budu jen bezmocně přihlížet a užírat se závistí. A do toho mě dostal váš syn. (*Je přemožen city*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : V každém případě jsem ráda, pane Doolittle, že neprovedete žádnou nepředloženost. Tím se přece řeší Lízina budoucnost. Teď ji můžete zaopatřit.

DOOLITTLE (*s melancholickou rezignací*) : Tak, tak, mlospaní; takový zavopatření vode mě čeká každej, z těch tří táců ročně.

HIGGINS (*vyskočí*) : Blbost! Zaopatřovat ji nemůže a nebude! Líza není jeho. Já mu za ni zaplatil pět liber. Doolittle - buďto jste čestný muž, anebo darebák!

DOOLITTLE (*smířlivě*) : Vobojího kousek, Henry, jako každej z nás - vobojího kousek.

HIGGINS : Jaképak copak, shrábl jste za ni peníze, a nemáte právo shrábnout taky ji.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Nebuď směšný, Henry. A když chceš vědět, kde je Líza, prosím: je nahoře.

HIGGINS (*užasne*) : Nahoře!!! To ji hezky rychle přitáhnu dolů. (*Rezolutně zamíří ke dveřím*)

PANÍ HIGGINSOVÁ (*vstane a jde za ním*) : Henry, klid. Posad' se.

HIGGINS : Já -

PANÍ HIGGINSOVÁ : Posad' se, Henry, a poslouvej.

HIGGINS : No dobře, dobře, dobře. (*Ledabyle sebou hodí na otoman tváří k oknům*) Ale snad jsi nám to mohla říct už před půlhodinou.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Líza ke mně přišla dneska ráno. Řekla mi, jak surově jste s ní vy dva zacházeli.

HIGGINS (*zase vyskočí*) : Cože!

PICKERING (*také vstane*) : Drahá paní Higginsová, to vám tedy vyprávěla pohádky. My jsme s ní nijak surově nezacházeli. My jsme si jí sotva všimli, a rozešli jsme se vyložené v dobrém., (*Obrátí se na Higginse*) Higginsovi, trápil jste ji snad, když jsem odešel spát?

HIGGINS : Právě naopak. Ona mi hodila na hlavu bačkory. Chovala se krajně nepřistojně. Nezavdal jsem jí ten nejmenší podnět. Sotva jsem vešel do pokoje, prásk! a měl jsem bačkory na hlavě - a to jsem ještě ani hubu neotevřel. A používala naprosto neúnosných výrazů.

PICKERING (*užasle*) : Ale proč? Co jsme jí provedli?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Vím asi dost přesně, co jste provedli. Ta dívka je myslím dost citově založená. Že, pane Doolittle?

DOOLITTLE : Náramně měkkosrdcatá, mlospaní. To má po mně.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Právě. Přilnula k vám. Dřela se kvůli tobě, Henry. Ty si asi neuvědomuješ co pro takové děvče znamená jakákoli duševní práce. A když konečně přišel velký den zkoušky, a ona v ní kvůli tobě tak skvěle obstála, aniž se dopustila jediné chybičky, tak vy dva jste si tam seděli a ani jste si jí nevšimli; jen jste si vykládali, jak jste rádi, že to máte za sebou, a jaká to byla otrava. A pak se divíš, že ti hodila na hlavu bačkory! Já bych na jejím místě po tobě hodila pohrabáčem.

HIGGINS : Neříkali jsme nic, jen že jsme unavení a že se nám chce spát. Vidíte, Picku?

PICKERING (*krčí rameny*) : To bylo všecko.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*ironicky*) : Víte to určitě?

PICKERING : Bezpečně. Opravdu to bylo vše.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Nepoděkovali jste jí, ani jste ji nepohladili, ani jste jí neřekli, že byla báječná.

HIGGINS (*netrpělivě*) : Ale to věděla beztak. Proslovy jsme k ní ovšem nedrželi, pokud máš na mysli tohle.

PICKERING (*hne se v něm svědomí*) : Třeba jsme byli trochu nešetrní. Zlobí se moc?

PANÍ HIGGINSOVÁ (*vrací se na své místo k psacímu stolku*) : Do Wimpole Street se už asi nevrátí. Zvláště teď, když jí pan Doolittle může zaručit ten standard, který jste jí vnutili. Ale tvrdí, že je ochotná se s vámi přátelsky sejít a zapomenout, co se stalo.

HIGGINS (*zuří*) : Proboha, vážně? No ne!

PANÍ HIGGINSOVÁ : Když slíbíš, že se budeš chovat slušně, Henry, požádám ji, aby přišla dolů. V opačném případě se seber a jdi domů. Beztak jsi mě už dost zdržel.

HIGGINS : Prosím. Výborně. Picku, koukejte se chovat slušně. Musíme se předvést v nejlepší světlo - kvůli tomu tvorovi, kterého jsme vytáhli z bláta! Mrzutě se vrhne do alžbětinského křesla)

DOOLITTLE (*protestuje*) : Pomalu, Henry Higgins! Mějte vohledy na moje měšťanský city.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Pamatuj, co jsi slíbil, Henry. (*Stiskne tlačítko zvonku na stole*) Pane Doolittle, byl byste tak laskav a odešel chvíli na balkón? Nerada bych, abyste Lízu rozčilil svými novinkami, dokud se nedomluví tady s pány. Nemáte nic proti tomu?

DOOLITTLE : Jak si přejete, madam. Všecko, jen dyž to Henrymu pomůže, aby mi nepadla do spárů. (*Zmizí na balkón*) (*Komorná přijde na zvonění. Pickering se posadí na místo, kde seděl Doolittle*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Požádejte prosím slečnu Doolitlovou, ať přijde dolů.

KOMORNÁ : Ano, milostpaní. (*Odejde*)

PANÍ HIGGINSOVÁ :. Bud' hodný, Henry.

HIGGINS : Já se chovám vzorně.

PICKERING : On se snaží, paní Higginsová.

(*Pauza. Higgins zvrátí hlavu dozadu, natáhne nohy a začne si pískat*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Henry, miláčku, takhle ti to vůbec nesluší.

HIGGINS (*se narovná*) : O to mi ani nešlo, mami.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Nevadí. Jen jsem chtěla, abys něco řekl.

HIGGINS : Proč?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Protože nemůžeš mluvit a pískat zároveň.

(*Higgins zasténá. Další trapná pauza*)

HIGGINS (*vyskočí, dojde mu trpělivost*) : Krucifix, kde ta holka je? To tu budem čekat věčnost? (*Vstoupí Líza. Je rozjasněná, dokonale se ovádá a dává najevo naprostou uvolněnost v jednání. V ruce má košíček se šitím a chová se jako doma. Pickering je tak vyveden z konceptu, že ani nevstane*)

LÍZA : Jak se daří, pane profesore? Není vám něco?

HIGGINS (*přiškrčeně*) : Jestli mi - (*Nemůže dál*)

LÍZA : Ale co by vám bylo: vy přece nikdy nestonáte. To jsem ráda, že vás vidím, pane plukovníku.

(*Pickering honem vstane, stisknou si ruce*)

Dneska bylo už po ránu dost chladno, že?

(*Posadí se po jeho levici, Pickering vedle ní*)

HIGGINS : Nehrajte to na mě. To je moje škola, tudíž vám na to neletím. Seberte se a pojd'te domů; nebud'te blázen. (*Líza si z košíčku vytáhne šití a začne si stehovat, aniž v nejmenším reaguje na jeho výbuch*)

PANÍ HIGGINSOVÁ : Tos řekl moc hezky, Henry, všechna čest. Takovému pozvání žádná žena neodolá.

HIGGINS : Ty ji nech, mami. Ať mluví za sebe. Aspoň uvidíš, jestli má nějakou myšlenku, kterou bych jí já nestrčil do hlavy, nebo výraz, který bych jí já nestrčil do pusy. Tohle jsem stvořil já z kedlubnového chrástu, pohozeného na zelinářském trhu. A ono si to teď bude přede mnou hrát na dámu !

PANÍ HIGGINSOVÁ (*klidně*) : Jistě, Henry, ale co kdyby ses posadil?

LÍZA (*Pickeringovi, Higginse si vůbec nevšímá a pilně pracuje dál*) : Jestlipak vy mě pustíte k vodě, pane plukovníku, když je po pokusu?

PICKERING : Ale prosím vás! Nemluvte o tom jako o pokusu. Mne to jaksí šokuje.

LÍZA : Jsem sice jenom kedlubnový chrást -

PICKERING (*impulsivně*) : Ne!

LÍZA . (*klidně pokračuje*) : - ale jsem vám tolik zavázána, že by mě hrozně mrzelo, kdybyste na mne zapomněl.

PICKERING : To je od vás velmi laskavé, slečno Doolittlová.

LÍZA : Ne snad proto, že jste mi kupoval šaty. Víím, že peněz vám není líto pro nikoho. Ale vy jste mě naučil slušnému chování, a podle něho se teprve pozná dáma, že? Vííte, bylo to pro mne tak těžké, když jsem pořád měla na očích příklad pana profesora. Ze mne vyrostl přesně takový člověk, jako je on: také jsem se neuměla ovládat a při sebemenším rozčilení jsem mluvila hrubě. Nebýt vás, nikdy bych neveděla, že slušní lidé se tak nechovají.

HIGGINS : Tedy!!!

PICKERING : Vííte, to už je jeho způsob projevu. Ale on to tak nemyslí.

LÍZA : Ani já to tak nemyslela, když jsem prodávala kytky. Byl to taky jen můj způsob projevu. Ale dělala jsem to, rozumíte, a to nakonec rozhoduje.

PICKERING : Jistě. Ale on vás naučil mluvit, a vííte přece, že to já bych nedokázal.

LÍZA (*utrousí*) : Ovšem, tím on se živí.

HIGGINS : Krucifix!

LÍZA (*pokračuje*) : Jako bych se učila tančit, nic jiného na tom nebylo. Ale víte, kdy začala moje pravá výchova?

PICKERING : Kdy?

LÍZA (*na okamžik přestane pracovat*) : Když jste mi hned první den, jak jsem přišla do Wimpole Street, řekl "slečno Doolittlová." Tehdy jsem si začala sama sebe vážit. (*Pokračuje ve stěhování*) A takových maličkostí, které vám ani nepřišly, byla spousta. Jako že vstanete a smeknete a otevřete dveře -

PICKERING : Ale to nestojí za řeč.

LÍZA : Ano, maličkosti, které nasvědčovaly, že jsem pro vás něco víc než holka od škopku. I když ovšem vím, že byste se stejně choval k holce od škopku, kdyby už ji pustili do pokoje. Vy jste se v jídelně za mé přítomnosti nikdy nezouval.

PICKERING : Z toho si nesmíte nic dělat. Higgins se zouvá všude.

LÍZA : Já vím. Já mu to nezalívám. To už je jeho způsob projevu, že? Ale pro mne tolik znamenalo, vy jste to nedělal. To máte tak: některé věci se naučí každý - strojit se a mluvit a tak dále - ale skutečný rozdíl mezi dámou a květinářkou není v tom, jak se která chová, ale jak se k ní chovají druzí. Pro profesora Higginse květinářkou zůstanu, protože se ke mně jako ke květinářce chová a bude se chovat i nadále, ale já vím, že pro vás mohu být dáma, protože jste se ke mně choval jako k dámě, a budete se tak chovat vždycky.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Prosím tě, neskřípej zuby, Henry.

PICKERING : To je od vás skutečně velmi hezké, slečno Doolittlová.

LÍZA : Byla bych ráda, kdybyste mi říkal Lízo.

PICKERING : Ovšem, Lízo. Děkuji vám.

LÍZA : A byla bych ráda, kdyby mi profesor Higgins říkal slečno Doolittlová,

HIGGINS : To dřív potáhnete ke všem čertům!

PANÍ HIGGINSOVÁ : Henry, Henry!

PICKERING (*se směje*) : Proč mu to neoplatíte? Na hrubý pytel hrubá záplata. Nenechte si to líbit. Jenom by mu to prospělo.

LÍZA : Když já nemohu. Kdysi bych to svedla, ale teď už ne. Říkal jste mi, pamatujete, že když dítě vyrůstá v cizí zemi, pochytí její jazyk za pár týdnů a vlastní zapomene. Já jsem takové dítě ve vaší zemi. Vlastní řeč jsem zapomněla, a mluvit umím jen po vašem. Rozešla jsem se s nárožím Tottenhamské ulice. A odchod z Wimpole Street tomu jen nasadí korunu.

PICKERING (*značně poplašen*) : Ale vy se přece vrátíte do Wimpole Street, vidíte. Přece Higginsovi odpustíte?

HIGGINS (*vstane*) : Odpustíte? Jen aby! Pane na nebi! Ať si jde! Jen ať zkusí, jestli se bez nás obejde. Když ji nebudu držet za ručičku, do tří neděl sebou zase plácne do bláta.

(*V prostředním francouzském okně se objeví Doolittle. S důstojnou výčitkou se dívá na Higginse a zvolna, tiše se blíží ke své dceři, která je k oknům otočena zády a nemá o něm tušení*)

PICKERING : On je nenapravitelný, Lízo. Vidíte, že se to nestane?

LÍZA : Ne, teď ne. Už nikdy. Neučila jsem se nadarmo. Já bych už nedokázala skřehotat jako dřív, ani kdybych chtěla.

(*Doolittle jí položí ruku na levé rameno. Líza upustí šití a při pohledu na vyšňořeného otce ztratí sebevládu*)

Áááooúúú!

HIGGINS : (*triumfálně vzkřikne*) : Aha! To je ono! Áááooúúú! Áááooúúú! Vítězství je naše! (*Vrhne se na divan, založí ruce a arogantně se natáhne*)

DOOLITTLE : Můžete jí to mít za zlý? Nekoukej tak na mě, Lízo. Já za to nemůžu. Drobet jsem si nahrabal.

LÍZA : Tentokrát jsi musel pumpnout milionáře, tati.

DOOLITTLE : Taky že jo. Ale dneska jsem obzvlášť vystrojenej. Jdu na Hanoverský náměstí, ke svatému Jiřímu. Tvoje nevládní máma si mě bere za muže.

LÍZA : (*vztekle*) : Ty se tak shodiš? Ty se oženíš s tou sprostou ženskou?

PICKERING (*mírně*) : On musí, Lízo. (*Doolittlovi*) Proč se vlastně rozmyslela?

DOOLITTLE (*smutné*) : Ze strachu, šéfe. Ze strachu. Měšťácká morálka si žádá svý voběti. Tak co, Lízo, narazíš si hučku a doprovodíš mě na poslední cestě?

LÍZA : Když pan plukovník řekne, že musím, tak - tak (*téměř v pláči*) - tak se tedy pokořím. A bůhví, jestli se za svoje přemáhání ještě nebudu muset nechat urážet.

DOOLITTLE : Žádný strachy, Vona se teďka chudák stará ani s nikým nerafá. Společenský postavení jí dočista zlomilo na duchu.

PICKERING (*jemně stiskne Líze loket*) : Buďte na ně hodná, Lízo. Musíte se s tím smířit.

LÍZA : (*při svém trápení ze sebe vynutí pousmání*) : Tak dobře, ale jen abych ukázala dobrou vůli. Hned jsem zpátky. (*Odejde*)

DOOLITTLE (*usedne vedle Pickeringa*) : Já jsem z toho vobřadu celej vyjevenej, pane plukovník. Dybyste tak šel se mnou a byl mi voporou.

PICKERING : Ale člověče, přece jste to už zažil. Když jste se ženíl s Lízinou matkou.

DOOLITTLE : Kdo vám to řek, pane plukovník?

PICKERING : Nikdo. Ale domyslel jsem si to - přirozeně.

DOOLITTLE : Depak, na tom není nic přirozeného, pane plukovník, to je přirozený akorát z hlediska měšťácký morálky. A já jsem dycky zastával živelnou morálku. Ale Líze nic neříkejte. Vona nic neví, já jí to nikdá neřek. Ze šetrnosti.

PICKERING : Zcela správně. Necháme ji při tom, když dovolíte.

DOOLITTLE : A pudete se mnou do kostela, pane plukovník, a dostrkáte mě k voltáři?

PICKERING : S radostí. Pokud na to síly starého mládence stačí.

PANÍ HIGGINSOVÁ : Mohu se také zúčastnit, pane Doolittle? Nerada bych přišla o vaši svatbu.

DOOLITTLE : Taková blahovůle z vaší strany, mlospaní, by pro mě byla velká čest, a chudák moje stará by to brala jako náramnej kompliment. Vona je z toho pomyšlení, že štěstí je nenávratně v tahu, celá špatná.

PANÍ HIGGINSOVÁ (*vstává*) : Objednám kočár a půjdu se připravit.

(*Páni, Higginse vyjímaje, vstanou*)

Za čtvrt hodinku jsem zpátky.

(*Ve dveřích se setká s Lízou, která má na hlavě klobouk a zapíná si rukavice*)

Pojedu do kostela vašemu otci na svatbu, Lízo. Snad abyste jela se mnou v kočáru. Plukovník Pickering může jet s ženichem.

(*Paní Higginsová odejde. Líza přejde doprostřed pokoje mezi prostřední francouzské okno a otoman a Pickering se připojí k ní*)

DOOLITTLE : S ženichem! To je slovo! Člověk si teprve uvědomí, jak na tom vlastně je. (*Sebere klobouk a rukavice a odejde ke dveřím*)

PICKERING : Lízo, ještě než odejdu - odpusťte Higginsovi a vraťte se k nám!

LÍZA : Já myslím, že by mi to tatínek nedovolil. Vid', tati?

DOOLITTLE (*smutně, ale velkomyslně*) : Sehráli s tebou pěknou levárnu, Lízo, tyhle dva sportovci. Bejt jenom jeden, mohlas ho klofnout. Ale to víš, byli dva, a jeden druhýmu, jak se říká, kryl záda. (*Pickeringovi*) Převezli jste ji, pane plukovník, ale já vám to nemám za zlý, sám bysem to neproved jináč. Celej můj život se mnou ženský cvičily jak chtěly, ale já vám dvěma nezávidím, že jste Lízu vypekli. Já se do toho plíst nebudu. Už abysme šli, pane plukovník. Servus, Henry. Na viděnou v kostele, Lízo. (*Odejde*)

PICKERING (*se doprošuje*) Zůstaňte s námi, Lízo! (*Odejde za Doolittlem*)

(Líza odejde na balkón, aby nezůstala sama s Higginsem. Ten vstane a připojí se tam k ní. Líza se okamžitě vrátí do pokoje a zamíří ke dveřím, ale Higgins rychle přejde balkón a zahradí jí zády dveře, ještě než k nim dorazí)

HIGGINS : Tak co, Lízo, trochu jste mi to oplatila, jak říkáte. Stačí vám to? Budete už rozumná? Nebo je vám to ještě málo?

LÍZA : Vy mě chcete zpátky, jen abych vám nosila bačkory a snášela vaše rozmary a dělala vám poskoka.

HIGGINS : Řekl jsem snad, že vás chci zpátky?

LÍZA : Ale? Tak o čem se to vlastně bavíme?

HIGGINS : O vás, o mně ne. Když se vrátíte, budu s vámi zacházet stejně jako dřív. Povahu si změnit nemohu, a chování si změnit nehodlám. Nechovám se o nic hůř než plukovník Pickering.

LÍZA : To není pravda. On zachází s květinářkou, jako by to byla vévodkyně.

HIGGINS : A já zacházím s vévodkyní, jako by to byla květinářka.

LÍZA : Ach tak. *(Klidně se odvrátí a posadí se na otoman, tváří k francouzskému oknu)*
Neděláte žádné rozdíly.

HIGGINS : Přesně tak.

LÍZA : Jako táta.

HIGGINS *(trochu zmlkne, zubí se)* : I když vaše přirovnání neberu, Lízo, musím říci, že váš otec není snob a že se dokonale zabydlí v každém životním postavení, kam ho jeho výstřední osud zavane. *(Vážně)* Lízo, to velké tajemství není v tom, jestli se chováte špatně nebo dobře nebo nějakým jiným specifickým způsobem, ale jestli se chováte ke všem lidem stejně; zkrátka tak, jako byste už byla v nebi, kde žádné vagóny třetí třídy nejsou a kde jedna lidská duše není o nic horší než druhá.

LÍZA : Ámen. Vy jste se měl dát na kazatele.

HIGGINS *(podrážděně)* : Nejde o to, jestli s vámi zacházím hrubě, ale jestli můžete říci, že jsem s někým zacházel líp.

LÍZA *(s náhlou upřímností)* : Mně je to jedno, jak se mnou zacházíte. Mně nevadí, že mi nadáváte. Mně nevadí nějaká ta modřina: nebyla by první. Ale *(vstane a postaví se proti němu)* nenechám se od vás přejet.

HIGGINS : Tak mi uhněte z cesty, protože já se kvůli vám nezastavím. Mluvíte o mně jako o autobusu.

LÍZA : Taky že jste takový autobus: bumbác a jede se, na nikoho se ohledy neberou. Ale já se bez vás obejdu, jen si nemyslete.

HIGGINS : To vím. Sám jsem vás na to upozorňoval.

LÍZA (*zasažena, odvrátí se od něho na druhou stranu otomanu, tváří ke krbu*) : Dobře si na to pamatuju, vy surovče. Chtěl jste se mě zbavit.

HIGGINS : Lhářko!

LÍZA : Děkuji. (*Důstojně usedne*)

HIGGINS : Jenže vás zřejmě nikdy nenapadlo, jestli se já obejdu bez vás.

LÍZA (*vážně*) : Nepokoušejte se mě obalamutit. Budete se muset beze mě obejít.

HIGGINS (*pyšně*) : Já si stačím sám. Mám svou vlastní duši, svou vlastní jiskru božského ohně. Ale (*náhle pokorně*) bude se mi po vás stýskat, Lízo. (*Posadí se na otoman*) Pokorně a vděčně uznávám, že jsem se z vašich idiotských nápadů poučil. A zvykl jsem si na váš hlas i na vaši tvář. Docela se mi líbí.

LÍZA : Hlas máte na deskách a tvář na fotografii, tak co. Když vám bude beze mě smutno, můžete si pustit gramofón. Ten nic necítí, aspoň mu neublížíte.

HIGGINS : Nemohu si pustit vaši duši. Nechte mi svoje city, hlas i tvář si vezměte. To nejste vy.

LÍZA : Vy jste ale prevít! Vy umíte chytout holku za srdce a stisknout jí ho, až to bolí. Dobře mě paní Pearceová varovala. Kolikrát od vás chtěla odejít, ale vy jste si ji vždycky na poslední chvíli omotal kolem prstu. A přitom vám na ní vůbec nezáleží. Na mně vám taky vůbec nezáleží.

HIGGINS : Záleží mi na životě, na lidstvu, a vy jste jeho součást, která se mi připletla do cesty a usadila se pod mou střešou. Co více si ještě můžete přát?

LÍZA : Nezáleží mi na nikom, komu nezáleží na mně.

HIGGINS : To jsou komerční zásady, Lízo. Jako (*s profesionální přesností napodobuje její výslovnost z Covent Garden*) ""p'dávat fjalky", že?

LÍZA : To je sprosté, takhle se mi pošklebovat.

HIGGINS : Jakživ jsem se nikomu nepoškleboval. Skleb nesluší ani lidské tváři, ani lidské duši. Vyjadřuji pouze své spravedlivé opovržení vůči komercialismu. Nechci a nebudu kšeftovat s city. Jsem pro vás surovec, protože se vám nepovedlo získat si mě donáškou bačkor a hledáním brejlí. Sama jste prohloupila: pohled na ženu, která nese bačkory, mě naplňuje odporem - nosil jsem snad já bačkory vám? Že jste mi je hodila na hlavu, tím jste si u mne jenom polepšila. Nemá cenu mi otročit a pak po mně chtít, aby mi na vás záleželo: komu prosím vás záleží na otrokovi? Jestli se vrátíte, vraťte se kvůli dobrému kamarádství, protože nic jiného vás nečeká. Dal jsem vám tisíckrát víc než vy mně, a jestli se opovážíte svým psovským aportováním bačkor kazit můj výtvar věvodkyně, zabouchnu vám dveře rovnou před nosem.

LÍZA : Proč jste to dělal, když vám na mně nezáleží?

HIGGINS (*srdečně*) : Protože se tím živím.

LÍZA : Nikdy vás nenapadlo, jak mi to zkomplikuje život?

HIGGINS : Byl by stvořen svět, kdyby se jeho stvořitel bál komplikací? Tvořit život znamená dělat potíže. Je jenom jeden způsob, jak se potížím vyhnout: zabít. Všimněte si, že zbabělci vždycky prahnou po smrti lidí, kteří jim komplikují život.

LÍZA : Nejsem žádný kazatel. Takových věcí si nevšímám. Já si jenom všimla, že si mě nevšímáte.

HIGGINS (*vyskočí a netolerantně se prochází po pokoji*) : Vy jste káča, Lízo. Rozprostírám před vámi poklady svého miltonského ducha, a jako bych je vyhazoval oknem. Pochopte už konečně, že si jdu svou cestou a za svou prací a že mi je fuk, co se stane s vámi nebo se mnou. Já se nedám zastrašit jako váš otec a vaše nevlastní matka. Takže se můžete vrátit, nebo jít k čertu - jak račte.

LÍZA : Proč bych se měla vracet?

HIGGINS (*si skokem klekne na otoman a nakloní se k ní*) : Pro legraci. Proto jsem vás taky sebral.

LÍZA : (*s odvrácenou tváří*) : A když se vám zítra nezavděčím, můžete mě vyhodit.

HIGGINS : A když se nezavděčím já vám, můžete odejít.

LÍZA : A žít se svou nevlastní matkou.

HIGGINS : Nebo prodávat kytky.

LÍZA : Kdybych já se tak mohla vrátit ke svému košíku! Byla bych nezávislá na vás, na tátovi, na celém světě! Proč jste mě připravil o mou nezávislost? Proč jsem si ji nechala vzít? Teď jsem otrok, jenomže pěkně oblečený.

HIGGINS : Ani v nejmenším. Budu vás adoptovat a odkážu vám peníze, jestli chcete. Nebo byste si radši vzala Pickeringa?

LÍZA (*zuřivě na něj pohlédne*) : Ani vás bych si nevzala, kdybyste mě chtěl; a to jste mladší jak on!

HIGGINS (*jemně*) : Než on.

LÍZA (*ztratí nervy a vstane*) : Já si můžu mluvit jak chci! Už nejste můj učitel.

HIGGINS (*uvažuje*) : I když pochybuji, že by si vás Pickering vzal. Je zatvrzelý starý mládenec jako já.

LÍZA : Po vdavkách já netoužím, jen si nemyslete. Takových, co si mě chtěli vzít, jsem vždycky měla habaděj. Freddy Hill mi píše dvakrát třikrát denně, hotové romány!

HIGGINS (*nepříjemně překvapen*) : Spratek jeden drzá! (*Stáhne se a zjistí, že si dosedl na paty*)

LÍZA : Když se mu chce? Má na to právo, chudinka. A má mě doopravdy rád.

HIGGINS (*vstává z otomanu*) : Vy nemáte právo ho v tom podporovat.

LÍZA : Každá dívka má právo na lásku.

HIGGINS : Cože! Od takových pitomců?

LÍZA : Freddy není žádný pitomec. A jestli je slabý a chudý a chce mě, třeba by mě zrovna udělal šťastnější než někdo, kdo je lepší než já, ale jenom na mě pouští hrůzu a nechce mě.

HIGGINS : Dokáže z vás něco udělat? To je otázka.

LÍZA : Co když já dokážu něco udělat z něho? Ale co bychom mohli jeden z druhého udělat, na to já nikdy ani nevzdychla; a vy nemyslíte na nic jiného. Já chci být svá, nic víc.

HIGGINS : Vy zkrátka chcete, abych se do vás zbláznil jako Freddy. Je to tak?

LÍZA : Není. Takové city od vás nečekám. A nedělejte si žádné iluze, o sobě ani o mně. Kdybych byla chtěla, mohla jsem být špatná. Nemám vaše školy, ale o jistých věcech toho vím víc než vy. Holky jako já dovedou pánům zamotat hlavu náramně lehko. A hned potom by jeden druhého nejradši zakous.

HIGGINS : Ale ovšem. Hrome, oč se to vlastně handrkujeme?

LÍZA (*velmi ztrápená*) : Já chci trošku laskavosti. Já vím, že jsem obyčejná, hloupá holka a vy že jste inteligentní pán, ale nejsem žádné smetí, abyste po mně šlapal. Co jsem dělala, to nebylo kvůli paradě a taxíkům, ale protože nám bylo spolu dobře a mně na vás začlo (*opraví se*) začalo záležet. Já nechci, abyste mě miloval - já dobře vím, jaký je mezi námi rozdíl - ale abysme - abychom - se víc spřátelili.

HIGGINS : Ale ovšem! To je přesně můj pocit. I Pickeringův. Lízo, vy jste blázen.

LÍZA : To není žádná odpověď. (*V slzách klesne na židli u stolku*)

HIGGINS : Dokud se nepřestanete chovat jako obyčejná káča, žádnou lepší nedostanete. Když z vás má být dáma, nesmíte se cítit zanedbávána, pokud muži nad vámi půl života neprovzdychají a druhou půlku vám nedělají modřiny. Když vám můj chladný životní styl nevoní a obtěžuje vás, vraťte se do bláta. Dřete do úmoru, až budete víc zvíře než člověk, pak se muckejte a mordujte a pijte, dokud nepadnete únavou. Takový život v blátě, to je přece nádhera! Je opravdový, je vřelý, je drsný; člověk ho pocítí, i kdyby měl hroší kůži; může ho ochutnat i očichat, a nepotřebuje k tomu ani cvičit ani pracovat. To není jako věda a literatura a klasická hudba a filozofie a výtvarné umění. Já jsem pro vás necita a sobec, že? Prosím: táhněte k lidem, kteří jsou vám po chuti. Vdejte se za nějaké to sentimentální čuně s

hromadou peněz a jedním párem pořádných pysků a jedním párem pořádných bot, aby vás vpředu líbal a vzadu kopal. Když si nedovedete vážit toho, co máte, zvolte si to, co umíte ocenit.

LÍZA : (*zoufale*) : Vy jste ale tyran a krut'as! Já se s vámi nedomluvíme! Všecko obrátíte proti mně, a vinna jsem vždycky jenom já. Ale sám přitom dobře víte, že mi jenom schválně naháníte hrůzu. Víte, že se nemohu vrátit do bláta, jak vy říkáte, a že nemám na světě žádné opravdové přátele kromě vás a pana plukovníka. Dobře víte, že teď už bych nemohla žít s žádným tuctovým sprost'ákem, a když děláte, jako bych mohla, jen mě urážíte, a to je od vás hanebné a kruté. Vy si myslíte, že se musím vrátit do Wimpole Street, protože nemám kam jít, leda k tátovi. Ale jen si nemyslete, že mě máte na kolenou a že mě můžete ukřičet a dupat po mně. Já si vezmu Freddyho, abyste věděl - jen co ho dokážu uživit.

HIGGINS (*ohromen*) : Freddyho!! Toho pošuka! Toho chudinku, který by se ani jako poslíček neuživil kdyby k tomu sebral kuráž! Ženská - vy nechápete, že jsem z vás udělal manželku pro krále?

LÍZA : Freddy mě miluje, a tím je pro mne král. Nechci, aby pracoval - nikdo ho k tomu nevedl jako mě. Seberu se a začnu učit.

HIGGINS : Propánakrále, co vy můžete učit?

LÍZA : To co jste mě naučil vy. Fonetiku.

HIGGINS : Cha, cha, cha!

LÍZA : Nabídnu se jako asistentka tomu zarostlému Mad'arovi.

HIGGINS (*zuřivě vyskočí*) : Cože! Tomu podvodníkovi! Tomu šarlatánovi! Tomu šplhavci a ignorantovi! Svěřit mu moje metody! Moje objevy! Opovažte se to zkusit, a ukrouťím vám krkem! (*Chytne ji*) Slyšíte?

LÍZA : (*a zrovna mu neklade odpor*) : Zakruťte. Mně je to jedno. Já věděla, že mi jednou nabijete. (*Higgins ji pustí, vzteky bez sebe, že se přestal ovádat, a ucouvne tak rychle, až se svalí na otoman*) Aha! Teď vím, jak na vás! Že jsem na to já blázen nepřišla dřív! Co jste mě naučil, to mi vzít nemůžete. Sám jste říkal, že mám lepší sluch než vy. Umím být na lidi slušná a hodná, a to vy nesvedete. Aha! To je váš konec, Henry Higginsi, to si pište. Jen si řečněte a pouštějte hrůzu, na tom mi teď takhle (*luskne prsty*) záleží. Dám si do novin inzerát, že vaše vévodkyně je obyčejná květinářka, u vás vyučená, a že teď sama udělá z každé ženské vévodkyně taky za půl roku a za tisíc liber. Když já si vzpomenu, jak jsem se vám plazila pod nohama a jak jste po mně šlapal a nadával mi, a zatím stačilo jenom hnout prstem, abych se vám vyrovnala - nejradši bych si dala pár facek!

HIGGINS (*vrtí nad ní hlavou*) : Potvora jedna drzá! Ale je to lepší než fňukat, lepší než nosit bačkory a hledat brejle, ne? (*Vstane*) Namouduši, Lízo, řekl jsem, že z vás udělám ženu, a udělal jsem. Takhle se mi líbíte.

LÍZA : To jste celý vy: teď obrátíte a namažete mi med kolem pusy, že se vás nebojím a dokážu se bez vás obejít.

HIGGINS : Hádáte správně, truhlíku. Ještě před pěti minutami jste mi visela na krku jako balvan. Teď jste hotová pevnostní bašta, sesterská bitevní loď. Vy, já a Pickering budeme trojspolek starých mládenců, a to je víc než dva mužští a jedna hloupá holka. *(Vráť se paní Higginsová, oblečená na svatbu. Líza se okamžitě promění v chladnou a elegantní dámu)*

PANÍ HIGGINSOVÁ : Kočár čeká, Lízo. Jste připravená?

LÍZA : Jistě. Profesor Higgins pojede s námi?

PANÍ HIGGINSOVÁ : Vyloučeno. Neumí se v kostele chovat. Neustále hlasitě komentuje výslovnost duchovního.

LÍZA : V tom případě se už nevidíme, pane profesore. Sbohem. *(Jde ke dveřím)*

PANÍ HIGGINSOVÁ *(jde k Higginsovi)* : Sbohem, chlapče.

HIGGINS : Sbohem, mami. *(chystá se ji políbit, když si na něco vzpomene)* Mimochodem, Lízo, objednejte šunku a ementál. A kupte mi sobí rukavice, číslo osm, a nezapomeňte na kravatu k mému novému obleku. Barvu nechám na vás. *(Jeho veselý, bezstarostný, mocný hlas svědčí o tom, že je nenapravitelný)*

LÍZA : Osmičky by vám byly malé, jestli je chcete s vlněnou podšívkou. Tři nové kravaty jste nechal ležet v zásuvce nočního stolku. Plukovník Pickering má radši eidam než ementál, a vy si stejně nevšimnete, co jíte. Kvůli šunce jsem paní Pearceové volala dneska ráno. Nevím, co si beze mne počnete. *(Odšustí)*

PANÍ HIGGINSOVÁ : Mám dojem, žes to děvče zkazil, Henry. Pomalu abych byla kvůli vám dvěma nervózní. Ještě že má tak ráda plukovníka Pickeringa.

HIGGINS : Prosím tě, Pickeringa! Ona si vezme Freddyho. Chacha! Freddyho! Freddyho! Chachachacha!!! *(Řve smíchy, zatímco hra končí)*